

ความกล้าไม่แสดงตัว ความกลัวไม่แสดงตน ความมิดมน จึงท่วมทันปวงประชา

นับว่า “ความเป็นกลาง” สร้างความมิดมนให้สังคมไทยมาอย่างยาวนาน ทั้งๆ ที่จริงแล้ว มันคือ “ความเป็นกลัว” แต่ถูกลากไปมัวอยู่กับความเป็นกลาง จึงทำให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองตกอยู่ในสภาพ ความกลัวไม่แสดงตน จนต้องเข้าเกียร์ว่างไปตามๆ กัน

พระบรมราชาวาทในยามวิกฤติของบ้านเมืองแต่ละครั้ง ได้รับการยกย่องว่า ดุดังแสงสว่างปลายอุโมงค์ เพราะทรงช่วยให้ความกล้าได้แสดงตัว จนเข้ามาแทนที่ความกลัวที่ไม่แสดงตนให้หมดไป ความสว่างไสวจึงได้กลับคืนมาสู่ชีวิตปวงประชาชาวไทยทุกครั้ง

เหตุการณ์ก่อนวันตัดลินยุบพรรค มีข่าวปล่อยออกมามากมายว่า จะทำให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟ จะบุกยึดศาลากลางตามจังหวัดต่างๆ แต่เมื่อมีคำพิพากษาออกมาอย่างไม่เกรงกลัวใดๆ ตามที่ทรงได้ออกมากำชับกำชาเอาไว้ กลับไม่มีการจลาจล หรือความวุ่นวายเกิดขึ้นอย่างที่หวาดกลัวกัน ซึ่งเมื่อโพลล์สำรวจออกมา ประชาชนส่วนใหญ่เห็นดีด้วย และหันก็ติดขึ้นทันที และดูเหมือนหันก็ยิ่งติดขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อความถูกต้องเที่ยงธรรมและความมีชื่อแปของบ้านเมืองปรากฏชัดเจน

มหาตมา คานธี ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่า

เป็นชาวภารตที่ยิ่งใหญ่ได้กล่าวถึงสิ่งที่เหนือกว่าแสนยานุภาพของชาติ ที่ใครๆ ก็จะไม่ได้นั่นก็คือ

“ชาติของเราจะเป็นชาติที่มีพลังทางจิตใจอย่างแท้จริงได้ ก็ต่อเมื่อพวกเรามีความกล้าจริงที่จะไ้อวดมากกว่าเงินทอง (จี.ดี.พี.) มีความไม่กลัวที่จะไ้อวดมากกว่าอำนาจและทรัพย์สิน (กีลันเสียงก็แสนล้นก็ไม่กลัว)

มีความเป็นผู้ใจบุญ (มีน้ำใจ-เสียสละ) ที่จะไ้อวดมากกว่า ความรักตนเอง (รวยล้นฟ้า) หากเราสามารถทำบ้านเรือน ปราสาทราชวัง และโบสถ์วิหารของเราให้หมดจดสะอาดจากคุณสมบัติแห่งทรัพย์สินศฤงคาร (แสดงความร่ำรวยหรุหระ) แล้วนำคุณสมบัติแห่งศีลธรรมไปครองไว้แทนที่ เราจะสามารถสู้กับพลังของฝ่ายตรงข้ามได้โดยไม่ต้องมีแสนยานุภาพใดๆ ไม่ว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามนั้นจะมีรวมตัวกันมากมายสักเพียงใดก็ตาม

ขอให้เราจงมุ่งแสวงหาอาณาจักรแห่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ และพระธรรมคำสอนของพระองค์เถิด แล้วเราจะได้ทุกสิ่งทุกอย่างสมมโนรถ ที่กล่าวมานี้เป็นวิชาเศรษฐศาสตร์อย่างแท้จริง” (จากหนังสือ...แต่นักศึกษา โดยมหาตมา คานธี กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย แปล)

๒

ระยะนี้ไปไหนมาไหนทั้งนอกกรุงในกรุงมีแต่คนบ่นเรื่องเศรษฐกิจ ทำมาหากินฝืดเคือง แหล่งข่าวที่น่าเชื่อถือ คือ คนขับแท็กซี่ ในกรุงเทพฯ วันหนึ่งๆ ผู้โดยสารจะเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง ถ้าอยากรู้ความเป็นไปของบ้านเมืองให้ถามคนขับรถแท็กซี่ ถามปุ๊บตอบปั๊บทันที

วันก่อนผมนั่งจากหน้ารัฐสภาไปสถานีขนส่งสายใต้ ผมพูดกับคนขับแท็กซี่ว่า เดี่ยวนี้รถแท็กซี่มีมากสะดวกแก่ผู้โดยสาร อยากรจะไปไหน ยินรอรรถประเดี้ยวเดียวก็ได้ขึ้น คนขับแท็กซี่คงหาเงินได้วันละไม่เท่าไร เพราะรถมาก ผู้โดยสารน้อย

คนขับแท็กซี่คนนั้นบอกผมว่า คนหายไปไหนไม่รู้ ไม่ใครมีผู้โดยสาร แต่ก่อนรายรับวันละ ๑,๕๐๐ บาท เดี่ยวนี้ลดลงเหลือ ๗๐๐ กว่าบาท บางวันหักค่าใช้จ่ายแล้วขาดทุน ผมก็ได้แต่พูดเหมือนแผ่นเสียงตกร่องว่า “อย่ากินเหล้า อย่าสูบบุหรี่ อย่าเล่นการพนัน ขยันทำมาหากิน” ในใจก็คิดว่า ต่อไปเศรษฐกิจคงดีขึ้นแน่ และคงไม่พุ่มเหมือนเมื่อ ๑๐ ปีก่อนโน้น

เมื่อปลายเดือนมิถุนายน กรรมการผู้จัดการธนาคารกสิกรไทยยืนยันว่าปี ๕๐ จะไม่เหมือนปี ๕๐ อย่างเด็ดขาด เพราะดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล และเงินทุนสำรองระหว่างประเทศมีมากถึง ๘๐,๐๐๐ ล้านเหรียญสหรัฐ มากกว่าปี ๕๐ (ที่เศรษฐกิจพุ่ม) เป็นไหนๆ

ตอนนี้ต้องอดทนไปก่อนแม้จะฝืดเคืองทั่วหน้ากันทั้งผู้ใช้แรงงาน ชาวสวนและชาวนา ยกเว้นข้าราชการซึ่งจะได้เพิ่มเงินเดือนร้อยละ ๔ ตั้งแต่เดือนตุลาคมนี้เป็นต้นไป ชาวสวนนั้นปีนี้ผลไม่ออกมากแทนที่จะสุขกลับทุกข์ เพราะราคาตกมาก แทบไม่พอค่าจ้างเก็บ อย่างมังคุด เป็นต้น ร้อนถึงสถานี **เอเอสทีวี** ต้องช่วยเอาไปวางขายที่สถานี ใครรู้จักช่วยกันซื้อ ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงขายได้เป็นต้นๆ

คราวหน้าถ้ามีสินค้าล้นตลาดอย่างนี้อีก ผมกับคุณศิริลักษณ์อาจจะช่วยให้ไปขายที่ร้านอาหารมังสวิรัตบ้านสวนไผ่สุภาพ โดยไม่คิดค่าเช่าและไม่หวังผลในการโฆษณาร้าน (เพราะลูกค้ามากพออยู่แล้ว)

ผลไม่ออกมากเราช่วยกันได้ แต่ข้าวออกมากไม่รู้จะช่วยอย่างไร เพราะทุกคนกินข้าวเต็มทีทุกวันอยู่แล้ว รัฐมนตรีพาณิชย์บอกชาวนาว่าเราขายข้าวสู่เวียดนามไม่ได้ทั้งๆ ที่คุณภาพของเราดีกว่า เพราะข้าวเราราคาแพง ต้องลดต้นทุนเพื่อจะได้ขายราคาถูกลงได้ ผมพูดกับผู้รู้จักมักคุ้นมา ๓๗ ปีแล้วเมื่อกลับจากไปรบที่เวียดนาม ชาวนาไทยสู่ชาวนาเวียดนามไม่ได้ เขาขายันกว่าเรามาก

เมื่อไรก็ตามที่โรงเรียนผู้นำต้องฝึกอบรมผู้นำเกษตรกร ผมจะพูดย้ำเสมอว่า **“เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือเงินยังมีเงิน”** เงินว่าขยันแล้วเงินขยันกว่า เราไม่มีวันแข่งกับเงินได้ถ้าไม่ขยันเพิ่มขึ้น

8

บ้านปานาดอย

...ความซื่อสัตย์และความกล้าพอง ทำให้กลุ่มอำนาจเก่าหลายคนโผล่ ออกมาทำกิจกรรมอย่างที่อยากจะทำ จนทางโผล่...และส่งผลทำให้คนที่ซื่อใจว่า “ทักษิณผิดอะไร ไปยึดอำนาจเขาทำไม” เริ่มมีดวงตาที่เห็นธรรม...

14

สี่ล้านชีวิต

บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ เงินไม่ต้องหา (งานทำ) จบมหาวิทยาลัย แล้ว สึกทาลาเพศออกมาหางานหาเงินทางโลก แต่โดนเพศครองเรือนกลับละโลกธรรม มาสู่แดนโลกุตระธรรม ใครหลงโลก? ใครเห็นธรรมถึงธรรมกว่าใคร?

44

คิดคนละชั่ว

“มนุษย์พิช” มีพลังงานเพียงระดับพิชะ พลังงานเหลือไม่ถึงขั้นจิตวิญญาณ คนนั้นก็มีความเท่ากันกับต้นไม้ ต้องเอาอาหารมาให้ใส่ท่อใส่สายยางให้ ไม่เก่งเท่าต้นไม้ เพราะไม่มีรากดูดอาหารกินเอง มนุษย์พิชนี้แยกว่าพิชอีก แต่ว่ายังปรุงแต่งได้ ก็ปรุงแต่งร่างกายไป ในวงการแพทย์ ถ้าพิสูจน์ได้ว่าเป็นมนุษย์พิชที่แท้ถาวร ให้ตายได้โดยไม่มีเวรไม่มีบาป และมนุษย์พวกนั้นก็ไม่มีพยาบาท ไม่มีความรู้แล้วใครไปทำเขาตาย เป็นกรรมวิบากไม่มี อันนี้ให้ความรู้ทางแพทย์

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒๐๔
เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก: ความกล้าไม่แสดงตัว ๗	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
8	บ้านป่ามาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ลีลันชีวิต(กุลยา แซ่ตัน)	ทิม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
25	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
26	ขาดกัณฑ์ยุค	ฉวมพุทธ
28	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
38	บทความพิเศษ	เอก ธนะสิริ
42	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
44	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
48	แว้งที่รัก	ชบาบาน
54	เวทีความคิด	เสฏฐชน
60	ททท.พรรคมารกับเผด็จการ คมช.	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
65	ความเป็นมาและความเชื่อเรื่องพระธาตุ	ส.ศิริรักษ์
68	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	อันติมะ
77	กติกามือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวิต์
กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
กองรับใช้ธุรการ ศीलสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศीलสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๒๕๓-๗๖๗๑
จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟ้ากั๊ก จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท
น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ครั้งสุดท้าย

หลังตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตัดสินยุบพรรคไทยรักไทย ตัดสิทธิ์ทางการเมืองกรรมการบริหารพรรค ๑๑๑ คนด้วย คุณอดิศร เพียงเกษ อดีต ส.ส.ของพรรคก็ออกมาแสดงความห่วงใยประเทศชาติว่า “อยากให้การรัฐประหารครั้งนี้เป็นการรัฐประหารครั้งสุดท้ายเพราะการยึดอำนาจเป็นการทำให้ประเทศชาติล่าหลัง ประชาธิปไตยไม่ใช่ของคนใดคนหนึ่ง ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปจะเป็นเหมือนประเทศพม่า” ขาวนี้จากน.ส.พ.ไทยโพสต์ ๓๑ พ.ค. ๕๐ ผมเห็นด้วยว่ารัฐประหารหรือเผด็จการทำให้ประชาธิปไตยสะดุด ขอสนับสนุน

- รากหญ้า หวยบนดิน ขอนแก่น

☞ รัฐประหารยึดอำนาจรัฐบาลจากการเลือกตั้งทำให้ประเทศชาติล่าหลัง ถูกต้องตามหลักการเป๊ะเลย รัฐบาลพรรคเดียวจากการเลือกตั้งอาศัยรูปลักษณ์ประชาธิปไตยที่ปกครองบ้านเมืองแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จนะ ไม่ใช่เพียงแต่ทำให้ประเทศชาติล่าหลังหรอกนะ มันถึงกับทำให้สิ้นชาติเลยทีเดียวนะ ร้ายกาจยิ่งกว่าเผด็จการรัฐประหารเสียอีก รัฐประหารยึดอำนาจครั้งนี้เป็นการกอบกู้ประชาธิปไตยคืนจากขบวนการปล้นปล้อนประชาชนปล้นชาติ อย่าวิรวมหัวกันก่อตั้งก๊วนปล้นชาติอีกก็แล้วกัน ขอให้เป็นอย่างสุดท้ายเกิดจะได้ไม่เกิดเหตุรัฐประหารอีกใจล่ะ

โลงละกร

ติดตามข่าวชาวพุทธทั้งพระสงฆ์ และชาวบ้านชุมนุมเรียกร้องที่หน้าสภา ให้บัญญัติศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในร่างรัฐธรรมนูญถึงขั้นใช้กำลังลุยจะเข้าไปสวดมนต์ในบริเวณสภาจนปะทะกับเจ้าหน้าที่ มีคนโกนหัว พระอดข้าวถึงกับเป็นลมก็มี นอนในโลงก็มี จนบัดนี้ก็ยัง

ไม่สำเร็จ ความจริง สนช.น่าจะยอมได้ ไม่เห็นจะเสียหายอะไร แค่ข้อความไม่กี่วรรค ทำไมจึงยึดถือความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ฟังเสียงประชาชนเจ้าของสิทธิ์เจ้าของเสียงบ้างเลยแบบนี้จะให้ประชาชนยอมรับได้อย่างไร

- ชาวพุทธ ในสายเลือด กทม.

☞ ประชาชนทุกหมู่เหล่ามีสิทธิ์แสดงความคิดเห็น หรือเรียกร้องสิ่งที่ต้องการได้ แต่ใช้ว่าจะต้องได้สมใจทุกเรื่อง ต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ ต้องเคารพหน้าที่ของกันและกัน ชุมนุมเรียกร้องเสนอเรื่องราวชี้แจงแสดงประเด็นเหตุผลต้นปลายแล้ว ก็ถือว่าจบกิจในส่วนของตน จากนั้นก็เป็นกิจของอีกฝ่ายหนึ่ง ผลเป็นอย่างไรก็เป็นไปตามกระบวนการขั้นตอน พฤติกรรมการอดข้าว นอนในโลงนั้น ถ้าเป็นการบำเพ็ญเพียรขัดเกลาเอาชนะตนเองก็แล้วไป แต่ถ้าเพื่อกดดันการปฏิบัติหน้าที่ของคู่กรณีก็เป็นเรื่องน่าคิดว่าใช้วิถีพุทธแน่หรือรัฐธรรมนูญ กับปรีชาธิปไตย ปฏิบัติ ปฏิเวธ อะไรกันแน่ที่ดำรงศาสนาพุทธให้สถิตสถาวรในแผ่นดินไทยอันชื่อว่าเมืองพุทธ หรือเพียงคำ “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ” ปราบกฏในรัฐธรรมนูญก็เป็นอันว่าศาสนกิจของพุทธสาวกเสร็จสิ้นสุดยอดแล้ว ทั้งที่มีอาจหยั่งพุทธธรรมลงในจิตวิญญาณใครได้สักคน แม้กระทั่งตนเองก็ยังเลอะเทอะ โลงศพไม่ใช่โรงละคร ทำไมถึงไปเล่นละครในโลงศพ

รับอบ-รับพิด

การที่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตัดสินตัดสิทธิ์ทางการเมืองกรรมการบริหารพรรคไทยรักไทยทุกคนนั้น ไม่คิดบ้างหรือว่ามีบางคนไม่รู้ไม่เห็นด้วยเลย เป็นการตัดลิ้นใจของกรรมการระดับแกนนำบางคนเท่านั้น ไม่เป็นธรรมที่กรรมการคนอื่นต้องพลอยฟ้าพลอยฝนถูกตัดสิทธิ์ด้วย

- เป็นกลาง สุวรรณภูมิ

จากผู้อ่าน

☞ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นด้วยจริงๆ ก็ไม่น่าจะต้องรับผิดชอบ แต่ก็น่าคิดว่ามีศักดิ์เป็นถึงกรรมการบริหารพรรค นับว่ามีน้ำยาพอได้เซียวละ ไม่งั้นคงไม่มีโอกาสนั่งแป้นหรือก หน้าทีกรรมการบริหารพรรคต้องรับผิดชอบกิจการของพรรค ถ้าจะอ้างว่าไม่มีการพิจารณาเรื่องนี้ในที่ประชุมพรรค ไม่มีมติหรือบันทึกรายงานการประชุมไว้ เป็นหลักฐานที่กรรมการทุกคนต้องรับรู้ร่วมกัน ก็อ้างได้อยู่หรือก แต่มีด้วยหรือที่พรรคการเมืองจะบันทึกเรื่องแบบนี้ไว้ แม้ว่าจะเป็นแค่กรรมการบริหารทางแถวหรือแค่ไม่ระดับ ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่รู้ไม่เห็นเรื่องราวข่าวคราวที่ฉาวในสังคมการเมือง โฉ่เอ๋ย ชาวบ้านเขายังรู้กันเต็มสองหูเห็นกันเต็มสองตาทั้งข่าวทั้งภาพเกี่ยวกับเรื่องนี้ อยู่กันแบบไหนจึงไม่ได้ระแคะระคายเรื่องนี้เลย ไม่น่าเชื่อว่าระดับกรรมการบริหารพรรคใหญ่จะซื่อซื่อสาหัสถึงปานนี้ ต้องรู้ๆ เห็นๆ ด้วยแน่นอน เมื่อรู้ๆ เห็นๆ บ้างแล้วได้ท้วงติงค้านแย้งในที่ประชุมพรรค ในสภา หรือแจ้งข่าวให้ประชาชนรู้บ้างหรือไม่ หรือมัวแต่ฝันหวานรอวันพรรคได้ครองอำนาจรัฐอีกรอบหนึ่ง แต่เรื่องมันแดงขึ้นเสียก่อนเลยฝันค้าง แบบคอยรับแต่ชอบ ยามจะต้องรับผิดชอบกลับทำเป็นไร้เดียงสาปัญญาอ่อนไม่ประสีประสานี่ ไม่น่าเสนอหน้าเข้าไปนั่งเฮ้เต้ในสภาเลย

วุ่นวายจริงหนอ

การเมืองไทยมีแต่วุ่นวายไม่รู้จักจบสิ้น นักการเมืองหน้าไหนพรรคไหนก็ไม่ต่างกันสักเท่าไร พอขึ้นมามีอำนาจก็ไม่เห็นหัวชาวบ้าน ทำอะไรก็เอาแต่ตัวเองเป็นใหญ่ จะทำอย่างไรการเมืองไทยจึงจะพัฒนาเสียที มีนักการเมืองที่ซื่อสัตย์เสียสละ เข้ามาทำงานเพื่อบ้านเมืองจริงๆ มิใช่แค่อาศัยเป็นฐานสร้างอำนาจ แอบอิงหาผล

ประโยชน์ใส่ตัว

•ข้าราชการชั้นผู้น้อย ชลบุรี

☞ ชาวบ้านก็โทษนักการเมือง โกง นักการเมืองก็โทษชาวบ้านงกเงินเรียกร้องค่าหัวค่าตัว โทษกันไปโทษกันมาเป็นงูกินหาง อันที่จริงต่างก็เป็นองค์ประกอบซึ่งกันและกันนั่นแหละ การเมืองวุ่นเพราะนักการเมืองมีความรู้ความสามารถท่วมหัวแต่คุณธรรมจริยธรรมติดดิน จะโทษใครได้ละ ก็ชาวบ้านตัวดีนั่นแหละกาบัตรเลือกเข้าไปเอง เพราะเห็นแก่ประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ ยิ่งกว่าประโยชน์ของบ้านเมือง การเมืองไทยจะพัฒนาได้ก็ต่อเมื่อพระสงฆ์ไทยพัฒนาจนสามารถสั่งสอนคนให้เข้าถึงพุทธธรรมได้จริง รู้ดี รู้ชั่ว จนถึงขั้นละชั่วทำดีได้ รู้แยกแยะคนชั่วคนดีได้ อาจหาญถึงขั้นต่อต้านคนชั่ว ไม่ฝักใฝ่เข้าข้างคนชั่ว ไม่เลือกคนชั่วให้มีอำนาจ ส่วนข้าราชการก็ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความอาจหาญเที่ยงตรง ซื่อสัตย์ กล้าต่อต้านนักการเมืองทราวมไม่ยอมทนรับใช้สนองอำนาจ ทั้งกล้าบอกกล่าวข้อมูลข่าวสารให้ชาวบ้านรู้เหตุการณ์บ้านเมืองตามความจริง ต้องสำนึกกว่าเป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จงรักภักดีและรักษาหน้าที่ด้วยชีวิต นักการเมืองชั่วคือเลียนนามของแผ่นดินที่ต้องกำจัดให้สิ้น เริ่มต้นได้แค่นี้ก็จะพลิกฟื้นบ้านเมืองได้ จริงอยู่บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียว แต่ก็เป็นของเราทุกคน นั่นคือเราก็เป็นเจ้าของบ้านเมืองนี้ด้วย อย่าดูดายทอดทิ้งบ้านเมือง เอาแต่รอให้คนอื่นพัฒนาบ้านเมือง จงเริ่มต้นที่ตนเองเดี๋ยวนี้ อย่าเอาแต่คิดเอาแต่พูด แต่ไม่ยอมลงมือทำสักที เลือกตั้งคราวหน้า เริ่มต้นได้เลย จงเลือกคนเป็นผู้แทน อย่าเลือกพวกใส่หน้ากากคนแต่ไม่ใช่คน พวกเสือกสิ่งทีกระตึงแรด เดรัจฉานสี่เหล่าเฝ้า

☞ บรรณาธิการ

ในที่สุดกรรมก็ลิขิตวิบากให้เป็นไปตามสัจจะ แม้จะยังบากบั่นตากหน้า
ฝ่าชะตากรรมพลิกพันโอกาสก็ยากที่จะพลิกผันให้ฝันเป็นจริงได้
เข้าใจ และน่าเห็นใจ ผู้ที่ตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้ ...สภาวะที่ต้องฝืน
ลอยคอกระเสือกกระสนอยู่กลางกระแสน้ำหลากเชี่ยวกรากลดเลี้ยว
ลัดเลาะไปตามแก่งหินแหลมคม ย่อมยึดยื้อเกาะเกี่ยวทุกอย่างที่ขวาง
หน้าใกล้มือ มองไม่เห็นทางเลือกอื่น หหมดโอกาสเลือก สมควรอภัย
หากประมาณผิดประเมินพลาด

ในยามคับขัน ยามขาดกัลยาณมิตร ไร้มิตร
แท้เป็นเพื่อนคิดเป็นเพื่อนตาย

มากมีแต่มิตรปกอลอก ปลิ้นปล้อนเป็นเพื่อน
พาไปตาย ชี้อวนชักนำหนุ่นแฉะให้เลื่อนไหลลงต่ำ
เห็นกงจักรควรวัวเป็นดอกบัวเบ่งบาน
หอมกรุ่น เห็นดอกบัวเบ่งบานหอมกรุ่นเป็นกงจักร
ควรวัว

แม้ใกล้วาระสุดท้าย เพื่อนพ้องยังไม่วาย
สุขหัวกันลอกคราบแล้วเนื้อเถื่อนหนังประจานให้
ตายทั้งเป็น

วันนี้ของชีวิต ยามตกสวรรค์ลวง ล้มลุก
คลุกคลาน วิสัยคนไทยขนานแท้ดั้งเดิม คนล้ม
ไม่ข้าม คนเปลี่ยงพลาไม่ซ้ำเติม แต่...มิใช่ลบโทษ
ยกทัณฑ์ตามวิบากกรรม เพียงแต่ปล่อยให้เป็น
ไปตามครรลองธรรม วางใจอยู่ในอุเบกขาธรรม
ไม่ละใจ เหยียดหยาม เหยียบย่ำซ้ำเติม

ผู้ใดก่อกรรมเช่นใดย่อมเสวยผลเช่นนั้น

กฎแห่งกรรมเที่ยงตรงตามกฎแห่งธรรม

ผู้ใดแม้อาจหลีกสักกฎเกณฑ์ของกฎหมายได้
แต่มีอาจหลีกเว้นกฎแห่งกรรมได้เลย มีอกกฎหมาย
ไขว่คว้าไม่ทันตะกายไม่ถึง แต่บ่วงบาปกรรมตาม
คล้องคอมิอาจรอดพ้นสักราย

ระหว่างส่วนตน...ตัวบุคคล กับส่วนรวม...ชาติ
ต้องจำยอมสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ
สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม
นั่นคือพึงยอมสละคน พรรค พวก เพื่อรักษา
แผ่นดิน!

ตั้งวิรชนคนรุ่นก่อนก่อวิรกรรมไว้เป็นตำนาน
เล่าขาน ยอมสละแม่เลือดเนื้อ ชีวิต เพื่อธำรง
ไทยเป็นไท ธำรงชาติเป็นไท จึงสมควรที่อนุชน
คนรุ่นหลังพึงสังวร พึงสำนึกหนักแน่น

จักต้องสืบทอดเจตนารมณ์บรรพวิรชนด้วย
ชีวิตจิตวิญญาณ

ให้สมไทยรักไทย ไทยรักไท ไทยเป็นไท
ความพลังพลาดหลงผิดที่ผ่านพ้นไปแล้วดัง
สายน้ำไหลลับไม่หวนกลับ

**อกุศลกรรมอันเสร็จสิ้นแล้วก็แล้วไป ละ
เลิกให้จงได้**

**คิดใหม่ทำใหม่ เริ่มสร้างสรรค์แต่กุศลกรรม
มันสั่งสมสืบไป**

**จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าเบียดเบียน
แผ่นดินเลย**

**จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด รักษาตนให้พ้นจาก
ทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด ๓**

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” กำลังก้าวครบรอบ ๑๓ ปี ในฉบับที่ ๒๐๗ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๐ นี้ เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสมาชิก และผู้มีอุปการคุณทั้งหลาย ที่ช่วยสนับสนุน และเห็นความสำคัญของสื่อที่มีบทบาทสร้างสังคมที่ดี สำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์หนังสือ “**สาธารณสุขโลก เศรษฐกิจชนิดใหม่**” มอบเป็นบรรณาการแก่ท่าน

“**สาธารณสุขโลก เศรษฐกิจชนิดใหม่**” บอกแจ้งถึงเรื่องราวเศรษฐกิจในสังคมโลกุตรระจากกลุ่มคนที่พยายามฝึกฝนตนให้เป็นคนไม่สะสม เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อยสันโดษ มีวิถีการดำเนินชีวิตตามแบบสาธารณสุขโลก จึงปรากฏสังคมที่สงบสุข อุดมสมบูรณ์ พึ่งพาอาศัยเกื้อกูลกัน จนถึงสามารถแจกจ่ายแจกจ่าย เกื้อกูลคนอื่น ๆ ต่อไปได้อย่างแท้จริง

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุน ลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน สามารถติดต่อได้ ตามรายละเอียด ดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “สาธารณสุขโลก เศรษฐกิจชนิดใหม่” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๑๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ	ขาวดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

พิเศษ: ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และ ลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

ส่งจองโฆษณาติดต่อ : นายอำนาจ อินทสร โทร.๐๘-๑๘๕๙-๕๒๗๘

นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี โทร.๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุเสรี สิประเสริฐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กด ๑, ๐๘-๕๘๓๒-๙๙๒๑

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , แฟกซ์ : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

เดือนมิถุนายน เป็นเดือนที่โรงเรียนผู้นำเฟิงฝีก
ลอบรรคมครบทุกฐานะอาชีพ ไม่น่าเชื่อเราเปิด
 โรงเรียนมา ๒๑ ปี เฟิงมีนายทหาร ๓ เหล่าไป
 เรียนกับเรา เมื่อก่อนมีเหมือนกัน นานๆ ทีจะมี
 นายทหารบกคนสองคนไม่ได้ไปครบทั้ง เรือ อากาศ
 เป็นหมู่คณะจำนวนร้อยละเหมือนคราวนี้ ทั้งๆ
 ที่ผมเป็นทหารและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งโรงเรียนผู้นำ

เราเปิดอบรมมา ๒๑ ปี ๕๒๓ รุ่น รวม ๕ หมื่น
 เศษ ซึ่งเทียบกับเกาหลีใต้ไม่ได้เลย เขาฝึกอบรม
 ไปแล้ว ๔๕ ปี มีจำนวนถึง ๖ แสน ๕ หมื่นคนเศษ
 จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าวันนี้ทำไมเราสู้เขาไม่ได้ สู้
 ไม่ได้หลายเรื่อง แม้กระทั่งหนัง (เรื่องแดจังกึม)

วันปิดการฝึกอบรม นายทหารเรือคนนาวา
 เอกท่านหนึ่งเขียนกลอนบรรยายความรู้สึกของ
 ตนเองและเพื่อนๆ ๑ หน้ากระดาษ ขึ้นต้นด้วย
 บทกลอน

“ขอโอกาส **“คุณครู”** ผู้พร้อมพรัก
 ผู้นำรักนำเคารพนำคบหา
 ผู้นำรุ่น ๕๒๓ ตามบัญชา
 เดินทางมาอบรมบ่มจิตใจ”

บรรยายว่าชั่วโมงไหนเรียนวิชาใด ดิดใจ

อย่างไร ได้ตัวอย่างอะไร เช่นตอนหนึ่งเขียนว่า

“ชิมซบกับตัวอย่างที่สั่งสอน

ทุกชั้นตอนทุกระหมดสงสัย”

บอกความรู้สึกว่า แม้เป็นนายทหารชั้น
 ผู้ใหญ่แล้ว ต้องกลับมาเป็นนักเรียนอีกก็ดีใจ

“ภูมิใจที่ได้มาศึกษาอยู่

ดีใจที่ได้เรียนรู้ไม่กลัว

ตั้งใจจะทำดีไม่มีกลัว

ไม่เมามัวฝีกตนพันอบาย”

สำหรับนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ นั้น โรงเรียนผู้นำ
 ฝึกอบรมมาแล้ว ๓ รุ่น รุ่นละ ๑๓๐ คน ยกพัน
 ตำรวจเอกพิเศษ และพลตำรวจตรี ปีนี้เดือน
 มิถุนายนฝึกอบรมอีกรุ่นหนึ่งซึ่งเป็นรุ่นรองผู้
 บังคับการ มาจากภาคต่างๆ ทั่วประเทศ ในวัน
 แจกวุฒิบัตร ประธานรุ่นขอพูดแสดงความในใจ
 ให้พวกเราฟังว่าประทับใจอะไร ได้สิ่งดีๆ อะไร
 ไปทำบ้าง พร้อมให้มั่นสัญญาในตอนท้ายว่า

“พวกผม โดยเฉพาะผมในนามของคณะ

นักศึกษาหลักสูตรบริหารตำรวจชั้นสูง รุ่นที่ ๒๗
 และ**ผู้เข้าอบรมโรงเรียนผู้นำรุ่นที่ ๕๒๐** ขอ
 ขอบคุณท่านคุณครู วิทยากร เจ้าหน้าที่ทุกๆ ฝ่าย
 ที่ดูแลพวกเรา รวมทั้งแพทย์พยาบาลด้วยนะครับ
 ที่นำพาพวกเราตั้งแต่ก้าวแรกจนจะเดินทางกลับ
 ออกจากที่นี่ไป

พวกเราขอสัญญาครับ **จะนำสิ่งดีๆ เหล่านี้**
กลับไปพัฒนาตนเอง ครอบครั้ว หน่วยงาน
ของเรา และสังคมของเรา และที่สำคัญเราจะ
นำสิ่งดีๆ เหล่านี้ไปเผยแพร่กับคนรอบๆ ตัว
และสังคมมากยิ่งขึ้นครับ”

เมื่อสองปีมาแล้วมีชาวคริสกโครัมเรื่อง**ที่ดิน**
สปก. ซึ่งจุดชนวนโดยรัฐมนตรี **“ชื่อพม่า**
หน้าลาว” ว่าผมอุปที่ดินซึ่งอยู่ในความดูแลของ
 สปก. (สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร) มาเป็น
 ของมูลนิธิจำลอง ศรีเมือง บางคนได้ฟังข่าว
 ครั้งแรกก็งงว่าอุปที่ดิน โกงที่ดินทั้งที ทำไมโกงให้
 มูลนิธิ ทำไมไม่โกงเป็นของตัวเอง เรื่องเรียบริ่อย
 ไปแล้ว เป็นผลให้มูลนิธิได้เอกสารสิทธิ์ สปก.

เร็วขึ้น

คราวนี้เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ศาลฎีกา ประกาศคำตัดสินที่دين สปก.แปลงอื้อฉาว ซึ่งคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรสมัยนั้น ได้มอบเอกสารสิทธิ์ สปก. ๔-๐๑ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ให้แก่คุณทศพร เทพบุตร สามีคุณอัญชลี วานิช เทพบุตร กรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์ (พรรคแกนนำรัฐบาล) ผมในฐานะหัวหน้าพรรคพลังธรรมซึ่งร่วมรัฐบาล คัดค้านเต็มที่ ว่าผิดกฎหมายอย่างชัดแจ้ง เพราะไม่ใช่เกษตรกร (เป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย) ไม่มีสิทธิ์ได้รับเอกสารดังกล่าว พรรคพลังธรรมจึงถอนตัวจากการร่วมรัฐบาล และมีการยุบสภาในวันต่อๆ มา

ศาลใช้เวลาถึง ๑๓ ปี เพิ่งตัดสินให้ คุณทศพร คินที่ดินผืนนั้น (ที่ ๙๘ ไร่ ในจังหวัดภูเก็ต) คินแก่ทางราชการ การยื่นหยุดความถูกต้องชอบธรรมของพรรคพลังธรรมเพิ่งได้รับการยืนยันจากศาลสถิตยุติธรรม ใช้เวลานานจนกระทั่งใครต่อใครลืมเรื่องต้นตอทางการเมืองหลายเรื่อง

ปลายเดือนพฤษภา ต่อกับเดือนมิถุนามีเรื่องต้นตอทางการเมืองหลายเรื่อง พรรคไทยรักไทย ถูกยุบ กรรมการบริหาร ๑๑๑ คน ถูกตัดสิทธิ์การเมือง ๕ ปี ดร.ทักษิณ ถูกอายัดทรัพย์สินหลายครั้ง รวมหลายหมื่นล้านบาท ครั้งแรก ๕ หมื่น ๒ พัน ล้านบาท ครั้งที่สอง ๘ พัน ๘ ร้อยล้านบาท ครั้งที่สาม ๕ พันล้านบาท... ซึ่ง ดร.ทักษิณและบุตรภรรยา ถ้าไม่เจตคองจำไม่ได้ว่าถูกอายัดไปเท่าไร

การชุมนุมของกลุ่ม **พีทีวี** มีอยู่ก่อนการยุบพรรค เมื่อเกิดการยุบพรรคและอายัดทรัพย์สิน การชุมนุมก็เข้มข้นขึ้นอีกมากมาย ประเด็นของการชุมนุมเปลี่ยนจากการเรียกร้องขอความยุติธรรมขอให้สถานีโทรทัศน์พีทีวีมีสิทธิ์ออกอากาศ แปรเปลี่ยนเป็นการเรียกร้องประชาธิปไตย ชับไล่คอมช. ประณามท่านพลเอกเปรม และยื่นคำขาดให้ท่านลาออกจากการเป็นประธานองคมนตรี

ดีฮ่องร้องปาวเอิกเกริกว่าตั้งแต่กลางเดือน

มิถุนายนเป็นต้นไป จะชุมนุมคนหลายแสนไปจนถึงวันที่ ๒๔ มิถุนายน (วันเปลี่ยนแปลงการปกครองปี ๒๔๗๕) ซึ่งถือว่าเป็นวันเผด็จศึก จะมีองค์กรประชาธิปไตยมากมายหลายองค์กรมาร่วม จะไปยึดสถานที่และปิดล้อมกองบัญชาการกองทัพบก (ที่ทำงานของ คอมช.) รวมทั้งบ้านพักท่านประธานองคมนตรีเปรม เกิดข่าวลือ**ปฏิวัติซ้ำ ปฏิวัติซ้อน** ไม่เว้นแต่ละวัน ผู้คนจำนวนไม่น้อยยิวติดกังวลไปตามๆ กัน

คนรู้จักกันถามผม (ราวกับว่าผมเป็นผู้เชี่ยวชาญการชุมนุม เป็นนักชุมนุมขาประจำ) ถามว่าจะเกิดเรื่องราวใหญ่โตไหม ผมตอบทันทีว่า ไม่เป็นไร ฤทธิ์แรงของการชุมนุมไม่มีพลังพอที่จะทำอะไรได้ ต่อให้ได้คนถึงแสนก็ตาม เพราะส่วนใหญ่ไปชุมนุมเพื่อหารายได้ ไม่ได้ไปเพราะมีอุดมการณ์ อยู่ได้ไม่นานก็กลับ ที่จะปักหลักปักค้างกินนอนกลางถนนต่อเนื่องเป็นเดือนนั้นอย่าหวังเลย ถูกฝนแดดหนอยก็ถอยแล้ว

คำทำนายทายทักของผมเป็นจริง ดินฟ้าไม่เป็นใจกับคณะผู้ชุมนุม พอรวมคนได้เกินหมื่นที่ไรถูกฝนไล่ทุกที แก้ปัญหาด้วยการเปลี่ยนเวลานัดชุมนุม เทวดาก็เปลี่ยนเวลาตาม เทฝนไล่ตรงเวลานัด ฝนตกไม่นานผู้คนหลบฝนกันกระเจิดกระเจิงจากเรือนหมื่น เหลือเพียงเรือนร้อย

คณะผู้ชุมนุมคงซาบซึ้งกันคราวนี้เองว่าการชุมนุมไม่ใช่เรื่องน่ารื่นรมย์ ต้องอดทน ต้องลำบาก ต้องทุกข์ยากนานปีการ ถ้าไม่อีตจริงๆ ไม่มีอุดมการณ์จริงๆ อยู่ไม่ได้แน่

ทหารแสดงออกซึ่งความกล้าหาญ อดทน และใจกว้าง กล้าที่จะปล่อยให้เดินขบวนไปปิดทางเข้าบัญชาการกองทัพบก อดทนต่อคำด่าทอหยยาบๆ คายๆ ใจกว้าง จะเอาอย่างไร จะพากันเดินไปไหนก็ไปได้แต่เพียงขอร้องให้เห็นแก่ชาติบ้านเมือง อย่าใช้ความรุนแรง

หลายคนเคยนึกตำหนินายพลเอก ๒ คนว่า หน่อมแน้ม ชี้ขาด ทำงานไม่เป็น คราวนี้ได้เห็นชัดแล้วว่า เข้าใจผิดถนัด อาจารย์เสรี วงษ์มณฑา ได้เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองและบรรดาผู้เข้าใจผิดทั้งหลายในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์

กราบคารวะสองนายพล

หลังจากการตัดสินใจยุบพรรค ซึ่งจบลงด้วยการยุบพรรคไทยรักไทยและให้กรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย ๑๑๑ คนเว้นวรรคทางการเมืองเป็นเวลา ๕ ปี การเปลี่ยนแปลงที่เราได้เห็นอย่างชัดเจนมีหลายอย่าง มีทั้งความเลวที่ชัดเจนขึ้น และความดีที่เราไม่เคยเห็น

เราได้เห็นชัดเจนแล้วว่า ม็อบพีทีวีไม่ใช่ม็อบที่เกิดขึ้นเพื่อเรียกร้องเสรีภาพของสื่อ เพราะถ้าหากเขาเรียกร้องเช่นนั้นเขาก็ควรยุติการชุมนุมได้แล้ว เนื่องจากเวลานี้พวกเขาสามารถออกอากาศได้แล้ว ไม่มีใครปิดกั้นการออกอากาศของเขาได้แล้ว

เราได้เห็นชัดเจนแล้วว่า ม็อบพีทีวีไม่ใช่ม็อบแนวร่วมประชาธิปไตย ไม่เอาเผด็จการ

เพราะบนเวทีของม็อบไม่มีกลุ่มคนที่ยึดมั่นในประชาธิปไตยที่มีการเลือกตั้ง และมีรัฐธรรมนูญได้ขึ้นปราศรัยแสดงความคิดเห็นแต่อย่างใด มีแต่แกนนำของพีทีวีที่ผูกขาดการปราศรัยและแกนนำเหล่านี้เป็นอดีต ส.ส. และผู้สมัคร ส.ส.ของพรรคไทยรักไทย ถ้าเป็นแนวร่วมประชาธิปไตยจริง ทำไมไม่มีตัวแทนของคนเรียกร้องประชาธิปไตยและต้องการขับไล่ คมช. จากกลุ่มอื่นๆ อีกหลายๆ กลุ่มขึ้นเวทีเรียกหาประชาธิปไตยด้วยการเลือกตั้งร่วมกับแกนนำของพีทีวี

เราได้เห็นชัดเจนแล้วว่า ม็อบพีทีวีเป็นกลุ่มของพรรคไทยรักไทย ที่มีแกนนำลาออกมาจากพรรคก่อนที่จะมีการยุบพรรค เพื่อเคลื่อนไหวทางการเมืองในนามของประชาชนที่ไม่ใช่สมาชิกพรรคการเมืองใดๆ แต่ครั้งเมื่อมีการตัดสินใจยุบพรรคไทยรักไทยและกรรมการบริหารของพรรคต้องเว้นวรรคทางการเมือง ๕ ปี เราก็เห็นอดีต ส.ส. พรรคไทยรักไทยทั้งที่เป็นกรรมการและไม่ใช่กรรมการก็มีการร่วมเคลื่อนไหวมีทั้งที่ปราศรัยมีทั้งที่ขึ้นเวทีมีทั้งที่แอบอยู่หลังเวทีมีทั้งที่พูดจาสนับสนุนกิจกรรมของคนบนเวทีและมีทั้งที่ช่วยจัดหาคนมาร่วมชุมนุม ดังนั้นเรื่องการอ้างว่าต้องการให้มีการเลือกตั้งทันทีภายใต้กติกาของรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ จึงเป็นเพียงข้อกล่าวอ้างเท่านั้น แท้ที่จริงแล้วม็อบดังกล่าวมุ่งที่จะนำระบบทักษิณกลับคืนสู่อำนาจ

ที่ประจักษ์ชัดก็คือความเข้มข้นของกิจกรรมข้อความในการปราศรัยที่โจมตีคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ จาบจ้วงประธานองคมนตรี ทำลายภาพลักษณ์และชื่อเสียงของบุคคลสำคัญใน คมช. และกลุ่มบุคคลที่เข้าร่วมสมทบกับแกนนำพีทีวีบนเวทีปราศรัย การชูป้ายคนรักทักษิณ การให้ผู้เข้าร่วมชุมนุมใส่เสื้อคนรักทักษิณ และการนำเอาคำปราศรัยของทักษิณมาให้ผู้เข้าร่วมชุมนุมได้ชม แต่ใจจริงต้องการเปิดโอกาสให้ทักษิณได้มีโอกาสพูดกับคนทั้งประเทศ เรียก

ร้องความสงสารว่าถูกรังแก ตนเองถูกรังแก ลูกเมียถูกรังแก มีกระบวนการทำลายล้างพรรคไทยรักไทยด้วยความชิงชังอย่างไร้ความยุติธรรม ซึ่งหากใครที่ไม่ได้ติดตามการกระทำของทักษิณ และพรรคพวกอย่างใกล้ชิดด้วยความรู้เท่าทัน ก็มีสิทธิเคลิ้มและเกิดความรู้สึกสงสารได้เช่นกัน

เราได้เห็นชัดเจนแล้วว่า คนบางคนที่เราคิดว่าเป็นคนเก่ง เป็นคนดี เป็นเพชรเม็ดงามของวงการสื่อมวลชนนั้น แท้ที่จริงแล้วไม่ใช่ เขาเป็นเพียงคนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ หลงใหลในอำนาจและอำมิส พร้อมทั้งจะขายวิญญาณเพื่อตำแหน่งและเงินตรา

เราได้เห็นชัดเจนแล้วว่าหลายๆ คนทั้งหญิงและชายที่เราหมายว่าจะจะเป็นนักการเมืองชั้นดีที่หลงเข้าไปอยู่ในพรรคไทยรักไทย แท้ที่จริงก็เป็นเพียงนักการเมืองที่เป็นนักฉวยโอกาส เป็นนักการเมืองที่มีความทะเยอทะยาน หวังลาภยศและเงินทองจนลืมความถูกต้องจนต่อมจริยธรรมเสื่อม ดวงตามืดมิดมองไม่เห็นธรรม จมปลักอยู่กับผลประโยชน์ที่มีคนหยิบยื่นให้ โดยไม่สนใจที่มาของผลประโยชน์ที่ได้

ท่ามกลางความเลวร้ายทั้งหลายที่ประจักษ์สู่สายตาของเราในเวลานี้ เราก็ได้เห็นความสุขุมลุ่มลึกของสองนายพล คนหนึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีนครี่ที่เราเคยผลอดำเนินด้วยถ้อยคำที่รุนแรงว่า หน่อมแน้มบ้าง ล่าช้าบ้าง มีวาระซ่อนเร้นบ้าง จี๊จลาดบ้าง อีกคนหนึ่งเป็นประธาน คมช.ที่เรามองทำรัฐประหารไม่เป็น ไม่มีความเด็ดขาด ใช้อำนาจของการทำรัฐประหารไม่เป็น ย่อหย่อนอ่อนแอจนก่อให้เกิดคลื่นใต้น้ำ และกลุ่มอำนาจเก่ารุกคืบจนน่าเป็นห่วงว่าทักษิณจะสามารถกลับคืนสู่อำนาจได้ ข้าราชการหลายคนใส่เกียร์ว่างไม่กล้าที่จะช่วยรัฐบาลนี้ และ คมช. ในการสืบสวนสอบสวนเอาความผิดทักษิณ สื่อมวลชนหลายคนใส่เกียร์ว่าง เพราะเกรงว่าองค์กรจะตกที่นั่งลำบากหากทักษิณกลับมาได้ บัดนี้เราเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เราเข้าใจว่า

เราเองใจร้อนจึงขาดความลุ่มลึก มองว่าท่านทำงานไม่ทันใจ หรือท่านไม่คิดจะทำอะไร อยู่ไปวันๆ เพื่อรอการเลือกตั้ง แต่ความจริงหาเป็นอย่างนั้นไม่ แท้ที่จริงท่านเป็นคนลุ่มลึก จึงไม่ใจร้อน ท่านรู้จึ่งหว่านจะทำอะไรในเวลาใดที่จะทำให้การกระทำของท่านในจังหวะสุดท้ายได้รับการยอมรับว่ามีความชอบธรรม และฝ่ายตรงกันข้ามไม่มีทางที่จะเรียกหาความชอบธรรมจากแนวร่วมใดๆ ได้

ท่านไม่จัดการกับกลุ่มคนที่ออกมาต่อต้านรัฐบาล และ คมช. ในช่วงต้นๆ พวกนั้นจึงได้ใจและทยอยเปิดตัวออกมาเรื่อยๆ และมีความกล้าพอที่จะกระทำในสิ่งที่ทำทฤษฎีหมายและขาดความชอบธรรมโดยไม่เกรงกลัวอะไรเลย คิดว่าเจอหัวหน้ารัฐบาลและประธาน คมช. ที่จี๊จลาดไม่กล้ามีเรื่องกับกลุ่มอำนาจเก่า ความชะล่าใจและความลำพองทำให้กลุ่มอำนาจเก่าหลายคนโผล่ออกมาทำกิจกรรมอย่างที่อยากจะทำจนทางโผล่ เป็นที่เกลียดชังของประชาชนที่รักความสงบ และต้องการให้บ้านเมืองพ้นจากสภาวะวิกฤติ และบุคคลเหล่านี้เองจะเรียกร้องให้รัฐบาลและ คมช. ออกมาจัดการกับกลุ่มอำนาจเก่าที่กำลังป่วนเมืองอยู่ขณะนี้ จังหวะนี้จึงเป็นโอกาสที่ทั้งสองท่านจะพุดจาชัดเจนว่าระบอบทักษิณสร้างปัญหาอะไรให้แก่ประเทศชาติ และท่านพร้อมที่จะบอกกับประชาชนชัดถ้อยชัดคำ ว่า ทักษิณเพียงคนเดียวสร้างปัญหาต่างๆ ให้บ้านเมืองมากมาย คำพุดของท่านทั้งสองทั้งคมชัดเจน ลุ่มลึก และส่งผลทำให้คนที่ข้องใจว่า “ทักษิณผิดอะไร ไปยึดอำนาจเขาทำไม” เริ่มมีดวงตาที่เห็นธรรม ยามนี้หากท่านทั้งสองเห็นพ้องต้องกันว่าจะจัดการกับแกนนำของม็อบอย่างไร รูปแบบไหน ประชาชนส่วนใหญ่ก็มองเห็นด้วย และมองว่าท่านสามารถทำได้ด้วยความชอบธรรม การจัดการกับม็อบก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย เพราะจะมีประชาชนผู้เป็นวิญญูชนเป็นแนวร่วม ขอการวะ

คืนสุดท้ายของการฝึกอบรมนายทหารสามเหล่าทัพ เปิดโอกาสให้ถามได้ทุกอย่าง ปรากฏว่าทุกคำถามจะไปที่ปัญหาความวุ่นวายทางการเมือง และสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งอึดอัดขัดเคืองกันทั้งนั้น ถามว่าคนไทยจะช่วยกันได้อย่างไร ในขณะที่เราถูกฆ่ารายวัน อย่างว่าแต่ปกป้องชีวิตของชาวบ้านเลย ทั้งทหารและตำรวจยังป้องกันตัวเองไม่ได้ ถูกฆ่าเป็นหมู่อยู่เรื่อยๆ

ผมตอบไปตามตรงว่า เป็นความบกพร่องของทหารที่มีหน้าที่โดยตรงอยู่ในเวลานี้ ส่วนชาวบ้าน ทหารตำรวจที่เกษียณแล้ว และทหารตำรวจที่ยังรับราชการอยู่ แต่ไม่มีหน้าที่โดยตรง จะช่วยอะไรไม่ได้เลย เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว ตอนที่เวียดนามบุกเขมร และมีที่ท่าจะยกพลเข้าไทย ประชาชนจำนวนหนึ่งนำโดยหมอและพยาบาล

รวมตัวกันตั้ง กลุ่ม “ประชาชนอาสาสมัคร” ใช้อักษรย่อว่า “ปอส.” เตรียมเสริมช่วยทหารเต็มที่ ผมเป็นผู้ประสานงานระหว่างกลุ่ม ปอส. กับกองทัพบก จัดให้มี “การฝึกเข้าทำการรบ” ให้แก่ประชาชนที่ค่ายอินวระชา ริมน้ำแควกาญจนบุรี ฝึกการยิงปืน ขว้างระเบิด ลอดใต้กระสุนวิถี เตรียมพร้อมอย่างหนัก เผอิญเวียดนามเปลี่ยนใจ หยุดอยู่แค่เขมร ไม่บุกไทย

แต่ตอนนี้เป็นเรื่องของทหารที่มีหน้าที่โดยตรง คนอื่นไม่รู้จะช่วยอย่างไรให้เกิดผลเต็มที่ เมื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมออกจากโรงเรียนผู้นำไปแล้ว หากคิดออกว่าเราควรจะทำอะไรที่ได้ผลเต็มที่ในการหยุดยั้งการถูกฆ่ารายวัน ขอให้เขียนไปแนะนำ ผมกำลังรอคำตอบ รวมทั้งจากท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ด้วย

ขอเพียงแต่เขียนมา, ขอเพียงแต่เขียนมา **๓**

ศัพท์ในยุคโลกาภิวัตน์...?

๑. บ้านเมืองต้องพึ่ง... หมอตู

๒. เศรษฐกิจต้องพึ่ง... จตตาม

๓. พระสงฆ์ต้องพึ่ง... โลก

๔. จะมีสักกี่คนที่ติดพึ่ง...กรรม (การกระทำ)...?

ประวัติ

ชื่อจริง น.ส.กุลยา แซ่ตัน

ชื่อทางธรรม ปานปั้น

การศึกษา

ประถมศึกษา ร.ร.วัดเชิงทะเล

มัธยมศึกษา ร.ร.สตรีภูเก็ต

ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

งาน

หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ ร.ร.สตรีภูเก็ต

อาจารย์ภาษาอังกฤษ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาจารย์ภาษาอังกฤษ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กุลยา แซ่ตัน

ถ้าการเกิดแต่ละชาติของมนุษย์
มีแก่นสารสาระอยู่ที่การพัฒนาตัวเอง
ละลดกิเลส เพื่อชำระขัดเกลา
ทำให้จิตวิญญาณสะอาดขึ้น สูงขึ้น
เป็นคนดี ที่ดียิ่งขึ้น

ก็แน่นอนว่า EVERYTHING HAPPENS FOR THE BEST

วัยเด็ก วัยเรียน

ชอบอ่านหนังสือ ทำให้ได้คะแนนดี สอบได้ที่ ๑ ทุกปีในระดับประถม และสอบได้เลขตัวเดียวในระดับมัธยม ผู้ใหญ่เห็นว่าเป็นคนเรียบร้อย ขยันเรียน รับผิดชอบหน้าที่ดี แต่แม่จะเห็นว่าเอาแต่อ่านหนังสือ ช่วยงานบ้านได้น้อย ให้ช่วยขายขนมเหมือนพี่น้องอื่นๆ ก็มักจะไม่ได้ตั้งใจขาย ถ้ามีโอกาสก็แอบหามุมสงบนั่งอ่านหนังสือ

อ่านหนังสือการ์ตูนจนถึงนิยายสาร เช่น สกุลไทย ชัยพฤกษ์ และวีรกรรม ชอบอ่านการ์ตูนต่างๆ (Tin Tin) เพราะได้ฝึกภาษาไปด้วย ตอนอยู่มัธยมก็ยังชอบอ่านเรื่องนี้ อ่านซ้ำได้หลายเที่ยว

ช่วงเรียนที่โรงเรียนสตรีภูเก็ตอ่านหนังสือธรรมะเล่มเล็กๆ บางๆ ของท่านพุทธทาส ชอบเรื่อง “ความว่าง” ที่ท่านสอน เวลาไม่สบายก็จะอ่าน ทุกครั้งจนเหมือนเป็นยาแก้ทุกข์ ชอบหนังสือคู่มือมนุษย์มาก ไม่เชื่อเรื่องไสยศาสตร์ แต่ไม่ต่อต้าน ถ้าต้องทำเพื่อให้คนอื่นสบายใจก็ทำ เป็นคนทำใจ ให้ปล่อยวางได้ค่อนข้างง่าย

ตอนเด็กๆ ไม่เข้าใจที่ผู้ใหญ่พูดว่าเจ็บกายเจ็บตายก็ไม่ทรมานเท่าเจ็บใจ เคยเอาเพลง “คนพิการรัก” ที่ว่า “...หักแขนหักขาให้ปัน ยังดีกว่าทนต์ร้าวฤดู...” ไปถามผู้ใหญ่ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร เพราะรู้สึกว่าการเจ็บใจของเรานั้นแก้ง่าย แต่ถ้าหักแขนขา มันต้องทรมานเจ็บปวดชั่วชีวิตก็ได้คำตอบแล้วว่าโตแล้วจะรู้เอง

วิชาที่ชอบมากและตอบได้ดีคือหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม และรู้สึกภูมิใจลึกๆ เมื่ออาจารย์ที่สอนวิชานี้บอกว่า ท่านได้รับหนังสือชมเชยจากกระทรวงศึกษาธิการ เพราะลูกศิษย์ (คือเรานั่นเอง) ทำคะแนนวิชานี้ได้ในกลุ่มผู้ได้คะแนนสูงสุด ๕๐ คนแรกของประเทศ

ตอนอยู่ มช. ยิ่งเป็นหนอนหนังสือมากขึ้น เพราะไม่ชอบเที่ยว ไม่ชอบแต่งตัว จะเข้าร่วมกิจกรรมเฉพาะของชุมนุมพุทธศิลป์ที่เป็นสมาชิกเท่านั้น ช่วงนี้ชอบอ่านหนังสือสังคมปริทรรศน์ รื้อเล่มเก่าๆ ในห้องสมุดมาอ่านด้วย ชอบอาจารย์

ส.ศิริรักษ์และนักเขียนอีกหลายคน สงสัยอะไรก็จะไปหาอ่านเองจากห้องสมุด สมัยเรียนห้องสมุดร้อนมาก ระบบแอร์ยังไม่ดี แต่ก็อยู่ที่ห้องสมุดมากกว่าที่อื่นๆ

วัยทำงาน

จบจาก มช. อาจารย์บอกว่าจะสมัครเป็นอาจารย์ก็ได้ เพราะเกรดดี ได้เกียรติยศอันดับหนึ่ง แต่ตอนนั้นรู้สึกว่าเราไม่เหมาะกับสภาพสังคมของมหาวิทยาลัย เพราะเราเป็นคนเซ็กซี่ ไม่ชอบเข้าสังคม และรู้สึกว่าชีวิตนักศึกษายังไม่เต็มไปด้วยสิ่งไร้สาระมาก กลับไปสมัครงานที่ ร.ร.สตรีภูเก็ต ที่เรียนเก่าของเรา ซึ่งแวดล้อมด้วยครูบาอาจารย์เพื่อนฝูงที่คุ้นเคยและให้ความรักความเมตตาต่อเราตลอดมา นอกจากนั้นเด็กนักเรียนในโรงเรียนนี้ก็ได้รับการคัดเลือกมาอย่างดี เรามักจะพบเด็กเรียนเก่งและความประพฤติดี

วันหยุดก็ร่วมกับเพื่อนครูสอนพิเศษให้นักเรียนฟรีเสมอๆ จำได้ว่าเด็กๆ ในรุ่นนั้นน่ารัก สุกใส อ่อนน้อม ขยัน รับผิดชอบ และมีน้ำใจกับครูผู้สอน อย่างยิ่ง เป็นชีวิตการทำงานที่มีความสุขมากจนไม่เคยคิดจะย้ายไปไหน

เป็นหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษมีสมาชิก ๒๓-๒๔ คน มากกว่าหมวดอื่นๆ นับเป็นประสบการณ์ที่ช่วยให้ได้ฝึกการประสานคนประสานงาน และหลายๆ คนก็เป็นคนเก่ง ซึ่งเราก็ได้เรียนรู้หลายๆ อย่างจากเขา แต่ความเป็นผู้ใหญ่ ก็ทำให้ครูบาอาจารย์หมวดอื่นมองว่าพวกเรามากเรื่อง โต้แย้งกันบ่อย แต่ในความเป็นจริงพวกเราเป็นกลุ่มที่ยอมกันได้มากกว่ากลุ่มอื่น ตอนที่เราและครูในหมวดบางคนกลับจากการไปรับการอบรมเป็นวิทยากรที่ British Council ประเทศอังกฤษ ก็จัดการอบรมครูทุกคนในหมวดตามแนวทางที่ได้อบรมมา ซึ่งต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนดั้งเดิมอย่างมาก หลังจากการอบรมเรากลามสมาชิกในหมวดว่า จะยินดีให้เราในฐานะหัวหน้าหมวดเข้าสังเกตการสอนไหม โดยเราจะร่วมทำแผนการสอนด้วยกัน เพื่อจะได้ปรับปรุง

การเรียนการสอนก่อนจะเริ่มโครงการ เราค่อนข้างวิตก เพราะครูไทยไม่ชินกับการที่มีผู้ไปสังเกตการสอน แต่กลับกลายเป็นว่าครูส่วนใหญ่เต็มใจ และหลายคนได้เป็นวิทยากรช่วยอบรมครูอาจารย์จากโรงเรียนอื่นๆ ด้วย เราจึงประทับใจมาก ตอนหลังแม้จะย้ายไปสอนที่อื่น ก็ยังแวะไปเยี่ยมครูที่นี้อยู่เสมอ

และที่ยังระลึกถึงบุญคุณของท่านอยู่เสมอ คือ **อาจารย์สว่าง ปานมัน** ท่านพยายามให้เราไปเรียนต่อปริญญาโทบ้าง ไปสอบผู้บริหารบ้าง แต่เราก็ไม่ยอม อาจเป็นเพราะรักความสุขสงบมากกว่าลาภ ยศ สรรเสริญ เพราะดูๆ แล้วผู้อยู่ในตำแหน่งสูง ถ้าไม่เก่งจริงๆ ก็หาความสุขยาก แต่สุดท้ายท่านก็มีวิธีการที่ทำให้ไปเรียนจนได้ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งก็ได้ประสบการณ์ดีๆ หลายอย่างที่หล่อหลอมให้เราเข้าใกล้ธรรมะมากขึ้น

เพราะช่วงนั้นมีโอกาสไปสันตติโคกบ้าง ซึ่งต้องใช้พลังจิตอย่างมากที่จะบากบั่นขึ้นรถเมลล์

จากบางมดมาสันตติโคก ซึ่งเราไม่ชำนาญเส้นทางของรถเมลล์เลย ขากลับก็จะพยายามเอาเทปและหนังสือที่เป็นของพ่อท่านไปฟังไปอ่านให้มากที่สุด เพราะไม่รู้จักพระรูปอื่นเลย มาวัดก็ตั้งใจฟังเทศน์อย่างเดียว แล้วไปช่วยเก็บหนังสือที่ฟ้าอภัยบ้าง ไม่ได้คบคุ้นกับคนอื่นมากนัก ประหลาดใจตัวเองเหมือนกันที่ชอบฟังเทศน์พ่อท่าน ฟังรู้บ้างไม่รู้บ้าง แต่ก็ได้อะไรใหม่ๆ เสมอ

ประสบการณ์ที่ประทับใจ

จบปริญญาโทก็กลับไปสอนที่เดิม คือ ร.ร. สตรีภูเก็ต ต่อมา British Council ให้ทุนไปศึกษาดูงานที่ประเทศอังกฤษ ตอนแรกตั้งใจสละสิทธิ์เพราะไม่ชอบเดินทางคนเดียว โดยเฉพาะไปต่างประเทศยิ่งแล้วใหญ่เลย แต่สิ่งที่เราคิดไว้กลับกลายเป็นสิ่งที่ดี ตลอดการเดินทางได้พบปะแต่ชาวอังกฤษที่มีน้ำใจ ช่วยเหลือ ดูแลอย่างน่าประทับใจตั้งแต่ไปนั่งรอขึ้นเครื่องบิน ที่ดอนเมือง ได้พูดคุยกับแหม่มที่นั่งอยู่ข้างๆ คุยกันลึกลับแหม่มก็ถามว่าเธอเคยเข้าไปดูในห้องนักบินไหม เราก็ตอบว่าใครเขาจะให้เข้าไปได้ละ แหม่มก็บอกว่าฉันใจล่ะ เราก็นึกว่าเขาล้อเล่น เขาก็จัดซื้อเรา พอขึ้นเครื่องได้ไม่นาน ก็มีนักบินมาเรียกชื่อเราแล้วบอกว่าจะไปดูห้องนักบิน ตอนนั้นตื่นเต้นมาก ดูป้ายชื่อนักบินก็นามสกุลเดียวกับแหม่มใจดีคนนั้นนั่นเอง ตอนเดินผ่านที่นั่งใกล้ๆ ห้องนักบิน แหม่มหันมาโบกมือให้

ออกจากห้องนักบิน เราบอกแหม่มว่าอยากเข้าห้องน้ำ เขาก็พาไปแนะนำวิธีใช้ เข้าไปนานเพราะไม่คุ้นกับเครื่องใช้ ออกมาพบแหม่มยังยืนรอหน้าห้องน้ำ ก็ขอภัยคิดว่าเขาจะต่อคิว แต่เขา บอกว่าเห็นเราเข้าไปนาน เลยเป็นห่วงว่าเป็นอะไร จึงกลับมารอ

ตอนที่ไปถึงอังกฤษก็ได้ที่จะมารับเขา โทร.มาบอกว่าไม่สามารถมารับได้ เราต้องไปที่ British Council เอง ก็ลากกระเป๋ามารอที่ป้ายรถเมลล์ ก็เจอแหม่มอีกคนช่วยหิ้วกระเป๋าให้ แล้วนั่งรถเมลล์ไปด้วยกันและพาไปส่งที่ British Council

ทั้งๆ ที่ตอนแรกเขาจะลงก่อนเรา แต่เขาบอกว่าฉันไปส่งเธอก่อนดีกว่า

หลังจากเจอกับไค้ดีแล้วก็ไปเที่ยวลอนดอน ๓ วัน แล้วเดินทางไปที่เคมบริดจ์คนเดียวเพื่อเข้าอบรมกับเพื่อนๆ ที่นั่น ปรากฏว่าพอไปถึงสถานีรถไฟเคมบริดจ์ก็ ๓ ทุ่มแล้ว ลิฟท์ก็เสีย เราต้องลากกระเป๋าลงบันไดเอง ลากไปได้ครึ่งบันไดเหนื่อยมากก็นั่งพัก ก็เจอฝรั่งใจดีมาช่วยยกกระเป๋าไป ส่งขึ้นรถแท็กซี่เรียบริ่อย กลับมาเมืองไทยเล่าให้คนอังกฤษฟัง เขาบอกว่าไม่น่าเชื่อว่าจะมีใครใจดีอย่างเธอว่า

ช่วงไปศึกษาดูงานที่นั่น อาจารย์พาไปดูโรงเรียนต่างๆ ทำให้เห็นว่าการสอนที่นั่นใช้เด็กเป็นศูนย์กลาง สนับสนุนให้เด็กรู้จักแสดงออกอย่างเหมาะสม สอนให้รู้จักสังเกตและจดบันทึก จัดบรรยากาศห้องเรียนคล้ายๆ บ้าน มีหนังสือมากมายให้เลือกอ่านตามความสนใจ มีอุปกรณ์การเขียน การสร้างงานศิลปะ งานทดลอง

วิทยาศาสตร์พร้อม

จากโรงเรียนสู่มหาวิทยาลัย

เคยกีดกันตัวเองจากการเป็นอาจารย์ในรั้วมหาวิทยาลัย แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งเพื่อนมาชวนให้ไปสอบเข้าสอนที่สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็อยากลองดู จึงไปขออนุญาต ผอ. เรียนท่านตรงไปตรงมาว่าจะขอไปสอบ พอสอบได้ ท่านก็ยินดีด้วยและพร้อมที่จะให้โอนย้ายทันที ท่านบอกว่าเมื่อเราก้าวหน้าก็ต้องสนับสนุนให้กำลังใจกัน รู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่เจอผู้บริหารใจดีทุกคน

สอนที่ธรรมศาสตร์ ๒ ปี ก็ย้ายไปสอนที่สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต เพราะที่นั่นอาจารย์สอนภาษาหายาก ซึ่งบรรรยากาศการทำงานที่นี่ยอบอุ้นตั้งแต่ผู้บังคับบัญชาจนถึงผู้ร่วมงาน

ปีถัดมาอาจารย์ชาวอังกฤษที่สอนสถาบันภาษาด้วยกันชักชวนให้ทำงานสมาคมพิทักษ์เด็ก

เพื่อคุ้มครองเด็กและสตรี เป็นการช่วยเหลือเด็ก และผู้หญิงที่ถูกละเมิดสิทธิ์ และช่วยให้รอดจากการเป็นเหยื่อทางเพศได้ไม่น้อย

หลังจากนั้นผู้อำนวยการวิทยาลัยชุมชน ก็ชักชวนให้ไปเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ความเอื้อเพื่อ ดูแลผู้ได้บังคับบัญชาอย่างอบอุ่น เป็นกันเอง ทำให้ออกมาอยู่วัดได้ยากขึ้น

มีอยู่ปีหนึ่งได้สองชั้นก็ดีใจ อันที่จริงได้สองชั้นมาหลายครั้งแล้วแหละ แต่ปีนั้นบังเอิญได้มาวัด แล้ววันนั้นพ่อท่านก็เทศน์ว่า **ข้าราชการนี้ทำงานน้อยได้เงินเยอะ พอได้สองชั้นก็ไปฉลองกันอีกที่ตัวเองได้เปรียบ ฟังแล้วสะอึก** คิดว่าเราเองก็ทำงานหนัก แม้แต่ ผอ.ก็ชมว่าถ้าเราทำงานอย่างนี้ให้สองชั้นได้ทุกปีเลย แต่พิจารณาตามที่พ่อท่านเทศน์มันก็จริง มันเหมือนเราเอาเปรียบพ่อท่านบอกว่าเอาเปรียบนี้มันเห็นแก่ตัวใช่ไหม เราก็เห็นด้วยเพราะได้เปรียบนี้มันไม่ดี พอมาฟังธรรมบ่อยๆ เข้า แทนที่เราจะอยากอยู่ทำงานข้างนอกต่อก็คิดว่าเราน่าจะมาปฏิบัติธรรม ที่วัดมากกว่า น่าจะได้อะไรมากกว่านี้

อยู่ข้างนอกนี้ใครๆ ก็ว่าเราเป็นคนดี ตอนสอน ที่ธรรมศาสตร์เราเคยบอกแม่จะลาออกไปอยู่วัด แม่โกรธพูดว่าให้แม่ตายก่อนก็แล้วกัน ก็ไม่กล้าพูดอีก ก็รอจังหวะ จนเขามีโครงการ early retire ก็บอกว่าจะลาออก จะยกเงินให้แม่ แม่บอกว่าแม่ไม่ต้องการ หรือแม่อยากให้เราไปทำงานมากกว่า ก็บอกแม่ว่าเราก็ไม่รู้ว่าจะตายก่อนแม่หรือเปล่า คุยไปคุยมาแม่ก็ชักใจอ่อนเลยคิดว่ารีบๆ ออกมาดีกว่า ตอนมีโครงการนั้นทำงานอยู่ที่ มอ.ก็ไปยื่นหนังสือต่อ ผอ. ผอ.อ่านแล้วก็เก็บใบสมัครไม่ส่ง พอปีที่สองก็ยื่นอีก เขาก็ไม่ให้ออกอีก พอปีที่สามก็ยื่นใบสมัครเข้าโครงการอีก โดยเรียน ผอ.ว่า ถึงไม่อนุมัติเข้าโครงการก็ยื่นดีลาออกเฉยๆ ทั้ๆที่ชอบทำงานที่นั่น ผอ.จึงได้อนุมัติตอนนั้นปี ๒๕๔๔

สมัครเป็นพนักงานตรวจปฏิรูปที่บริษัท ฟาอภัยและเขาก็รับแล้ว พอมาถึงลูกศิษย์ที่เคย

เรียนที่สตรีภูเก็ตซึ่งมาปฏิบัติธรรมที่นี่ ชวนไปสอนหนังสือที่บ้านราช (หมู่บ้านราชธานีอโศก จ.อุบลฯ) ซึ่งกำลังขาดครู อยู่ได้สองสามเดือน ที่ทักษิณอโศกมีงานอบรม จึงชวนกันลงไปช่วยงานอบรมที่ทักษิณอโศก จ.ตรัง

บุญแสวงหาธรรม

ตอนทำงานอยู่ที่ทักษิณ โดนวิจารณ์มากจนอยากจะทำอะไรออกไปทำงานข้างนอก คือเราอ่านจากหนังสือเราคิดว่าชาวอโศกเป็นผู้ปฏิบัติธรรมที่สุภาพ เรียบร้อย อ่อนโยน แต่เจอของจริงบางคนก็ดู กระโชกโฮกฮาก เรื่องมารยาทบางคนทำเหมือนลิ้มไปเลย เป็นสิ่งที่ไม่คาดฝัน รู้สึกอยากจะทำอะไร เอ...เราคิดผิดหรือเปล่า อยากจะหิ้วกระเป๋ากลับ โชคดีที่ได้คุยกับสิกขมาตุ ท่านก็บอกว่าชาวอโศกมีหลายประเภท แต่ก็เป็นสิ่งที่ดีที่มีคนแตกต่างกัน เพราะจะขัดเกลา กัน จะเป็นประโยชน์ เลยคิดว่าอย่างนี้ก็น่าลองนะ โดยเฉพาะบางคนรู้สึกว่าหยาบคายมากๆ เหมือนกับเขาไม่เห็นคนเป็นคนนะ บางเรื่องเขาบอกว่าคุณอื่น ไม่ต้องคิด ให้ทำตามคำสั่งก็แล้วกัน เป็นต้น รู้สึกว่าเขาจะไม่เคารพสิทธิการทำงานของผู้อื่นเลย รู้สึกว่าล้วงลูกกันมากเกินไป

ที่อยู่ได้เพราะเรามีเพื่อนที่เข้าใจกัน หลายคนเมตตาต่อเรา ดีต่อเรามาก คอยดูแลเอาใจใส่ เจ็บป่วยก็ดูแล รู้สึกว่าเรามีมิตรดี คนที่ดีเยอะกว่าคนที่ไม่ดี และที่สำคัญเราพบว่าเราโอ้ตัวเองมากไปจริงๆ เจอคนมาว่าเรา ไม่มีมารยาทกับเรา เราก็ไปฟังแต่กับคนนี้ว่าเขาเป็นนักปฏิบัติธรรมแล้วยังเป็นแบบนี้ เมื่อได้มาฟังเทศน์ของพ่อท่านที่พูดว่า **พวกเราหลายคนจะโอ้ตัวเองมากไม่อดทน แถมไปฟังโทษคนอื่นอีกว่าเขาเป็นคนไม่ดี การปฏิบัติธรรมต้องฟังกิเลสตนกำจัดกิเลสตนก่อนอื่นใดทั้งสิ้น**

พ่อท่านบอกว่า**คนที่ยึดถือศักดิ์ศรีว่าตัวเองเคยเป็นครูบาอาจารย์มาก่อน มักยึดว่าคนอื่นต้องเคารพเรา ฟังแล้วมันก็จริง นี่มันตัวเราทั้งหมดเลยนะ** พอเริ่มเข้าใจก็เริ่มรับได้ ก็คิดว่า

เราน่าจะอยู่ต่อนะ มีคนเพียงสองสามคนที่มีพฤติกรรมไม่ดีกับเรา แล้วเขาก็ทำพฤติกรรมแบบนี้กับคนอื่นๆ เหมือนกัน ทำไมเราไปรังเกียจคนลักษณะนี้จนกระทั่งว่าเราจะต้องไปละ

ตอนนั้นอยากไปนะ ต้องปลูกปลอบตัวเองอยู่นาน รู้สึกว่าคนแบบนี้ไม่น่าอยู่ด้วย แล้วพอ. ก็โทร.มาบอกว่ายังไม่หาใครมาแทนเรา กลับมาเถอะ จะให้เงินเดือนเท่าเดิม รับครั้งสุดท้ายเท่าไรก็รับเหมือนเดิม จะให้ตำแหน่งผู้จัดการสมาคมพิทักษ์เด็กด้วย ตอนนั้นเรานึกอยากกลับไปแล้ว แต่คิดอีกทีเราก็ก็นึกไม่อยากทำอะไร เป็นคนโสด จะเอาเงินไปทำอะไรมากมาย แล้วที่พ่อท่านสอนมาทั้งหมดก็ถูกทุกอย่าง เพราะแม้ทำได้น้อยก็ยังรู้สึกเขาสบายกว่าอยู่ข้างนอกมาก

ตอนปีใหม่เราก็ก็นึกขึ้นไปไปปฏิญาณตนกับกลุ่มพิทักษ์ธอโศก ว่า จะอยู่รับใช้พ่อท่าน เราจะผิดคำสั่งญานันท์หรือ มันไม่ดี ก็อยู่มาเรื่อยๆ ช่วงหลังที่พิทักษ์ธอโศกก็ไม่ค่อยมีงานอบรม เลยขึ้นมาช่วยงานหนังสือของพ่อท่านที่สันติอโศก มาใหม่ๆ ก็ช่วยแปลบทความภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับพ่อท่าน แปลบทความประกอบกับงานวิจัยให้คุณริชธรรมช่วยเรียบเรียงคำเทศน์ของพ่อท่านที่ถอดเทปแล้ว ให้กระชับขึ้น หากตรงนี้ไม่มีงานเร่งด่วนก็จะช่วยปรุฟดอกหญ้า หนังสือของชาวชุมชนต่างๆ จัดรายการริชธรรมให้ผ่านทาง ASTV ๗ และช่วยสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนอนุบาลสันติบาล

ทุกวันนี้มีความสุขมาก เพราะได้อยู่กับงานที่เราชอบ วันเวลาผ่านไปเร็วมาก แป๊บเดียว ๒ ปีแล้ว คือทำงานได้ทุกวันไม่มีวันหยุด เพราะรู้สึกว่างานไม่ใช่งาน อย่างเช่นเรียบเรียงคำเทศน์ของพ่อท่านก็เหมือนกับเราได้ศึกษาไปด้วย ช่วงหลังพ่อท่านให้ไปเรียบเรียงงานเขียนที่พ่อท่าน เขียนลงในหนังสือพิมพ์เราคิดอะไรพออ่านแล้วก็ได้อะไรเล็กๆ เกิดความเข้าใจมากขึ้น

ตอนอยู่ที่พิทักษ์ธอโศกแทบจะไม่ได้อ่านหนังสือเลย ทำแต่งงานอบรม

กวีตส

ตื่นตีสามเศษๆ ไปทำวัตรเช้า หากไม่มีงานหนังสือเร่งด่วนก็จะไปช่วยงานที่ ชมร. หลังจากนั้นก็ทำความสะอาดที่ทำงาน ทำงาน ทานอาหาร หากมีประกาศไปช่วยลงแขกงานที่สามารถทำได้ก็จะไป ไม่ติดภพว่าจะต้องทำแต่งงานของเราเท่านั้น หากมีประชุมก็ไปร่วมประชุม แล้วก็ทำงานพักผ่อน เป็นอย่างนี้ทุกวันอย่างมีความสุข

ความเชื่อมั่นในสาธณโกศ

ยังไม่เต็มร้อย เพราะเรายังไม่มั่นใจในตัวเองว่าเราจะอยู่ได้โดยไม่มีเงินหรือเปล่า แต่ทุกวันนี้เรียกว่าแทบจะไม่ได้ใช้เงินนะ เพราะพยายามไม่ไปซื้อของกินข้างนอก

ทำงานข้างนอกเราได้ความภาคภูมิใจ มีความสุขนะ ก็เป็นงานที่มีประโยชน์ แต่พอเรามาทำงานตรงนี้เราเห็นว่างานข้างนอกยังไม่เป็นโลกุตระ เราทำเราก็ได้แต่โลกียะ คือมันจะเสริมอึดตายตัวเอง ที่เรามาเจ็บปวดกับชาวอโศกบางคนเพราะเรารู้สึกว่า เราเป็นคนดินนะ ทำไมเขาต้องมาว่าเรา อัดตาดเราใหญ่มาก เรายึดคักดีศรี แล้วเราก็จะทุกข์

พอมายู่ทำงานที่สันติอโศก ได้มีโอกาสศึกษาธรรมะกับพ่อท่านมากขึ้น ทั้งงานเขียนงานแสดงธรรม และพูดคุยกับพ่อท่าน ยิ่งทำให้เรามั่นใจว่า สำหรับเราแล้ว ยุคนี้จะมีก็แต่พ่อท่านที่จะสามารถอธิบายทฤษฎีหลักปฏิบัติของพุทธศาสนาได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนและลึกซึ้ง ถึงแม้บางเรื่องที่ท่านเทศน์อาจจะดูไม่เหมาะกับฐานของผู้ฟังส่วนใหญ่ที่ภูมิธรรมยังน้อย แต่ก็อาจมีบุคคลบางเหล่าเข้าใจ นำไปปฏิบัติได้เกิดผลได้ในอนาคตอันยาวไกลก็ได้ และการได้แสดงธรรมไว้ก็เป็นการบันทึกหลักฐานไว้ว่า เคยมีผู้อธิบายธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ และช่วยให้คนปฏิบัติตามลดละกิเลสได้จริงอย่างนี้ ก็นับว่าเป็นคุณูปการอย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 203)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยยโยมาจนถึง“ทิวลิปธรรมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวลิปธรรมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมชีวิตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“อารยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกียะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวลิป”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”**เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มี

ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมุกกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”**สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านี้เท่านั้น

ว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยاب ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคม มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์หัว

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันมา ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ประจวบ เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลภก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

เมื่อใช้“กลิน” (สิ่งที่ใช้ให้จิตจดจ่อเกาะยึดในขณะปฏิบัติ) แล้วก็สะกดจิตให้อยู่กับ“กลิน”ที่ตนยึดถือใช้ปฏิบัตินั้นๆ ให้มั่น กระทั่งสามารถยึด“กลิน”นั้นแหละได้มั่นคง จนจิตนิ่งอยู่กับ“กลิน”ที่ตนยึดนั้นเป็นหนึ่งเดียว ที่เรียกว่า “เอกัคคตา” ก็ถือว่า เข้าขั้น“สมาธิ”แล้ว เพราะได้ปฏิบัติจนรู้สึก ว่า **ตอนนั้นในจิต..ไม่มีอาการของกาม-พยาบาท-ดินมิทตะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิจิกิจฉา** ก็จะรู้สึกในจิตได้ว่า **“ตนไม่มีนิวรณ์ ๕”ได้แล้ว** อย่างนี้แหละที่ถือกันว่า นี่คือ ความเป็น“ฌาน”ก็เรียก เป็น“สมาธิ”ก็เรียก

ฉะนั้นคือ“ฌาน”คือ“สมาธิ”สามัญในแบบทั่วไป ที่มีมาเก่าแก่ ไม่ใช่“ฌานหรือสมาธิ”ที่ถูกต้อง(สัมมา)ของพระพุทธเจ้า ซึ่งรู้กันทั่วไป ไม่ลึกซึ้งซับซ้อน ไม่มีรายละเอียดอะไร

มากมายเลย รุ่ง่าย บอกรันได้ง่ายๆ ปฏิบัติให้มากๆ เป็นพอ มีข้อนำสั่งเกตอยู่ก็คือ ท้าวไปนั้นจัดลำดับว่า “ทำสมาธิ” ก่อน “ทำฌาน” คือจิตรวมอยู่ในวงค์ได้คุณภาพขนาดหนึ่ง ก็เรียกว่า **สมาธิ** แล้วค่อย “ทำฌาน” ได้ **ฌาน** กันทีหลัง นี่ก็เป็น “จุดต่าง” ของสมาธิแบบทั่วไป กับสมาธิแบบพุทธ แบบพุทธนั้น “ฌาน” คือ “การเพ่งรู้ตัวกิเลสในตน (สักกายทิฎฐิ) แล้วเพ่งเผากิเลสเหล่านั้นสำเร็จลงได้ (ปหานปธาน กระทั่งพ้นสัลลัพท์ปราคาส บรรลุภาวะนปธาน)”

ส่วน “สมาธิ” นั้นคือ “**ความตั้งมั่นของจิต**” หรือ “**จิต**” ที่ได้สั่งสมความเป็น “**ฌาน**” นี้แหละเป็นต้น ตีขึ้น แฉ่งแรง **ตั้งมั่น** ตกผลึกแน่นยิ่งขึ้นๆ นั่นเอง คือ “**สมาธิ**”

“ผล” ของ “**ฌาน**” เจริญขึ้น ตีขึ้น สูงขึ้น เก่งขึ้น จาก การปฏิบัติ “**ฌาน**” นั้นเอง คือการทำให้ “**จิต**” ปราศจาก **นิรวณ**” นั้นแหละ ค่อยๆ สั่งสมเป็นคุณภาพตีขึ้น สูงขึ้น เก่งขึ้น ทำให้ “**จิต**” มั่นคงขึ้น-แฉ่งแรงขึ้นๆ ไปตามลำดับๆ นั่นคือ “**จิตตั้งมั่น**” ขึ้นไปเรื่อยๆ จาก “**ขณิกสมาธิ**” คือ **จิตที่ “ละนิรวณ”** นั้นแหละทำให้เป็นบณะๆ สามารถทำ ความเป็น “**ฌาน**” ได้เป็นครั้งคราว “**ตั้งมั่น**” ได้ชั่วระยะเวลา เมื่อทำได้ตีขึ้น มากขณะขึ้น หลายขณะไปเรื่อยๆ **จิตก็แฉ่งแรง “ตั้งมั่น”** เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็เป็น “**สมาธิ**” ตีขึ้น คือ “**จิต**” มีความเจริญ “**ตั้งมั่น**” แฉ่งแรงยิ่งขึ้นๆ

ซึ่งก็ไม่ใช่ว่า...ก็ “**จิต**” ที่เป็น “**ฌาน**” หรือ “**จิต**” ไม่มี **นิรวณ**” นั้นเอง ที่แฉ่งแรงมั่นคงยิ่งขึ้นๆ จน “**เฉียด**” จน “**เข้าใกล้**” ผลสำเร็จขึ้นไปเรื่อยๆ ก็เรียก... **จิต**” ที่มีคุณภาพตีขึ้นยิ่งขึ้นๆ ว่า “**อุปจารสมาธิ**”

เมื่อ “**ทำซ้ำเข้าไปเรื่อยๆ สร้อยเสพเสมอๆ**” (อาเสวนา) “**ทำให้เกิดผลตามที่เคยได้นั้นแหละให้ยิ่งขึ้น**” (ภาวนา) “**ทำให้มากขึ้นๆ**” (พหุลักกัมมัง) ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน จนที่สุด “**จิต**” ก็มีประสิทธิภาพไป **นิรวณ**” “**ตั้งมั่น**” แนบแน่น **ถาวรยิ่งขึ้น**” ถึงความสำเร็จสัมบูรณ์ เรียกว่า “**อัปปนาสมาธิ**”

ฉะนั้นคือ “**ฌาน**” หรือ “**สมาธิ**” อันเป็น “**อธิจิตสิกขา**” ที่ได้จากการปฏิบัติในแบบพุทธ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ต่างกับกับ “**ฌาน**” หรือ “**สมาธิ**” ที่ได้จากการนั่งหลับตาสะกดจิต ดังกล่าวมานั้น เพราะ **แบบที่ไม่ใช่พุทธเขาจะไม่ใช้ตาหุจุมูก ลิ่นกายใจรับสัมผัสรู้ตัวทั่วพร้อม จิตไม่ขึ้นรับวิถีไม่มีผัสสะ**

ทั้ง ๖ ตามปกติสามัญแห่งชีวิต จึงไม่สามารถศึกษา รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในการปฏิบัติจนมี “**สติ**” ถึงขั้น “**สัมโพชฌงค์**”

เพราะ “**อธิจิตสิกขา**” คนละแบบ เพราะ “**ปัญญา**” หรือ “**อธิปัญญาสิกขา**” ก็แยกไปเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะเกิดจะเป็นได้ก็คนละเรื่องกัน “**ศีล-สมาธิ**” ไม่ปฏิสัมพันธ์กัน ไม่สงเคราะห์กันและกันให้เจริญพัฒนาก้าวหน้าสู่ นิพพาน ไม่เป็นองค์รวม นั่นเอง

การหลงผิดเช่นนี้แหละ ที่เรียกว่า “**มิจฉาทิฎฐิ**” โดยแท้ กล่าวคือ เป็นความเห็นผิดใน “**มรรควิธี**” แห่งการปฏิบัติ บัณฑิตๆ เจาะๆ ที่เดียว

ดังนั้น เมื่อแยก “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” ออกจากกัน ไปเป็นคนละเรื่อง คนละงานเสียแล้ว การปฏิบัติก็ผิดไปแน่นอน แม้แต่ในทฤษฎีหรือหลักวิชาของพราหมณ์ ก็ยืนยันตรงกันกับของพุทธ ว่า “**ศีล**” กับ “**ปัญญา**” นั้น เป็นองค์รวมและปฏิสัมพันธ์กันและกัน ทำงานไปด้วยกัน สงเคราะห์กันและกันให้เจริญพัฒนา “**เหมือนบุคคล ล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้าจะนั้น**” นั่นคือ “**ศีล**” และ “**ปัญญา**” ต้องอยู่ด้วยกัน ปฏิบัติร่วมกัน แยกกันไม่ได้ เพราะช่วยกันทั้งขัดเกลาและส่งเสริมกัน ทำไปด้วยกัน

ดังที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๔๔ ที่มีว่า “**ปัญญา อันศีลชำระให้บริสุทธิ์ ศีลอันปัญญาชำระให้บริสุทธิ์ ศีลมีในบุคคลใด ปัญญาที่มีในบุคคลนั้น ปัญญาที่มีในบุคคลใด ศีลก็มีในบุคคลนั้น ปัญญาเป็นของบุคคลผู้มีศีล ศีลเป็นของบุคคลผู้มีปัญญา และนักปราชญ์ย่อมกล่าวศีลกับปัญญาว่าเป็นยอดในโลก เหมือนบุคคล ล้างมือด้วยมือ หรือล้างเท้าด้วยเท้าจะนั้น**”

“**อธิปัญญาสิกขา**” ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฎฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “**สักกายะ**” (คือ “**ตัวตนของกิเลส**”) ที่ผู้ปฏิบัติมี “**ญาณ**” สัมผัส “**ตัวตนของมัน**” ชนิดรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงอยู่ โทนไหนๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “**มิจฉาทิฎฐิ**” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “**ความรู้**” ที่เรียกว่า “**วิชา**” ข้อ ๑ คือ “**วิปัสสนาญาณ**” ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรค ก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม

ขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมารถ
สำหรับตนเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”
(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มี**วิปัสสนาญาณ** รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของกิเลส” อยู่
หลุดๆ เช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น**“พ้นสังกาศทิฐิ
สังโยชน์”** ในระดับ“มรรค”(ยังมีชีพล เพราะยังไม่ถึงขั้นหลุดละ
กิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็น
การเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา(ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘) มี**ชีพแค่ตราระก**
แต่มี**“นามรูปปริจเจทญาณ”** ที่เดียว

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติมี**“ความรู้ยิ่งหรือญาณ”** ซึ่งชาตารู้
จัดอยู่ในฐานะ**“นาม”** คือ**“ธาตุจิตที่ทำหน้าที่รู้”** บัดนี้กำลัง
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **“ตัวตนของกิเลส” (สังกาศะ)** ซึ่ง“ธาตุกุศล
จิต”ตัวนี้จัดอยู่ในฐานะ**“รูป”** คือ “สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นนามกาย
หรือนามรูป”ของผู้ปฏิบัติ(อุปาทายรูป มี**ใช้มหาภูตรูป**)

นี่คือ **การรู้ยิ่งปรมาตถธรรมหรือรู้ยิ่งเห็นจริงภาวะ
ของ“จิต-เจตสิก”แท้ๆ แต่“จิต-เจตสิก”นี้แหละแยก
เป็น“รูป”เป็น“นาม”** ผู้มี**วิปัสสนาญาณ** (วิชา ๘ ข้อที่ ๑) ถึง
ปานฉนี้ จึงเรียกว่า มีความรู้ยิ่งใน**“นามรูปปริจเจทญาณ”**

กล่าวคือ มีญาณหรือมีปัญญาที่รู้ยิ่งขั้นเกินสามัญ
ปุถุชน เพราะมันรู้วิเศษสามารถขั้น**“แยกรูป-แยกนาม
กำหนดความเป็นรูป-เป็นนาม แยกภาวะที่เป็นนาม-
เป็นรูปของจิต”**ในจิต(มนสิ)ที่เป็นจิตเป็นเจตสิกเองของตน
เอง ออกเป็นแต่ละสภาพได้แล้ว ผู้สามารถปานนี้เรียกว่า
ผู้มี**“โยนิโส มนสิการ”** คือ ผู้มี“การทำให้ในใจ”(มนสิการ)
ได้อย่างต้องแท้ หรืออย่างแยกคาย(โยนิโส) เป็นขั้นต้น
สามารถมีญาณสัมผัส“ตัวตนในจิต”(สังกาศะ) ได้แล้ว

“นามรูปปริจเจทญาณ” นี้ เป็นการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ปรมาตถธรรม ซึ่งเป็นญาณหรือปัญญาที่พัฒนาเจริญขึ้น
จาก“อธิปัญญาสิกขา”นั่นเอง จนถึงขั้นเป็น**“วิชา”**(ข้อ ๑
ได้แก่ วิปัสสนาญาณ ยังไม่ถึงขั้นมโนเมทธิ) นั่นก็หมายความว่า
“อวิชา”เจริญเป็น**“วิชา”** คือ“อวิชา”ลดลงไปตามลำดับ

“วิชา”ก็คือ“วิชา ๘”ของพุทธ ซึ่งผู้ปฏิบัติคนใด
ก็ตามที่มีสัมมาทิฐิและปฏิบัติจน**“พ้นสังกาศพตปราคาส
สังโยชน์”** ย่อมเกิด**“วิชาจรณสัมปันโน”**ไปตามครรลอง
ของความตรัสรู้แบบพุทธเป็นธรรมตาแน่นอน

“วิชา ๘”นี้เกิดจากการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงไปตามสาย
แห่งปัจจุสมุปบาท ซึ่งเมื่อ**“อวิชา”**ซึ่งเป็นต้นสายแห่ง
ปัจจุสมุปบาทเริ่มลด พัฒนาขึ้นเป็น**“วิชา”** นั่นคือ
“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น**“สังขาร”**
ไปตามลำดับ แล้วก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น**“วิญญาณ”**
ไล่เรียงไปตามวิถีแห่งปัจจุสมุปบาท แล้วจึงจะสามารถ
แยก“วิญญาณ”ออกได้ **กำหนดอย่างแน่นอนถึงการจำกัด
เขต ขีดวงของ“วิญญาณ”ได้(ปริจเจท)** ว่า “วิญญาณ”
ส่วนนี้ อยู่ในภาวะนี้ คือสภาพที่เป็น**“รูป”** “วิญญาณ”
ส่วนนี้ อยู่ในภาวะนี้ คือสภาพที่เป็น**“นาม”**

ผู้ปฏิบัติแยก**รูป-แยกนาม**ของ“วิญญาณ” จนกระทั่ง
สามารถ**จำกัดเขต ขีดวงของ“วิญญาณ”** ด้วยการอ่าน
“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”ของวิญญาณออกได้ชัด ว่า
อาการอย่างนี้ สภาพอย่างนี้ๆ ต่างกับสภาพอีกอย่างหนึ่ง
เรียกมันว่า **“รูป” มันต่างกัน(สังคะ)** โดยมี**เครื่องหมาย
(นิमित)** ที่ผู้มี“ญาณ”จับเครื่องหมายนั้นๆได้ ว่า **“รูป”** นั้นก็
ภาวะหนึ่ง ในสภาพที่เป็น**“นาม”** ก็อีกภาวะหนึ่ง ทั้งที่เป็น
“วิญญาณ”แท้ๆนั้นแหละ ที่เป็นได้ทั้ง**“รูป”**ทั้ง**“นาม”** จาก
การได้ฟังหัวข้อธรรม คำอธิบายขยายความ(อุเทศ)จากผู้รู้

แม้จะรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น**“นาม”**เป็น**“รูป”**ได้แล้ว
แต่“ญาณ”ขั้นที่ ๑ นี้ยังไม่บรรลุลหรรณอันใดหรือกณะ เพราะ
ขั้นนี้ก็แค่มีความสามารถหยั่งรู้ถึง**“จิต-เจตสิก-รูป”**เท่านั้น
เรียกว่า เริ่มสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงธรรมะขั้น**“ปรมาตถ”**
ยังไม่มี**“วิราคะ”**(ความจางคลายของกิเลส)ใดๆแต่อย่างใด ยิ่ง
“นิพพาน”ก็ยิ่งต้องปฏิบัติต่อไปอีกซึ่งยังจะต้องมีการกำจัด
หรือดับตัวตนของกิเลสให้หมดสิ้นได้สำเร็จ มี**“กตญาณ”**
อย่างสัมบูรณ์โน่นแหละ จึงจะถึงภาวะ**“นิพพาน”**

ผู้มีปัญญาบรรลุลขั้น**“นามรูปปริจเจทญาณ”**นี้ เป็น
เพียงผู้**“พ้นสังกาศทิฐิ”**เท่านั้น

และการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงนี้ ผู้ปฏิบัติต้องเรียนรู้ทบทวน
ให้**“รู้”**ชนิดแน่แท้ ถูกต้องอย่างมั่นใจ ถึงขั้นชัดแจ้งแม่น
จริงในใจ ไม่มีอะไรสงสัยข้องใจหรือล้งเลคกลางแควงใดๆ
ทีเดียว คือต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงชนิดที่ชื่อว่า **“พ้นวิจิกิจฉา”**
(พ้นความสงสัย-ความไม่แน่ใจ-ความลังเลในการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงนี้)

จำเรื่องราวนี้จริง!

“สวัสดิ์ครับ สถานีไทยทีวี ช่อง๑๘ ยินดีเสนอข่าวมหัศจรรย์
ใครไม่เชื่อเปิดไปช่องอื่นก่อนนะครับ...

วันนี้เราพาตัวจริงเสียงจริงมาพิสูจน์ ยืนยันต่อพ่อแม่พี่น้อง

โปรดใช้วิจารณญาณ

โปรดอย่าลบลู่

โปรดอย่าบริโภคนเกิน ๒ ขวด !”

พยานคนที่ ๑ วันนั้นผมเมามาก

ขณะเดินข้ามสะพานไม้ จึงพลาดหล่น
ลงไป มีท่อนไม้แหลมปักอยู่แต่ผม
พลาดไปแค่เส้นยาแดง...ยกมือไหว้
เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๒ ผมกำลังเคลิ้มๆ มีเสียง

กระซิบบอกโจรเข้าบ้าน ผมรีบคว้าปืน

เจอกำลังคั้นของกระจุย ไม่รอดหรอกครับ ฝีมือผม....ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๓ ผมเล่นพนันหมดตัว ผมจึงอธิษฐานขออีกครั้ง แล้วลุกข้างจากกลับบ้าน ผมแทง

สุพรรณิกาเบอร์ ๑๐ ถูกจิ้งเบ้อเร่อ รอดตัวครับไม่ต้องเดินกลับบ้าน...ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๔ เราทะเลาะกัน ผมอยู่แฉง ๗ เขาอยู่แฉง ๙ วันนั้นแฉงกันไปแฉงกันมา แก้วใจเอามีด

มาฟันผม ผมหันหลังหลบ โดนจิ้งเบ้อเร่อ ไม่เข้าครับ มีแต่รอยช้ำ...ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๕ หมาโผล่มาจากข้างถนน ผมหักหลบเลยลงข้างทาง ยับเยินเลยครับ ใครๆ ก็ว่าไม่รอด

แต่นี้แค่ขาทักกับซี่โครงหักครับ...ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๖ ผมกำลังเก็บสร้อยทองอีกเส้นลงในตู้กระจก โจรมันโผล่เข้า กวาดทุกเส้นลงกระเป๋

แล้วยิงมาที่ผม ๒ นัด โดนที่ไม่สำคัญ จึงรอด...ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

พยานคนที่ ๗ ระเบิดลงหมู่บ้านเรา ฉันตั้งจิตขอคุ้มครอง ไม่ทราบว่าจะหลบนานแค่ไหน แต่พอออกมา

จริงๆค่ะ บ้านอื่นโดนระเบิดหมด ส่วนบ้านฉันยังปลอดภัย ไม่น่าเชื่อ...ยกมือไหว้เหรียญที่ห้อยคอ

โฆษก ท่านผู้ชมยังมีพยานอีกมากมาย ที่พร้อมจะเล่าความมหัศจรรย์ของเหรียญห้อยคอ

“คุณล่ะครับอยากมีโชคในยามเคราะห์ร้ายหรือไม่?”

กรุณาจองด่วนที่เบอร์... ๒๕

ฆ่านักอนุรักษ์ ปมตำนานเขื่อน

ชาตูกล้ำแสตงตัว
ไม่กลัวโจรหน้าไทท
ยันต์พร้อมยอมตาย
บุกไปแม่คนเดี่ยว

จากใจดวงร้าง 'แม่-เมีย'นอกภ.นักสู้แดนใต้

● นายชยพัทธ์
รักษายศ นาย
อำเภอไม้แก่น
และผู้ร่วมงาน
เสียชีวิตจาก
การถูกโจรใต้
ลอบวางระเบิด

วิถคนกล้า (ขุรูปปชาดก)

นางวิภากรณ วัจนยศ ภรรยา กับ ด.ช.ชินวัตร
ลูกชายเสียชีวิตครั้งนี้ถือว่าเป็นการเสียชีวิตในเขต
ปฏิบัติหน้าที่ เป็นเพราะรักประเทศไทย คำพูดครี
สุดท้ายของลูกชายที่บอกกับบิดา คือ รักชาติ ไม่กลัว
ตายเป็นคยา

ก่อนสามิขอเสนอตัวมารับปฏิบัติหน้าที่ใน
อ.ไม้แก่น จ.ปัตตานี ในโครงการนายอำเภอ
อาสา ได้บอกให้ครอบครัวรับรู้ก่อนล่วงหน้า ช่วง
ชีวิตหนึ่งของการรับราชการ ต้องการตอบแทนบุญคุณ
แผ่นดิน และรับใช้ชาติ ในการคืนคุณภาพชีวิตและ
สันติสุขกลับสู่ประชาชนในภูมิภาคนี้ และหากปัญหา
ภาคใต้สงบ จะทำให้ในหลวงและพระราชินีทรงสบาย
พระทัยที่ไม่ต้องทรงเห็นพสกนิกรของพระองค์อยู่ใน

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน ได้ตรัสถามภิกษุ
ผู้ละความเพียรรูปหนึ่ง ซึ่งถูกนำมาที่โรงธรรมสภา
“ได้ยินมาว่า เธอละทิ้งความเพียรเสียแล้วหรือ”
“จริง พระเจ้าข้า”
“ดูก่อนภิกษุ เธอได้บวชอยู่ในศาสนาอันพาออกจากทุกข์ได้
แล้วเหตุใดจึงละความเพียรเสีย ในโบราณกาลนั้น **บัณฑิต**ทั้งหลาย
ก็ยังไม่ยอมสละความเพียร แมตกอยู่ในฐานะอันมีภัยก็ตาม”
แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสว่า

ชีวิตของเราได้คิดสละไว้ก่อนแล้ว เราไม่มีความอาลัย (ห่วงใย) ในชีวิต

เมื่อพวกโจรยิงลูกธนูอันแหลมคม ถีอดาบอันคมกริบเข้ามาฟัน

ความตายอยู่ตรงหน้า เราจึงไม่กลัว

เพราะผู้กล้าหาญควรกระทำกิจของคนกล้าหาญ ในคราวที่สมควร

ใในอดีตกาล ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ปากดงซึ่งมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาแน่น มีชายคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลของผู้รักษาตงนั้น เขามีบริวาร ๕๐๐ คน อาศัยการเลี้ยงชีพด้วยการรับจ้างนำทาง พาผู้คนให้ผ่านป่าดงแห่งนั้นไปโดยปลอดภัย

วันหนึ่ง มีบุตรพ่อค้าชาวเมืองพาราณสี ได้บรรทุกลินค้าด้วยเกวียน ๕๐๐ เล่ม มาถึงหมู่บ้านนั้น เขาได้ติดต่อกับหัวหน้าผู้รักษาตงว่า

“ดูก่อนสหาย ท่านจงรับทรัพย์ ๑,๐๐๐ นี้ไว้ แล้วนำพาพวกเราให้ผ่านพันดงนี้ไปโดยปลอดภัยเถิด”

หัวหน้าผู้รักษาตงก็รับงานนั้นด้วยความคิดว่า “เมื่อเรารับงานนี้แล้ว เราจะต้องเพียรดูแลรักษาพวกบุตรพ่อค้านี้ให้ปลอดภัย แม้ต้องสละชีวิตก็ตาม”

จากนั้นก็ได้นำพาบุตรพ่อค้ากับเกวียนทั้งหมดเดินทางเข้าสู่ตงนั้น พอไปถึงกลางดง ปรากฏโจรประมาณ ๕๐๐ คน ดักข่มอยู่หมายปล้นสินค้า

เมื่อได้โอกาส เหล่าโจรก็เฮโลกันเข้าปล้น บรรดาพวกที่มาจับกองเกวียนพากันตกใจกลัว ต่างก็ลนลานกลัวถูกฆ่ารีบลงไปในอนرابกับพื้นดิน มีแต่หัวหน้าผู้รักษาตงเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่สะทกสะท้านหวาดกลัว ได้ร้องตะโกนเสียงดังอย่างน่าเกรงขาม วิ่งบุกเข้าประหัตประหารพวกโจรด้วยความแกล้วกล้าอาจหาญยิ่ง จนกระทั่งพวกโจรล้มตายไปเป็นจำนวนมาก ที่เหลือก็พากันเกรงกลัวหนีหายกันไปหมดสิ้น คนกับเกวียนทั้ง ๕๐๐ เล่มจึงปลอดภัย

ครั้นกองเกวียนเดินทางต่อ ถึงสถานที่ห่างไกลจากความกันดารก็หยุดพัก บุตรพ่อค้า

แม้ปลอดภัยแล้ว แต่ก็ยังอดใจสงสัยไม่ได้ จึงถามหัวหน้าผู้รักษาตงว่า

“ตอนที่พวกโจรยิงลูกธนูอันแหลมคม ถีอดาบคมกริบมันระยับกรูเข้ามาปล้น ภัยคือความตายอยู่ตรงหน้าแล้ว เหตุไฉนท่านจึงไม่มีความครั่นคร้ามหวาดกลัวใดๆ เลย”

หัวหน้าผู้รักษาตงยิ้มแ้มตอบว่า

“เพราะว่าชีวิตของเราได้คิดสละไว้ก่อนแล้ว เราไม่มีความอาลัย (ห่วงใย) ในชีวิต เมื่อพวกโจรยิงลูกธนูอันแหลมคม ถีอดาบอันคมกริบเข้ามาฟัน ความตายอยู่ตรงหน้า เราจึงไม่กลัว กลับรู้สึกยินดีและมีความสุขอย่างยิ่ง เพราะผู้กล้าหาญควรกระทำกิจของคนกล้าหาญในคราวที่สมควร”

เป็นคำตอบเพื่อให้บุตรพ่อค้าได้รู้ว่าตนทำกิจของคนกล้าหาญแล้ว จากนั้นก็เดินทางกันต่อไป เมื่อส่งบุตรพ่อค้าจนถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว ตนเองจึงเดินทางกลับคืนสู่บ้านของตนตามเดิม หมั่นทำบุญทำทานไว้ ดำเนินชีวิตไปตามยถากรรม

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเปิดเผยว่า

“หัวหน้าผู้รักษาตงในเวลานั้น ก็คือเรา ตถาคตในเวลานี้เอง”

แล้วทรงประกาศลัจจะ เมื่อจบลัจจะนั้น ภิกษุผู้ละทิ้งความเพียรก็บังเกิดดวงตาเห็นธรรม ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ณ ที่ตรงนั้นเอง

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๙๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๑๒๓)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“ทรัพย์ของตนๆ”(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไปทราบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ซาตาน”แท้จริง** ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพันพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถกถา เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาหานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แล่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความดีที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ**ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละ**คือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ

ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**ความเป็น“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้อง**รู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”**ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานติ)“เห็น”(ปัสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**มีผล**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**องค์ธรรม**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“สิ้น”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อวิชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อวิชชา”** ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตาม**ทิฏฐิ“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วน**ทิฏฐิ“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ ย่อมผิดไป ไม่มี**มรรคผล**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรง**นิยามความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมี**คุณธรรม**เข้าขั้น**โลกุตระ**จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และ**มรรคผล**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย วิชชาและจรณะ**

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้างดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็เห็นได้ชัดๆว่า **ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณ จะ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่อง ที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งตมาบริสุทธิ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหมดกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ**

“ศรัทธา” ที่ยังบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆที่สูงชั้นๆ ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อคนต่อสังคมที่ชั้นมากขึ้นนั่นเอง

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด (เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไร

ต่ออะไรอีกมากมายที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะ** แห่ง **“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ซึ่งการรำลึกชาติ นั้น ตามสังขาก็คือ การรำลึกถึงสิ่งเก่า ที่ “พระองค์” เคยผ่าน-เคยเป็น-กระทั่งเคยบรรลุผ่านมาแล้ว **ไม่ใช่ได้บรรลุธรรมใหม่ๆ จากที่ท่านปฏิบัติลำบากลำบากอยู่ในป่าตั้ง ๖ ปีนั้นเลย**

แต่เป็นสัมผัสสัมผัสโพธิญาณหรือ “พุทธคุณ” ที่เป็นบารมีของพระองค์ซึ่งได้เพียรบำเพ็ญสั่งสมมาจนสัมบูรณ์แล้ว

พอท่านรำลึกตรวจอดีตย้อนไปมากมายนับชาติไม่ถ้วน ท่านก็ทรงรู้ว่า ท่านบรรลุอะไรมาบ้างแล้ว โสดาฯ-สัทธาฯ-อนาคาฯ-อรหัตต์เป็นอย่างไร ท่านก็บรรลุธรรมต่างๆเหล่านั้นมาแล้วจนนับครั้งไม่ไหวดไม่ไหว ก็ครั้ง ก็ชั้นๆ

ท่านก็ได้รู้จาก “ความจริง” ที่ท่านระลึกชาติย้อนทวนตรวจสอบในแต่ละชาติที่พระองค์ประพฤติมาจริง ได้พบผ่านมาจริง ได้พากเพียรบำเพ็ญผ่านมาจริงทั้งหลาย มีใช้ตรรกะหรือแค่เพียงการขบคิด การนำหัวข้อธรรมมาพิจารณาจนเข้าใจหรือแตกฉานเท่านั้น

แต่เป็นการรู้ “ของจริง” ทบทวน “สิ่งจริง” ทั้งหลายมาตรวจสอบรวบรวมขึ้นมา รู้ เอา “ความเป็นจริง” ทั้งหลาย ที่มีจริงเป็นจริงจากประสบการณ์ หมั่นชาติแสนชาติล้านชาติหลายล้านชาติมา รู้ มายืนยัน มาประมวล จึงได้ความรอบรู้ภาวะแห่งสังขจะความจริงอันยอดเยี่ยมของความเป็นมนุษย์ในความเป็นวิภูษฐาน อันพึงเกิดพึงมีอยู่กับโลกมาตลอดกาล

ภูมิธรรมของบุุชุนคือเช่นใด ภูมิธรรมของอาริยชนเป็นเช่นใด ตั้งแต่ความเป็นอาริยธรรมเบื้องต้น อริยธรรมเบื้องต้น กระทั่งอาริยธรรมขั้นอรหัตต์ในโสดาบัน อรหัตต์ในสัททิกาคามี อรหัตต์ในอนาคามี และอรหัตต์ในอรหัตต์ และสูงส่งเรื่อยๆขึ้นไปเป็นอรหัตต์ใน “พุทธภูมิ” อีก ทั้งในภูมิอนุโพธิสัตว์ ภูมิอนิยตโพธิสัตว์ ภูมิอนิยตโพธิสัตว์ ภูมิมหาโพธิสัตว์ ซึ่งสูงจากอรหัตต์สามัญขึ้นไปมากอีกเหลือคณานับ จนที่สุดแห่งที่สุดจึงจะบรรลุ **ภูมิอรหัตต์สัมมาสัมพุทธเจ้า**

ดังนั้น พระองค์ต้องทรงรู้แจ้งใน “ความจริง” ทั้งหลาย อย่างแน่นอนจากแต่ละชาติๆ อันมากมายนับไม่ถ้วนนั้น ว่า พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญอะไรมาบ้าง มากน้อยแค่ไหนแล้ว ความเป็นอาริยธรรมก็ย่อมทรงรู้แจ้งแทงทะลุ ความเป็น

โพธิสัตว์-ความเป็นโพธิธรรมทั้งหมด ความเป็นวัฏสงสาร แห่งสรรพสัตว์ทั้งหลาย ก็ย่อมทรงรู้แจ้งแทงทะลุ

ท่านทรงรำลึกทบทวนดูวาระจริงๆว่า ณ บัดกาลนี้ วาระแห่ง“พุทธการกธรรม”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า เช่น บารมี ๑๐ ทศพลญาณ เวสารัชฌายณ์ เป็นต้น) ท่านมีครบถ้วนแล้วฤาไหม? ฤาไหน?

จะทรงตรวจ“ทั้งวาระแห่งตนและทั้งวาระแห่งโลกปัจจุบันนี้”ด้วยพระญาณ ว่า ณ บัดนี้ ถึงวาระแห่ง“พุทธรูปบาทกาล”แล้วหรือยัง..?

“พุทธรูปบาท” แปลว่า การเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า ดังนั้น“พุทธรูปบาทกาล” ก็คือ กาละที่มีการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า หรือกาละที่พระพุทธเจ้าอุบัติ หรือชัดๆก็คือ กาละ ณ บัดนี้เป็นเวลาที่พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก

หมายความว่า พระมหาโพธิสัตว์(พระพุทธรูปนั่นเอง) ท่านต้องตรวจสอบให้บริบูรณ์ ว่า **ท่านต้องสมบูรณ์ครบถ้วนพร้อมจริงๆใน“พุทธการกธรรม”แห่งความเป็นพระพุทธรูป และถึงเวลาแล้วแน่แท้ ว่า กาละ ณ บัดนี้เป็น“พุทธรูปบาทกาล”ที่จะต้องเกิดขึ้นเป็นพระพุทธรูป**

ซึ่ง“พระญาณ”นี้เป็นพุทธวิสัยโดยแท้ อันมีใช้ฐานะที่จะมีได้ในวิสัยของฐานะใดๆอันทั้งหลายเลยเป็นอันขาด

ถ้าพูดกันด้วยภาษาสามัญง่ายๆ ก็คือ พระองค์ทรงตรวจว่า ณ บัดนี้ จะถึงคิวแท้ที่ควรจะต้องเป็น **“พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”**หรือยังนั่นเอง ท่านก็ตรวจตนเองตามพระญาณของพระองค์ ท่านทรงตรวจทุกอย่าง จนพบความจริงทุกอย่างว่า ท่านเป็นใคร บำเพ็ญมาอย่างไร ขนาดไหนแล้ว จากการระลึกชาติพระองค์เอง ย้อนตรวจอดีตชาติที่ได้บำเพ็ญมามากมายนับชาติไม่ถ้วน นั้น ว่า ครบรอบถ้วนสัมบูรณ์หรือยัง

จึงได้ทรงรู้แจ้ง“ความจริง”ชัดว่า พระองค์นั้นแหละคือ หนึ่งเดียวที่จะต้องเป็นพระพุทธรูป เพราะฐานะนี้ ไม่มีใครจะมีฐานะเท่าเทียมได้เลย เป็นฐานะที่สูงเลิศ ชนิดห่างไกลขาดลอยจากพระมหาโพธิสัตว์องค์อื่นๆแล้ว ทั้งหมดอย่างเด็ดขาด ห่างไกลกันชนิดแม้แค่จะเอ่ย ก็ไม่บังอาจเอ่ยได้ว่า จะมีใครเทียมเทียบบารมีใกล้เคียง

จนกระทั่งพระองค์แจ้งในพระญาณอย่างแม่นยำมั่นว่า

วาระนี้เป็น“พุทธรูปบาทกาล”แน่แท้ รู้แจ้งโลกแล้วว่าเป็นอย่างนี้ ถึงวาระที่ท่านจะต้องมารับหน้าที่ จะต้องสร้างศาสนาพุทธขึ้นมา เพราะโลกตอนนั้นมีความจำเป็นแล้ว ที่จะต้องมีพุทธศาสนาอุบัติขึ้นมาช่วยมวลมนุษยชาติ และพระองค์ก็ทรงแม่นมั่นแนในพระทัยด้วยว่า พระองค์มี“พุทธการกธรรม”แน่ๆยิ่งแล้ว ว่า ท่านเป็นพระพุทธรูปที่แท้จริง ท่านก็ต้องสร้างศาสนาพุทธขึ้นมาให้แกโลก

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำ“เทววิโช”(วิชา ๓ ประการ) ได้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ จนเป็นที่สุดถึงความตรัสรู้สุดท้าย ในความเป็นพระพุทธรูป วิชาที่ ๑ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ระลึกชาติในยาม ๑ พระองค์ได้ย้อนกลับไปดู“ความจริงของพระองค์เองที่ได้เกิดเป็นอะไรต่ออะไรมาสารพัด” ทรงเห็นรายละเอียดของการเวียนตายเวียนเกิดเป็นสัตว์โลกของพระองค์แต่ละชาติๆ ซึ่งได้ผ่านมาเป็นอย่างนั้นบ้าง อย่างนี้บ้าง เกิดเป็นอะไร เป็นไปอย่างไร แต่ละชาติๆ สุขอย่างนั้น ทุกข์อย่างนี้ ชื่อนั้น โคตรนี้ ต้องกินอย่างนั้น ต้องอยู่อย่างนี้ อายุเท่านี้ตายบ้าง เท่านั้นตายบ้าง ตายจากอย่างนั้นแล้วก็ไปเกิดเป็นอย่างนี้

“เรานั้นระลึกถึงขั้นที่เคยอยู่อาศัยในภพก่อนได้หลายประการ พร้อมทั้งอาการและลักษณะ ฯลฯ”

เป็นความสามารถอย่างยิ่งที่ได้ทรงรู้“ความจริงของพระองค์เอง” เป็นการยืนยัน“ความจริง”ให้กับพระองค์เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ที่ได้พิสูจน์สัมผัส“ความจริง” ว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง และมีความเป็นต่างๆนั้นอย่างไรบ้าง มีอะไรบ้าง

วิชาที่ ๒ **จตุปบาทญาณ** ตรวจความเกิด-ความดับ ความเปลี่ยนแปลงปรับแปรของทั้งในความเป็นไปของสัตว์โลกและทั้งในความเป็นสังสารวัฏฏ์ ว่า เกิดได้เพราะอะไร เปลี่ยนแปลงปรับแปรไปอย่างนั้นอย่างนี้เพราะอะไร ในยาม ๒ ซึ่งแต่ละชาติแต่ละชีวิตที่เกิด ที่เปลี่ยนไปในแต่ละชาติๆนั้น ก็เพราะ**กฎกรรม**อย่างนั้น บ้างเพราะ**อกุศลกรรม**อย่างนี้บ้าง

“เรามีจักขุทิพย์บริสุทธิ์ล่วงจักขุสามัญมนุษย์ เห็นเหล่าสัตว์ผู้จัดอยู่ บังเกิดอยู่ เลว ประณีต มี

วรรณคดี วรรณกรรม มีทุกข์ มีสุข รู้ชัดหมู่สัตว์
ผู้เข้าถึงตามกรรมได้ดังนี้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๒๗)

ญาณที่ ๓ **อัสวัคชยญาณ** ในพระไตรปิฎก ที่มี
พยานระบุว่า “เราเมื่อจิตเป็นสมาธิ ปริสุทธิผ่องแผ้ว
ไม่มีกิเลส ปราศจากอุปกิเลส อ่อน(จิตหัวอ่อน = มุทุกต)
ควรแก่การงาน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหวอย่างนี้ ก็น้อมจิตไป
เพื่อ**อัสวัคชยญาณ**”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๕๐๕, ๗๕๕)

ซึ่งก็คือให้รู้ถึงความแจ่มแจ้งจาก**“การระลึกทบทวน
ตรวจสอบความจริงที่ผ่านมาของพระองค์เอง”**ทั้งนั้น
และมีคำยืนยันชัดเจนว่า**“เราย่อมรู้ชัดตามเป็นจริง”** ว่า
“นี้ทุกข์ นี้เหตุแห่งทุกข์ นี้ความดับไม่เหลือแห่ง
ทุกข์ นี้ทางให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ และเหล่านี้
นี้เป็นอัสวะทั้งหลาย นี้เหตุแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้
ความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้เป็นทางให้ถึง
ความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย

และเหล่านี้เป็นอัสวะทั้งหลาย นี้เหตุแห่งอัสวะทั้ง
หลาย นี้ความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย นี้
เป็นทางให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งอัสวะทั้งหลาย

เมื่อ**เรารู้้อย่างนี้ เห็น้อย่างนี้** จิตก็พ้นจาก
กามาสวะ ภวาสวะ และอวิชชาสวะ

ครั้นจิตพ้นวิเศษแล้วก็เกิด**ญาณหยั่งรู้** ว่า จิต
พ้นแล้ว เรารู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์จบแล้ว
กิจที่ต้องทำได้ทำสำเร็จแล้ว กิจอื่นที่จะต้องทำเพื่อ
ความเป็นอย่างนี้ มิได้มีอีก”

ท่าความเข้าใจให้ดีๆเถิด ที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่ามานั้น
ล้วนเป็นสิ่งเก่าของพระพุทธองค์เองในแต่ละชาติๆ
ที่เป็นรูปเป็นนามแท้จริงอันพระพุทธองค์ทรงเกิดทรงเป็น
ผ่านมาแล้วเองจริงทั้งสิ้น คำตรัสทั้งหลายนี้เป็นคำย่อ
เป็นคำสรุปยืนยันจาก**“อดีต”**ที่พระองค์ทรงพิสูจน์มาแล้ว

เช่น **“อัสวะ”**ทั้งหลายของพระองค์ ไม่ว่าจะ
ตั้งแต่ระดับโสดาบัน สกิทาคามี... เป็นต้น จนกระทั่งถึง
โพธิสัตว์มहाสัตว์ พระองค์ก็ได้**“ดับของพระองค์ไม่เหลือ
มาแล้ว”**ทั้งนั้น **ไม่ใช่มา**“ดับอัสวะ”**ทั้งหลายเอาตอนนี้**

แม้เศษธุลีสุดท้ายแห่งสุดท้ายที่ยังเรียกว่าภาษา
ว่า**“อัสวะ”**ท้ายสุด แล้วจะ**“จบ”**เป็นอันติมะบรรลุนั้นเป็น

พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ตาม **ย่อมไม่ใช่**“อัสวะ”****
ในวิสัยของอารยชนแต่ละชั้นแต่ละระดับทั้งหลายบรรดา
มี ซึ่งมีต้น-มีกลาง-มีปลาย ที่มากขึ้นมากระดบอีกนานับ

อัสวัคชยญาณซึ่งก็คือ**“อภิปัญญาสิกขา”**เท่านั้นเอง
ที่เป็นข้อสุดท้ายของ**“วิชา ๓ หรือวิชา ๘”** ท่านก็ตรัสรู้
ด้วยพระลัพพัญญุตญาณของพระองค์ และทรงปฏิญาณ
ตนว่า เราถึงวาระจะต้องเป็นอย่างนี้ เราต้องเป็นอย่างนี้
ที่จริงนะ ท่านจบกิจแห่งอรหันต์มาแล้ว ไม่รู้ที่กิจ
ที่จบ และจบกิจในความเป็น**“อรหันต์ในอรหันต์”** นี้ ก็
คือสงบหมดจบสิ้นเกลี้ยงกิเลสทุกข์ชนิดของตนในตนได้
เด็ดขาดแล้ว ที่พระพุทธองค์ทรงเปรียบเหมือนจบแล้ว
แจ่ม..ไปไม่กำมือเดียว ซึ่งยังมี..ไปไม่อีกมากมายทั้งป่า
แม่..ไปไม่ทั้งป่า พระพุทธองค์ก็ทรงอุตสาหะเรียน
รู้ไปไม่อีกทั้งป่า นั่นก็คือ ทรงเรียนรู้อื่นๆอันตนยัง
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพองพาน ซึ่งมีอีกเปรียบได้กับไปไม่ทั้งป่า
เรียนรู้อื่นๆอันหลากหลายให้ยิ่งๆสมบูรณ์ยิ่ง ต้องพบ
ผ่านอะไรต่างๆนานา ตามหน้าที่ ตามสายแห่งความเป็น
โพธิสัตว์เพื่อสู่ความเป็นพระพุทธเจ้า

เมื่อมาถึงวาระที่แท้จริงที่จะต้องเป็นพระพุทธเจ้า
ท่านก็รับตำแหน่ง เพราะทุกอย่างครบหมดแล้ว ท่าน
เป็นแล้วจริง ท่านมีความรู้ความสามารถ มีคุณลักษณะ
หรือคุณธรรมคุณภาพที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งสิ่งเหล่านั้น
ท่านมีครบมาก่อนแล้ว **ไม่ใช่มาสั่งสมบารมีเอาในเวลา
แค่ ๖ ปี** ตามที่คนส่วนใหญ่**เข้าใจผิดว่า เจ้าชายสิทธัตถะ
ทรงบำเพ็ญ ๖ ปี ก็ได้เป็นพระพุทธเจ้า**

ถ้าแม้บำเพ็ญ ๖ ปีเพียงแค่นั้นก็ได้เป็นพระพุทธเจ้า
โอ..ใครๆก็ไม่ต้องทำงานอื่นใดแล้ว ไม่ต้องไปมัวอุตสาหะ
พากเพียรบำเพ็ญเป็นยอดคนชนิดได้อื่นอีกแล้ว ถ้าแค่
๖ ปีนี้ สามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าได้ ทุกคนก็
ต้องมาบำเพ็ญเอาเน่ๆ เพราะถ้าแม้สามารถที่จะเป็น
พระพุทธเจ้าได้แค่หลักสูตรเพียง ๖ ปี ก็ได้เป็นถึงขั้น
พระพุทธเจ้าปานะนี้ รับรองเลย..เอาตามว่าคนทั้งหลาย
กรูเกรียวกัน ยอมบำเพ็ญต่อให้เลือดไหลหยดตึงๆๆ ก็
เอาเน่ๆนอน ปฏิบัติหนักสาหัสสาครรจ์ขนาดไหนก็เอา แค่
๖ ปีนี้ละ ถ้ามีหลักสูตรเร่งรัดได้เหมือนหลักสูตรรัฐศาสตร์

การเมืองสมัยนี้ ใครจะไม่เอา ๖ ปีได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า
แต่จริงๆแล้ว..มันไม่ใช่ คนเราจะมานั่งบำเพ็ญเอา
แค่ ๖ ปีแล้วได้เป็นพระพุทธเจ้า นี่ เป็นไปไม่ได้ มันต้อง
บำเพ็ญมานานนับชาติไม่ถ้วน ต้องได้พบพระพุทธเจ้ามา
เป็นแสนๆองค์ ซึ่งในสังสารวัฏอันเป็นยุคแห่งกาลเวลานั้น
กว่าจะมีพระพุทธเจ้ามาอุบัติแต่ละองค์นี้ ก็ไม่ใช่ใช้เวลา
แค่พันปี ทำพันปี ไม่ใช่เลย มันนานกว่านั้นยิ่งนัก บาง
ช่วงกาลแห่งพุทธันดรยาวนานเป็นหมื่นเป็นแสนปี ก็ยัง
ไม่มีพระพุทธเจ้ามาอุบัติ ก็ยังมี เป็นต้น

ดังนั้น การจะเกิดมาได้พบพระพุทธเจ้าสักองค์
ในแต่ละชาติ ในแต่ละยุคกาล คิดดูซิ และผู้ที่บำเพ็ญ
เป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้น จะต้องพบพระพุทธเจ้า
มาตามลำดับอีกตั้งเป็นแสนองค์ทั้งนั้น กว่าที่จะบำเพ็ญ
ได้เป็นพระพุทธเจ้า แล้วมันจะกี่ล้านปี จะกี่ล้านๆปี

เพราะฉะนั้นการบำเพ็ญเป็นพระพุทธเจ้านั้น เกินที่
จะกล่าวด้วยภาษา เกินที่จะพูดอย่างคนพูด สิ่งนี้จึง
เข้าใจถูกต้องได้ยากมาก

การเข้าใจว่า คนธรรมดาสามัญจะสามารถบำเพ็ญ
เป็นพระพุทธเจ้าได้ภายใน ๖ ปีนั้น เป็นความเข้าใจที่ตื่นเขิน
เกินไป โดยสัจจะแล้ว ในพระชาติที่พระมหาโพธิสัตว์องค์
ใดก็ตามที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้านั้น ท่านได้บำเพ็ญ
มาเต็มแล้ว มีบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมี มหาบารมี
ครบพร้อมแล้ว พร้อมทั้งพระหฤศพลญาณก็ดี พระ
เวสารัชชญาณก็ดี พระสัพพัญญูตญาณก็ดี ท่านได้สั่งสม
มาเกินกว่าสามัญชนทั้งหลายจะพึงได้พึงเป็น ท่านสั่งสม
มาไม่รู้กี่ชาติๆแล้ว พุทธวิสัยเหล่านี้เกินกว่าจะกล่าว
เพราะเป็นอนจินไตย

ไม่ต้องพูดถึงขนาดพระพุทธเจ้ามาเป็นตัวอย่างหรือ
เพื่อให้เข้าใจชัด ขอภยันนะที่จะยกเรื่องของตัวเองเป็น
ตัวอย่าง อาตมาก็สั่งสมมาหลายชาติมากมายเหมือนกัน
มาสอนคุณนี้อาตมาไม่ได้เรียนพุทธศาสนาเลยในชาตินี้
ว่ากันที่จริง..ไม่ต้องไป ๖ ปีหรือ ๖ ปีที่ไหนละ อาตมา
เดินออกมาจากจอบโศรทัศน์ในปีนั้น คือออกจากงานโลก
แล้ว อาตมาก็มาสอนธรรมะพวกคุณเลย ทันทีในปีนั้น

อาตมานี้เดินออกจากจอบจอบมาด้วยซ้ำ ไม่ได้

ออกจากป่า ออกจากเขา จากถ้ำไปฝึกปฏิบัติที่ไหนเลย
อาตมาปฏิบัติท่ามกลางดงมาษาแท้ๆ ที่ปฏิบัติอยู่ขณะ
นั้น ก็อยู่กับงานโทรทัศน์ ต้องมาทำงานซอกๆ งาน
โทรทัศน์รุ่นนายปรุงแต่งจัดจ้านจะตาย อาตมาไม่ใช่
ทำงานอย่างเดียวด้วย ทำงานหลายอย่าง ต้องรับผิดชอบ
งานมากมาย อาตมาบำเพ็ญอยู่ในลักษณะนี้แหละ มี
การคลุกคลีเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมผัสกับโลกียะทุกอย่าง ตั้ง
แต่โลกอบาย ถึงโลกสวรรค์ โลภก็สารพัด เพราะที่
ที่อาตมาอยู่นั้นนะ คือ ดงแห่งยอดโลกีย์ เขาเรียกดง
แห่งเมืองมายา สูดยอดมามาเลยนะ พวกกระดิกกระดี
ทั้งหลายแหล่อยู่ในนั้นทั้งหมด ใช้ไหม นำแพชชั่นโลกีย์
ไม่ว่าลึกลับไม่ว่าให้พิแบไหน พวกเขานั้นแหละจัดจ้านที่สุด
แล้ว อาตมาปฏิบัติธรรมก็อยู่ท่ามกลางดงนั้นแหละ

ถ้าจะว่าไปแล้ว ก็เหมือนอยู่ท่ามกลางเตาร้อน
ท่ามกลางเตาหลอมเหล็ก อยู่ตรงนั้นแหละ อาตมาก็ปฏิบัติ
อยู่ที่นั่น มีสัมผัสชัดเจน อยู่กับโลกีย์จัดจ้านทุกอย่าง
ไม่ได้ออกไปสัมผัสในป่า หรือหนีไปออกไปอยู่ปลีกเดี่ยว
ไม่มี ไม่เคย

แม้จะมีข้างที่หลบหนีไปบำเพ็ญในป่าแสม ก็เป็นป่า
ในวัดโคศคารม ก็ในวัดแท้ๆ ไม่ใช่ป่าจริงจังที่ไหน และ
ตอนที่ออกไปป่าในระยะแรกนั้น นั้นมันก็เป็นอารมณ์
แบบลึงลมอมข้าวพองอีกแหละ ก็คำนิยมของสังคมเขา
บอกว่า **จะปฏิบัติธรรมต้องออกไป** ตอนนั้นยังเบลอออยู่
ก็ทำตามๆเขาไป ก็เลยหนีไปอยู่ป่าแสมในวัดโคศคารม
ความจริงก็รู้อ่อนนั้นแล้ว แต่มันก็ยังเป็นชั้นๆนะ จึงไป
รู้ตัวขณะที่อยู่ในป่าแสมอีกที่ว่า เราคิดผิดแล้วนี่ที่ออก
มาอยู่ป่าแสม อาตมาถึงได้กลับออกมาหาผู้คน แล้วก็
มาทำงานนี้ตามแบบพุทธ

ที่อาตมาต้องพูดเรื่องนี้ขึ้นมา แม้แต่เอาเรื่องของ
อาตมาเองมาพูด ก็เพราะมันไม่ใช่เรื่องจะเข้าใจได้ง่ายๆ
จึงขอยกเอาเรื่องของอาตมาที่เป็นปัจจุบันรัฐเห็นๆกันมา
ประกอบการอธิบาย เพื่อยืนยันความเป็นความมี มันจะ
ได้พอรู้พอเห็น เป็นตัวอย่างเล็กๆน้อยๆที่พอเห็นได้

ขอยืนยันอีกว่า ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาปลีกเดี่ยว
หรือโดดเดี่ยว แบบลัทธิฤชาดาบสทั้งหลาย ดังนั้น ที่

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์สินของตนๆ”**(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูๆเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ

หรือไม่มี**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่ทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมถะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์สินของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดารี”**ขึ้นในใจ(อารภกชาติ) หากความดีริเริ่มนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือทรัพย์สินสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมถะ”**หรือ**“กัมมัสมถโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมถะ”**อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันแน่นอนตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว

ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

เพราะผู้มี“สันโดษ”ถึงขั้นบรรลุมรรคเป็น“อาริยะ” นั่น คือ ผู้ที่เจริญทั้ง“อริศีลสิกขา (ตามกรอบของ“ศีล”แต่ละบุคคล)-ทั้งอริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” เจริญขึ้นจนถึงความเป็นมรรคผล และเข้ายึดความเป็น“อาริยะ” ซึ่งเจริญทั้งศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ นั่นเอง

ก็คือ **“เป็นผู้สันโดษด้วยจิรวรเป็นเครื่องบริหารกาย สันโดษด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารทอ้ง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง**

เปรียบเสมือนนกมีปีกจะบินไปทางทิศภาคใดๆ ก็มีแต่ปีกของตัวเองเป็นนาคะบินไปไหนใด ผู้บรรลุมรรคผลนั้นนั่นแล **เป็นผู้สันโดษด้วยจิรวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารทอ้ง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง”**

คำตรัสเปรียบเทียบนั้น ก็หมายความว่า ผู้มีภูมิธรรมถึงขั้น“สันโดษ”ตามคำสอนที่“สัมมา”ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นผู้“มักน้อย(อัปปิจจะ)-สันโดษ(สันตุฎฐิ)-สงบสงัดจากกิเลส(ปวิเวก)-ปรารถนาความเพียร(วิริยารัมภะ)-มีศีล(ศีล)-มีจิตที่ตั้งมั่น(สมาธิ)-มีภูมิปัญญาที่เป็นอาริยะ(ปัญญา)-มีความหลุดพ้นจากโลกีย์ไปตามลำดับ(วิมุตติ) [ตั้งแต่ชั้นอภายมุขเป็นต้น และขั้นที่เกี่ยวกับกาม ขั้นที่เกี่ยวกับโลกธรรม หรือขั้นที่เกี่ยวข้องกับอตตะหรืออตมัน จนกระทั่งสัมบูรณ์จบสุด]-มีญาณปัญญาถึงขั้นบริบูรณ์ครบจบสุด เพราะรู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้นสูงสุด หรือความเป็นอรหันต์ของตน(วิมุตติญาณทัสสนะ) ตามภูมิบารมีหรือตามฐานานุฐานะของแต่ละคน

ดังคำตรัสในปริเฉทที่อาตมากล่าวถึงและบอกไว้แล้วว่า จะนำมาอธิบายต่อ... นั่นคือ **“อินทรีย์สังวร”**

ดูการแก้วฎฐ์ ภาษุในธรรมวินัยนี้ เห็นรูปด้วยจักขุแล้ว ไม่ถือนิมิต ไม่ถืออนุพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสํารวมจักขุนทรีย์ที่เมื่อไม่สํารวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษาจักขุนทรีย์ ชื่อว่าถึงความสํารวมในจักขุนทรีย์ ภาษุฟังเสียงด้วยโสต ... ดมกลิ่นด้วยฆานะ ... ลิ้มรสด้วยชีวหา ... ถูกต้องโผฏฐัพพะด้วยกาย... รู้แจ้งธรรมารมณ์ด้วยใจแล้ว ไม่ถือนิมิต ไม่ถืออนุพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อสํารวมมโนทรีย์ ที่เมื่อไม่สํารวมแล้ว จะเป็นเหตุให้อกุศลธรรมอันลามก คือ อภิชฌา และโทมนัสครอบงำนั้น ชื่อว่ารักษามโนทรีย์ ชื่อว่าถึงความสํารวมในมโนทรีย์ ภาษุประกอบด้วยอินทรีย์สังวรอันเป็นอาริยะ เช่นนี้ ย่อมได้เสวยสุขอันบริสุทธิ์ ไม่ระคนด้วยกิเลสในภายใน **ดูการแก้วฎฐ์ แม่ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์**

ตามคำตรัสนี้แหละที่เป็นตัวชี้บ่งที่ชัดเจนยิ่งที่สุดในการประพฤติการปฏิบัติไปนั้น จะเห็นความสัมพันธ์ของธรรมะแต่ละหัวข้อ ตั้งแต่..ศีล เป็นข้อ ๑ สํารวมอินทรีย์หรืออินทรีย์สังวร เป็นข้อ ๒ สติสัมปชัญญะ เป็นข้อ ๓ แล้วจึงจะเป็นผลสันโดษ เป็นข้อ ๔

ทั้งหมดนั้นก็คือ องค์ธรรมที่มีสารลัจจะเดียวกันกับ **จรณะ ๑๕** ตั้งแต่**ศีลสัมปทา** ซึ่งก็คือ “ศีล”นั่นเอง อันเป็นข้อแรกของหลักธรรม แล้วต่อจากนั้นจึงจะเป็นหลักปฏิบัติธรรมของพุทธ ที่พระพุทธองค์ตรัสว่านี่แหละคือ **หลักปฏิบัติแท้ๆจริง ๆของพุทธ** ถ้าใครปฏิบัติไม่อยู่ในหลัก ๓ ข้อนี้ ต้องถือว่าเป็น**“หลักปฏิบัติที่ผิด”**

หลักที่ว่านี้เรียกว่า **อภินนทปฏิบัติ** แปลว่า ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ได้แก่ **สํารวมอินทรีย์ ๖ โภชนเมตตัญญูตา และชาคริยานุโยคะ** เมื่อปฏิบัติด้วยหลักทั้ง ๓ นี้ก็จะเกิดผลพัฒนาจิตเป็น**“สัทธรรม ๗”** คือ **ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พหุสุต วิริยะ สติ ปัญญา และฌาน ๑-๒-๓-๔** ซึ่งก็หลักปฏิบัติเดียวกันกับ**“ไตรสิกขา” อริศีลสิกขา -อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา** คือ การปฏิบัติที่มี**“ศีล”**เป็นหลักที่ ๑ แล้วจึงจะเกิด**“สมาธิ”** พร้อมกันกับมี**“ปัญญา”**อันวิเศษ คือ **วิชา ๘** เกิดขึ้นประกอบไปด้วยตลอดสาย

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

● เฉก ชนะสิริ

เลียม-สยาม-ไต-ไทย- ศาสน์-กษัตริย์*

ประเทศไทยเป็นประเทศเดียวในโลกที่หลุดพ้นจากการถูกล่าเอาเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจตะวันตก อันได้แก่ มลายู ลาว เขมร พม่า ญวน อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ อินเดีย แม้แต่ประเทศจีน แม้ว่าจะไม่ได้เป็นเมืองขึ้นของประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ก็ยังถูกแบ่งแผ่นดินของตนให้ประเทศมหาอำนาจตะวันตกหลายประเทศรุมเช่าแผ่นดินของจีนเป็นระยะยาวถึง ๑๐๐ ปี !

*๑.ประวัติของแผ่นดินไทย ดร.อาทร จันทวิมล ๒.ชาติพันธุ์ สุวรรณภูมิ สุจิตต์ วงษ์เทศ
๓.คนไทย มาจากไหน? สุจิตต์ วงษ์เทศ ๔.กฤษฎาภินิหารอันบดบังมิได้ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช
๕.นเรศวรราชาแห่งไฟ พیمان แจ่มจรัส ๖.สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ฉลอง เจยาคม
๗.พระมหากษัตริย์ไทย กับปัตตานีกลันตันไทรบุรีและตรังกานู ทศนา ทศนมิตร

มีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่ง คือ ทุกประเทศที่อ้างถึงนี้ต่างก็มีระบบกษัตริย์ปกครองอยู่ทั้งสิ้น ครั้นระบบกษัตริย์ล่มสลายแล้ว มหาอำนาจตะวันตกจึงเข้ามาครอบงำเอาเป็นเมืองขึ้น เพิ่งจะถูกปลดปล่อยให้เป็นเอกราชเมื่อเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อ ๖๐ ปีเศษมานี้เอง

ประเทศไทยมีกษัตริย์บริหารหรือมีลักษณะพิเศษอย่างไร จึงได้รอดปากเหยี่ยวปากกา ของมหาอำนาจตะวันตกที่พยายามล่าเมืองขึ้นไปได้ อย่างหวุดหวิด?

ก่อนอื่นต้องทราบว่า ชนชาติไทยนั้นมีบรรพบุรุษต้นกำเนิดมาจากชนชาติ “ไต” ซึ่งมี

ภูมิลำเนาเดิมในธิเบตเรื่อยลงมาถึงจีนตอนเหนือ ญวนตอนใต้และบางส่วนอยู่ในรัฐอัลลัม (ไทอาหม) ในประเทศอินเดีย การอพยพย้ายถิ่นของผู้คนในสมัยโบราณเป็นหมื่นๆ ปีนั้น ใช้การเคลื่อนย้ายทางน้ำทางเดียวเท่านั้น โดยล่องมาตามแม่น้ำโขงทางทิศตะวันออก และแม่น้ำสาละวินทางทิศตะวันตก ดังนั้นจึงมีชนเผ่า “ไต” กระจัดกระจายอยู่ในสิบสองปันนาประเทศจีน ล้านช้างประเทศลาว และในประเทศญวน (ไทยวน) ทั้งหมดที่กระจัดกระจายมานี้ได้นำเอาพุทธศาสนา(มหายาน) เข้ามาพร้อมกับประเพณีและวัฒนธรรม จึงคล้ายคลึงกัน แหล่งต่างๆ ที่ชนชาติไตได้กระจัดกระจายไปทั้งหมดนี้ ผมได้เคยเดินทางไปท่องเที่ยวและศึกษาขนบธรรมเนียม ภาษาและวัฒนธรรมเกือบทุกแห่งจนทำให้เกิดความรู้สึกภายในจิตใจลึกๆ ย้อนยุคไปว่าเรามาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันทั้งสิ้น เราคือพี่น้องกันแท้ๆ

อันที่จริงแล้วมนุษย์ทุกคนในโลกนี้มาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันทั้งสิ้น คือ มาจากเซลล์ “ปฐมกมลล์ โทติ” ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ชนชาติ “ไต” ที่อพยพมาจากธิเบตและจีนสู่ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์คือ “สุวรรณภูมิ” หรือ “แผ่นดินทอง” มาจากคำภาษาจีนเรียกว่า “เสียมก๊ก”

คำ “เสียมก๊ก” นี้ยังไปปรากฏที่ศิลาจารึกในปราสาทนครวัดในประเทศเขมรที่กล่าวถึงชนชาติเสียมก๊ก เข้าไปมีอำนาจยึดครองเขมรออยู่ระยะหนึ่งในต้นสมัยกรุงสุโขทัยโดยพ่อขุนศรีอินทราทิตย์

อย่างไรก็ดีในราชอาณาจักรไทยสมัยก่อนประวัติศาสตร์ เช่น ที่ผาแต้ม อุบลราชธานี หรือหลายแห่งในภาคอีสาน แม้ที่เกาะพีพี มีภาพเขียนก่อนประวัติศาสตร์ซึ่งแสดงว่าก่อนหน้าที่ชนชาติไตจากธิเบตและจีนอพยพย้ายถิ่นฐานมาอยู่ในประเทศไทย ก็ยังมีชนชาติที่อยู่ในประเทศไทยดั้งเดิมเช่นเดียวกับชาวบ้านเชียงที่ขุดพบประมาณ ๓,๐๐๐ ปีมาแล้ว หรือที่อาจารย์ น.พ. สุตแสงวิเชียร รายงานการขุดพบซากมนุษย์ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ ปี บริเวณราชบุรี และกาญจนบุรี เป็นต้น

ส่วนคนไทยทางภาคใต้นั้นบางส่วนมาจาก อินเดีย ศรีลังกา และอินโดนีเซีย ซึ่งมาทางเรือ ผ่านช่องแคบมะละกา พวกนี้ได้นำเอาศาสนา พราหมณ์และศาสนาพุทธฝ่ายเถรวาท (ลังกา) และศาสนาอิสลามเข้ามาด้วย

กล่าวโดยสรุปชนชาติไทย-สยาม-สยาม-ไต้หวัน เป็นชนชาติที่มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนานประกอบด้วยหลากหลายเผ่าพันธุ์ แต่มีสิ่งสังเกตอย่างน่าสนใจว่าใช้ภาษาเดียวคือภาษาไทย รู้เรื่องกันหมดทุกภาคของประเทศ (หลายประเทศมีเป็นร้อยภาษา หน้าเหมือนๆ กันแต่พูดคนละภาษา จึงต้องใช้ภาษาของมหาอำนาจที่ครอบครองประเทศนั้น เป็นภาษากลาง) ยิ่งไปกว่านั้นชนชาติไทยมีแผ่นดินเดียวเท่านั้น (ประเทศอื่น เช่น ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย มีหลายพันเกาะ) และที่สำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือมีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักถึง ๙๕ % ที่คนไทยนับถือ

นอกจากนั้นประเทศไทยยังมีสิ่งยึดเหนี่ยวชีวิตจิตใจของคนไทยทั้งประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวคือ มีพระมหากษัตริย์สืบทอดจากสมัยสุโขทัย จนถึงรัตนโกสินทร์เป็นระยะเวลายาวนานกว่า ๘๐๐ ปี เป็นที่รวมชีวิตจิตวิญญาณของคนไทยให้เป็นหนึ่งเดียว ประเทศไทยจึงเป็นประเทศเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของใคร จนทุกวันนี้

คนไทยในปัจจุบันนี้ ทราบหรือไม่ว่าในรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช และพระนารายณ์มหาราชนั้น ประเทศไทยมีเนื้อที่ทั้งหมดถึง ๑ ล้านตารางกิโลเมตร ปัจจุบันนี้คือหลังจากรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้ามหาราช (ร.๕) สมัย ร.ศ. ๑๑๒ ไทยถูกมหาอำนาจ ๒ ประเทศ คือ อังกฤษกับฝรั่งเศส แย่งดินแดนแหลมมลายู ทั้งหมดกับประเทศเขมรทั้งหมด และประเทศลาว ทั้งหมดไปจากประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยมีเนื้อที่ทั้งหมดเหลือ ๕ แสนตารางกิโลเมตร โชคดีที่เดิมประเทศไทยจะถูกแบ่งดินแดน ๒ ฟากแม่น้ำเจ้าพระยาให้ฝรั่งเศสและอังกฤษ แต่

๒ ประเทศยังเกรงใจมิตรของ ร.๕ คือ ชาร์ลส์ที่ ๒ ของรัสเซียที่คอยปกป้องช่วยเหลือประเทศไทยในสมัยนั้น

ผู้เขียนใคร่ยกข้อสังเกตอย่างสำคัญยิ่งที่ถูกลืมมองข้ามไปว่า ประเทศต่างๆ รอบด้านประเทศไทยทั้งหมดในอดีตต่างก็มีพระมหากษัตริย์ปกครองอยู่ทั้งสิ้นครั้งระบอบกษัตริย์ถูกโค่นล้มลง ประชาชนจึงขาดหลักยึดมั่นทางจิตใจที่จะรวมเป็นหนึ่งเดียว ไม่ว่า พม่า ซึ่งมีกษัตริย์ “ธิบอ” เขมรมีกษัตริย์ “นโรดม” ญวนมีกษัตริย์ “เบาไต” ลาวมี “เจ้ามหาชีวิต” มลายูมี “เจ้าผู้ครองนครต่างๆ” อินเดียมี “มหาราชา”

หากแต่ประเทศไทยนับตั้งแต่รัชสมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี จนถึงรัตนโกสินทร์ กว่า ๘๐๐ ปี ประเทศไทย ชนชาติไทยเรามีที่รวมจิตใจของชนในชาติไทย คือ เรายอมยกให้พระมหากษัตริย์เป็นหลักยึดมั่นทางจิตใจอย่างสำคัญยิ่ง ผู้เขียนขอยกตัวอย่างในพระราชกรณียกิจของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นตัวอย่างพระองค์หนึ่ง กล่าวคือ

๑. พระองค์ท่านเป็นนักรบแต่กำเนิดอย่างแท้จริง พระองค์ท่านถูกจับตัวเป็นเชลยของพระเจ้าหงสาวดีของพม่าตั้งแต่ยังเด็ก แต่ก็เป็นนักสู้ชนไก่ มวยไทย และขี่ม้าล่าสัตว์ ฯลฯ ตลอดจนชนช้างยุทธหัตถีกับพระเจ้าบุเรงนอง พระองค์ท่านจะเป็นผู้นำทหารออกรบแนวหน้าทุกครั้งที่ออกศึก ทหารจึงรักและเคารพผู้ถวายชีวิตอย่างทรหดอดทน

๒. ในรัชสมัยของพระองค์ท่านไม่ได้สร้างวัง แต่สร้างกองทัพ สร้างทหารหาญ กินนอนอยู่กับทหารคู่ชีวิต เช่น พระราชมนู (ต่อมาเป็นเจ้าของพระยามหาเสนา) เป็นต้น ทหารจึงรักเกิดทุนและสู้ถวายชีวิตทุกการรบออกศึก

๓. ในรัชสมัยของพระองค์ท่านไม่มีพระราชินี (แต่อาจจะมีพระสนมบ้าง?) ดังนั้น กษัตริย์องค์ต่อมาจากพระองค์ท่าน คือ พระอนุชาที่รับศึก คู่มากับพระองค์ท่านโดยตลอด คือ สมเด็จพระเอกาทศรถ

กล่าวโดยสรุปถึงคุณลักษณะหรือคุณสมบัติของคนไทย ชาวไทยนั้นประกอบด้วยชนชาติผสมผสานกันหลายชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาเดียวกัน ขนบธรรมเนียมคล้ายกันแต่ก็ไม่เหมือนกันทีเดียว จึงมีความหลากหลายแต่ก็มีภาษาที่พูดหรือเขียนพอจะเข้าใจกันในทุกภูมิภาค แม้แต่เช่นไทยใหญ่หรือเชียงตุง เชียงรุ่ง ซึ่งขณะนี้อยู่ในประเทศพม่า หากแต่ภาษา ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมใกล้เคียงกับไทยเหนือ คือ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และเชียงราย แต่ไม่เข้าใจภาษาพม่า

สำหรับศาสนานั้น ๙๕ % นับถือพุทธศาสนา หากแต่ในภาคใต้หรือบางพื้นที่ในภาคกลางแม้แต่ใน กทม. เรายังมีคนไทยที่นับถือศาสนาอิสลามอพยพเข้ามาหรือถูกกวาดต้อนในการสู้รบในอดีตก็ตาม แต่ทั้งพุทธและอิสลามต่างถ้อยที่ถ้อยอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขทุกพื้นที่

เหตุผลที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งก็คือประเทศไทยมีจุดรวมชีวิต จิตใจของคนในชาติ ทุกศาสนาที่มีพระมหากษัตริย์ต้องเป็นพุทธมามกะที่มีจิตใจกว้างขวางรับเอาทุกศาสนาไม่ว่าจะเป็นคริสต์ อิสลาม พราหมณ์ และซิกข์ ต่างก็อยู่ในพระบรม-ราชูปถัมภ์อย่างถ้วนหน้า ซึ่งไม่ปรากฏว่าชาติใดในโลกเป็นเช่นนี้

เมื่อได้กล่าวถึงศูนย์รวมพลังจิตใจของชนชาติไทยในยุคอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ที่กระทบต่อความเป็นเอกราชของชนชาติไทย ก็คือในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมหาราชที่ได้ทรงใช้วิเทโศบายให้ประเทศหลุดพ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจตะวันตก โดยยอมเสียดินแดนบางส่วนพระราชอาณาจักรไปบ้างเมื่อ ร.ศ.๑๑๒ หากแต่ประเทศรอบบ้านของเราต่างตกเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจหมดโดยสิ้นเชิง

ครั้นในรัชสมัยรัชกาลปัจจุบัน คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ที่ครองราชย์ยาวนานที่สุดในโลกเป็นเวลาถึง ๖๐ ปี ได้ทรงแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองในยามวิกฤติต่างๆ หลายครั้งให้พ้นภัย

อันตรายต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง นอกจากนั้น ตลอดเวลาแห่งการครองราชย์ ได้ทรงสร้างโครงการต่างๆ ในพระราชดำริหลายพันโครงการก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนชาติไทยนับประการยากที่จะกล่าวได้ทั้งหมด

ผู้เขียนมีข้อสังเกตเฉพาะตัว กล่าวคือ ได้เคยเขียนไว้ในหนังสือที่ผู้เขียนได้ประพันธ์ไว้ชื่อ “สุดยอดแห่งพลังชีวิต” พิมพ์ครั้งที่ ๒ ทำนองว่าพระมหากษัตริย์ไทยและบางประเทศในอดีตต่างก็มีพระมเหสีจำนวนมาก หากแต่พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ตรึงกันข้าม คือ มีเพียงพระองค์เดียวจริงๆ ดังนั้นพลังของพระองค์ท่านจึงพุ่งพลังออกไปที่โครงการต่างๆ อันจะยังประโยชน์ให้แก่ประชาชนและประเทศชาติเพียงอย่างเดียว เช่นที่มหาตมะคานธีได้เคยเรียกรวีกฎการปฏิบัติดังกล่าวนี้ว่า “ปฏิบัติพรหมจรรย์” โดยแท้จึงทำให้ประเทศอินเดียได้เป็นเอกราชสำเร็จ การปฏิบัติดังกล่าวที่ว่านี้ยากที่จะมีพระมหากษัตริย์ใดๆ ในโลกปฏิบัติได้

อนึ่งคนไทย-เชื้อชาติไทยทุกคนต่างเชื่อใน “พระสยามเทวาธิราช” ซึ่งคนไทยเชื่อว่าเป็นเทพเทวดาที่คอยช่วยปกปักรักษาพิทักษ์รักษาสยามประเทศรวมทั้งประชาชนชาวไทยให้รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งหลาย トラบจนถึงปัจจุบันนี้

ดังนั้น จึงใคร่ขอวิงวอนให้คนไทยทุกภาคของประเทศได้ร่วมชีวิตจิตร่วมกันสร้างพลังแห่งความสงบ และสันติสุขให้เกิดขึ้นในทุกภาคของประเทศสมดังคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า

นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ แปลว่า สุขอื่นใด ยิ่งกว่าความสงบไม่มี

หากทำได้เช่นนี้ ประเทศไทย คนไทย จะเป็นชนชาติที่มีดัชนีความสุขมวลรวมประชาชาติ (Gross National Happiness G.N.H.) เป็นที่ ๑ ในโลก (ปัจจุบันเราเป็นลำดับที่ ๗ ใน ๒๔ ประเทศในทวีปเอเชีย)

๒

ต้นแบบแห่งความดีของโลกอยู่ไม่ได้ใกล้ไม่ไกล คือ พ่อแม่
พฤติกรรมพ่อแม่แสดงออกการให้ในหลากหลายลีลามากมายรูปแบบ
สามารถนำไปเป็นตัวอย่างเลียนแบบ ทำตามไม่หมดสิ้น
“ทาน” จึงอ้อ ง่าย รู้จักและค่อยเคยตั้งแต่เกิดอย่างร่มเย็นเป็นสุข
“ทาน” จึงเป็นขุมพลังมหาศาล ที่ทำให้มนุษย์ชาติอยู่กันอย่าง
ร่มเย็นเป็นสุข

มรดก “ทาน” เป็นพินัยกรรมที่ถ่ายทอดกันอย่างเจียบๆ มานานแสนนาน
อยากเป็นมนุษย์
อยากทำความดี
อยากมีจิตใจสงบ
อยากไปพระนิพพาน

“ทาน” จะเป็นหัวเขื่อนนำไปต่อยอด ขยายผล แต่เมื่อสังคมเริ่มสลับ
ซับซ้อน เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง จากกินข้าวมาเป็นกินมาม่า
มนุษย์จึงเริ่มตกต่ำ (สูตรนี้ใครจะเอาไปแก้ตัวไม่สงวนลิขสิทธิ์)
“ทาน” จึงถูกสถาปนาเป็นอาวุธชนิดใหม่ในการโต้เต้าเลื่อนฐานะ
เป็น “ทานวกกลับ” ชื่อภาษาอังกฤษคือ “บุญเมอแรงกีฟวิ่ง”
เป็นการให้ที่หวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง

เทคนิคการทำทาน ให้เกิดอกุณิสงส์ น้อยที่สุด

สังคมเริ่มสลับซับซ้อน
เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง
มนุษย์เริ่มตกต่ำ
“ทาน” ถูกสถาปนา
เป็นอาวุธชนิดใหม่
ในการโต้เต้าเลื่อนฐานะ
เป็น “ทานวกกลับ”
(บุญเมอแรงกีฟวิ่ง)
เป็นการให้
ที่หวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง

ทานแบบนักธุรกิจ เป็นทานที่หวังหมูไปไถ่มา ไม่เห็นประโยชน์ที่ตัวเองจะได้ ก็ไม่ทำเด็ดขาด

ยิ่งกำไรมาก ยิ่งไม่เอา

ทานแบบนี้จึงเรียก **“การลงทุน”**

ช่วยประกาศหน่อยนะ ช่วยติดชื่อข้างกำแพงหน่อยนะ ทำอย่างไรก็ได้ให้เขารู้ว่าฉันเป็นคนทำ!

การลงทุนจึงมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว คือชาตินี้ บ้างก็เพื่อชาติหน้า

บางคนจึงสร้างวิมานผ่อนส่ง บ้างก็ขอสะสมเสบียงกรัง

จนสมัยหนึ่งพระคุณเจ้าเตือดร้อนในการบิณฑบาตมากเพราะประชาชนเฮโลถวายแต่น้ำดื่มจนบาตรน้ำหนักเกิน!

ทานแบบนักเล่นหวย การเก็งกำไรแต่พอดี เขาเรียก **“พ่อค้าวาณิชย์”**

พ่อค้าที่เอากำไรมากกว่าทุนหลายเท่าตัวเขาเรียก **“พ่อค้าหน้าเลือด”**

แต่ถ้าเอากำไรเกินทุนนับร้อยนับพันหมื่นเท่า เขาเรียก **พวกนักเล่นหวย** เลยเขตแดนหน้าเลือด **มาอีกหลายกิโล!**

ความคิดของนักเล่นหวยจึงโหดกว่าพ่อค้าเสียอีก เพราะทำทานชั่วทัพบัพหนึ่งแต่ขอลูกรางวัลที่ ๑ ลักงวด!

ทานแบบนักการเมือง เป็นทานที่หวังคะแนนเสียง

ผลตอบแทนของทาน ต้องเป็นรูปธรรมจับต้องได้เป็นวิทยาศาสตร์!

น่าเสียดายที่สุนัขจรจัดไม่มีคะแนนให้ มิฉะนั้นปานฉะนี้ชีวิตของมันคงดีกว่าเก่า

ชีวิตนักการเมือง จึงมักจะวนเวียนไปตามงานบุญทั้งที่วัดที่บ้าน

งานแต่ง งานศพ งานขึ้นบ้านใหม่ บอกลมาเลย ลับหรือหากินกับผี นักการเมืองหากินกับศพ ก็เป็นคำกล่าวหาที่แรงเกินไป

แต่นักการเมืองที่ตายแล้วเป็นผีก็เป็นเรื่องจริง เพราะดันเอาบประมาณหลวงหวานไถ่

แต่กลับโฆษณาดูเหมือนว่า **“เงินของฉัน”**

เอาเงินเพื่อนไปทำบุญแต่กลับบอกไวยวัจกรให้เขียนใบเสร็จชื่อของตัวเอง

ไม่โกหกก็เหมือนโกหกเพราะทำให้ชาวบ้านเข้าใจผิด (มีใครบ้างที่ขอบคุณหลวงที่ให้งบมา)

ไม่ยากตกนรก ยังไม่สายเกินไป รีบให้เขาไปลบชื่อตัวเองออกจากตัวตึกตัวอาคารให้หมด!

ขึ้นต้นเป็นลำไม้ไผ่ แต่กลับกลายเป็นบ้องกัญชาฉันใด ทานที่พาไปสวรรค์ จึงพาดังลงเขวนรกกัฉันนั้น

กิจกรรมดีแต่ต้องมีปัญญา รู้เป้าหมาย รู้เจตนา มิฉะนั้นก็อาจกล้ำตัวกลายเป็นเทวดาก็เป็นเรื่องจริง!

กีฬาๆ เป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน แต่วันนี้กีฬาๆ ก็เป็นยาผีเปรตทำคนให้เป็นควาย

ลักแต่ว่าทำๆ ไปไม่มีคำอธิบายไม่เพียงพอเสียแล้ว

เมื่อมี **“กิจกรรม”** ต้องพูดให้เข้าใจ **“หลักการ”** รู้ **“วัตถุประสงค์”** ของเรื่อง

วันนี้จึงอย่าสงสัย ถ้ากิจกรรมทำดีมีมากมาย แต่สังคมกลับตกต่ำ

ปัญญาแยกคายนั่นก็คือเข้าใจเป้าหมาย รู้หลักการที่ตัวเองกระทำ

เพลงรบจึงจะเปล่งประกายเจิดจ้า **“ทำทาน”** วันนี้จึงน่าเสียดาย ที่ไม่ยอมทำเพื่อ **“ให้”**

“ให้เพื่อให้” เป็นเส้นตรงไม่ย้อนกลับ แม้คำขอบคุณก็ยังไม่ยากได้

ทานไปแล้วไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นนั่นแหละ เป็นทานบารมียิ่งอันสูงส่งแล

อ่านบทความวันนี้ หลายคนจะร้องไห้ **“ตายแล้ว ที่ผ่านมามีฉันไม่ได้ทำทานเลยหรือนี่!”**

มาเริ่มวันนี้กันด้วยความมุ่งมั่นทำทานให้แข็งแกร่งเป็นเส้นตรง

เริ่มที่หน้าพระพุทธรูป กราบไหว้ทุกครั้ง อธิษฐาน **“ขอให้คนอื่นมีความสุข ส่วนลูกข้างไว้ทีหลัง!”** ๒

จากความเก่งทางการแพทย์ จึงทำให้หมอ
ยื้อชีวิตคนป่วยออกไปได้อีกยาวนาน
ปัญหาที่ยุ่งยากตามมาก็คือ เขาสมควร
ตายได้หรือยัง ? หรือจะปล่อยให้สายโยงใยเต็ม
ไปหมดอย่างนี้! ซึ่งทำให้เกิดการทุกข์ทรมาน
ทั้งคนป่วยทั้งญาติพี่น้อง

จะปล่อยให้ตายก็ไม่ได้ จะอยู่ต่อไปก็แสน
ทรมาน แล้วจะตัดรอบกันตรงจุดไหน? ที่จะ
ปล่อยให้เขาตายได้โดยไม่บาป ?

เพราะกว่าจะถึงวันนี้มีคดีดังระดับโลกอยู่หลาย
คดี ที่หมอต้องติดคุกเพราะไปกระทำการฆาตกรรม
ด้วยการให้ยาและสารทางน้ำเกลือที่ทำให้หัวใจ
หยุดเต้น ที่อเมริกา น.พ. แจ็ค เกเวอร์รี่เยน
ได้รับฉายาว่าเป็นหมอมรณะ (Dr. Death)
เพราะได้ทำการฆาตกรรมตามคำขอร้องของคนป่วย
มาแล้วถึง ๑๓๐ คน จนทำให้คุณหมอโด่งดัง
ถึงขั้นทำการฆาตกรรมออกทางทีวี แต่โชคร้ายที่
ศาลพิพากษาว่าเป็นการกระทำความผิด ฐาน
ฆาตกรรมผู้ป่วย ทำให้หมอมรณะต้องติดคุกนาน
ถึง ๘ ปี ฟังพันโทษเมื่อ ๑ มิ.ย.ที่ผ่านมา
(จากคอลัมน์ คลุกวงใน ของ คุณพิชญ์ นิลกลัด
มติชนสุดสัปดาห์ ฉ. ที่ ๑๔๐๐)

คนป่วยระดับไหน... ที่สมควรตาย?

การยื้อชีวิต กับ การปลิดชีวิต น่าจะเป็น
ความแตกต่างกัน เหมือนหมอ กับ เพชฌฆาต
แต่การยื้อชีวิตนั้น ควรจะตัดรอบกันที่จุดไหน?
จึงจะทำให้มั่นใจได้ว่าไม่เป็นบาป ถ้าจะปล่อยให้
ให้คนป่วยไม่ต้องทุกข์ทรมานอีกต่อไป ในเรื่อง
นี้ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ได้นำเสนอมุมมอง
ของพุทธศาสนาไว้ในหนังสือ “เปิดโลกเทวดา”
ซึ่งมีคำอธิบายดังต่อไปนี้

พลังงาน ๕ ระดับ สำหรับใช้พิจารณา

พุทธสามารถพิสูจน์ “จิตวิญญาณ” จน
กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “จิตวิญญาณ”
อย่างครบครันชัดเจน จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความ
เป็น “เทพ” “เทวดา” “มาร” “พรหม” “พระเจ้า”
“ผีหรือสัตว์นรก” จนกระทั่ง “เทพแบบโลกีย์”
“เทพแบบโลกุตระ” ก็สามารถแยกแยะได้ชัดเจน

สภาพต่างๆ ดังกล่าวนี้นี้ ศาสนาพุทธพาศึกษาปฏิบัติพิสูจน์ได้อย่างบริบูรณ์ เพราะในตนเองของคนทุกคน เป็น “หลอดทดลอง” (test tube) ที่มี “จิตวิญญาณ” ของแท้ (subject) ซึ่งจะใช้พิสูจน์ บรรจุอยู่ในหลอดทดลองให้เจ้าของทำการพิสูจน์ได้ทุกคน ดังนั้นผู้มุ่งมั่นศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุผลสัมบูรณ์ จึงสามารถรู้จักตัวเอง รู้จริง “ความจริง” ทั้งหลายได้แน่แท้

“จิตหรือวิญญาณ” คือพลังชนิดหนึ่งที่ลึกซึ้งพิเศษยิ่งกว่าพลังงานในระดับที่เป็น “อุตุ” (อุณหภูมิต) และในระดับที่เป็น “พีชะ” พีช

ความเป็นไปอันมีระเบียบแน่นอนของ “ธรรมชาติ” ซึ่งเรียกว่าธรรมนิยาม ในมหาจักรวาลนี้ แบ่งได้เป็น ๕ ประการคือ อุตุ พีชะ จิต กรรม ธรรม

“อุตุ” คือพลังงานและองค์ประกอบอื่นที่ปรุ่่งแต่งกันเป็นสมบัติทางฟิสิกส์หรือเคมี จะมีฤทธิ์ยิ่งใหญ่เหนือชนิดปานใด ก็ยังเป็น “อชีวะ” (ไม่ใช่ความเป็นชีวิต) คือนิยามของคำว่าอุตุนิยามคือพลังงานชนิดที่มันจะยิ่งใหญ่มันจะเล็กจะน้อยจะขนาดไหนก็ตาม เป็นนิวเคลียส เป็นปรมาณูก็ตาม จะยิ่งใหญ่มหึมาเป็นแสง เป็นเสียง เป็นเลเซอร์ เป็นดิจิตอลเป็นอะไรก็แล้วแต่เป็นแม่เหล็กไฟฟ้าเชิงฟิสิกส์ เป็นธาตุทางเคมีก็ตาม

เพราะฉะนั้นพลังงานที่จัดอยู่ในคำว่าอุตุจึงคือพวกอชีวะไม่มีความเป็นชีวิต เช่น อุณหภูมิ ความร้อน แสง เสียง แม่เหล็ก ไฟฟ้า วัตถุธาตุนานาเวลา อากาศ ฤดูกาล เลือดระดู ทำไมเรียกเลือดระดูว่าเป็นอุตุ เพราะมันเป็นอชีวะ มันไร้ชีวิตก่อนที่มันจะเป็นเลือดระดูมันคือไข ไขแล้วก็ตก ไขที่ยังไม่ตกถือว่าเป็นชีวะ มันเป็นชีวะอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว ถ้าได้รับการผสมก็ขยายออกไปเมื่อไม่ได้รับการผสมก็ฝ่อเป็นระดู ระดูจึงจัดว่าเป็นอุตุ มันมีส่วนของความเกี่ยวข้องความเป็นชีวะแต่มันตายแล้วจึงจัดเป็นอชีวะ เป็นต้น ล้วนคือ สิ่งที่มีพลังงานอยู่ในตัวระดับ “อชีวะ” (ไม่ใช่ความเป็นชีวิต) ทั้งสิ้น

พลังงานที่ปรุ่่งแต่งกันจนมีสมบัติเรียกว่า “อุตุ” นี้เป็นพลังงานที่ยังไม่ถึงขั้น “ชีวะ” (ความเป็นชีพ, ความมีชีวิต) ต่อให้มีสมบัติยิ่งใหญ่ขนาดไหนขนาดพลังงาน ปรมาณู พลังงานในดวงอาทิตย์ พลังงานที่ยิ่งใหญ่ในมหาจักรวาลใดๆ จะขนาดไหนก็ตาม ที่ไม่มีสมบัติหรือไม่มีลักษณะประจำตัวสำคัญถึงขั้นมี “ชีวะ” สมบัติหรือลักษณะนั้น ล้วนจัดเป็น “อุตุ” ทั้งสิ้น

พลังงานที่มีสมบัติถึงขั้น “ชีวะ” ได้แก่พลังงานที่เรียกว่า “พีชะ” และ “จิต” ถึงกระนั้นสมบัติระดับ “พีชะกับจิต” แม้จะต่างก็เป็นสมบัติที่มี “ชีวะ” แต่ก็ยังมีนัยสำคัญที่แตกต่างกัน

พลังงานในความเป็น “พีชะ” แม้จะเป็นพลังงานที่มีสมบัติเข้าขั้น “ชีวะ” (ความเป็นชีพ, ความมีชีวิต) แต่ “ชีวะ” ที่อยู่ในขอบเขตของ “พีชะ” นี้ก็คือ พลังงานชีวะที่ไม่มีความรู้สึกหรือไม่มีอารมณ์ พลังงานในระดับชีวะหรือถึงขั้นมีชีวะจัดอยู่ในนิยามว่าจะต้องชัดเจนอยู่ในกรอบว่า **มันมีชีวะแต่ มันยังไม่มีความรู้สึกไม่มีอารมณ์** ภาษาบาลีท่านเรียกว่า “ไม่มีเวทนา” เช่น ไม่มีสุขทุกข์ ไม่มีรักชัง ไม่มีเจ็บปวด ไม่มีรสร่อย ไม่มีเพลิดเพลิน สนุกสนาน ไม่มีเศร้าสลดร้อนท ฯลฯ ไม่มีเวทนามีแค่ “สัญญา” กับ “สังขาร”

“สัญญา” ก็คือความกำหนดรู้ เช่น พลังงานชีวะในต้นไม้ มีการกำหนดรู้ธาตุที่มันต้องการหรือไม่ต้องการ ตามความจำเป็นคือสัญญานั้นแหละ มันเป็นธาตุรู้ สัญญามันจะมีคุณลักษณะ ๒ อย่างสำคัญ ๑. กำหนดรู้ ๒. จำ ตามความจำที่ต้องเป็นสมบัติของมัน เพราะฉะนั้นพีชะมันก็มีสมบัติอันนี้ของมัน

“สังขาร” ก็คือ การปรุ่่งแต่ง เช่น พลังงานชีวะในต้นไม้ สามารถปรุ่่งแต่งพลังงานในชีวะของมัน ใช้พลังงานสังเคราะห์ธาตุต่างๆ ในชีวะของมัน มันจะสังเคราะห์กันอย่างไรไปพิสูจน์กันเอาเองนักชีวะทั้งหลายเหล่าเขาพิสูจน์กัน แต่มันก็ไม่ว่าง่ายๆ มีรายละเอียด แต่มันก็พอรู้ได้ในระดับหนึ่ง

“พลังงานชีวิต” ที่อยู่ในขอบเขตของความ เป็น “พีชะ” นี้ ยังไม่มีคุณภาพประสิทธิภาพ ถึงขั้นที่เรียกว่า “จิต” หรือขั้น “วิญญาณ” จึง ชื่อว่าสังขารที่ไม่มีวิญญาณครองหรือสังขารที่ กรรมไม่ยึดครอง ไม่มีวิญญาณ ไม่มีกรรม เพราะ ฉะนั้นพวกนี้ทำบาปไม่เป็น มันไม่รู้กรรม มัน ไม่สะสมเป็นอัตตา เพราะพวกนี้มันจะสะสมเป็น ชีวิตระดับจิตไม่ได้ พีชะมันสั่งสมกรรมไม่ได้ สั่ง สมวิบากไม่ได้ พลังงานของมันจะข้ามระดับจิต วิญญาณไม่ได้

ท่านจึงแบ่ง อุต พีชะ จิต ไว้ คนละเผ่า คนละ ตระกูล ผสมกันไม่ได้ สังขารกันไม่ได้ มาเป็นชีวิต ต่อไปได้ พีชะแบ่งเอาไว้เป็น อนุบาทินนกลังขาร ได้แก่ ต้นไม้ พืชพันธุ์ต่างๆ ซึ่งยังไม่มีความรู้สึก หรือไม่มีอารมณ์หรือสัตว์ชั้นต่ำพวกสัตว์เซลล์เดียว ยังไม่มีอะไรมาก เพราะฉะนั้นบางคนสงสัยว่า เชื่อโรคเป็นสัตว์หรือเปล่า ช่างมันตายบาปไหม? ยัง.. ยังไม่มีอารมณ์ความรู้สึก ยังไม่สั่งสมกรรม พวกนี้พวกเซลล์สัตว์ชั้นต่ำ ที่ยังไม่มีอารมณ์ หรือไม่มีความรู้สึก ก็คือ “พีชะ” ด้วย

แม้แต่คนผู้ใดที่ “พลังงานชีวิต” ในตัวเขา ไม่มีคุณภาพประสิทธิภาพถึง “ขั้นจิตขั้นวิญญาณ” แล้ว ที่เรียกว่า “มนุษย์พีช” แท้ถาวร คนผู้นั้นก็ ไม่มี “จิตวิญญาณ” แล้วด้วย คนผู้นั้นมีเพียง “พีชะ” เท่านั้น มีพลังงานเพียงระดับพีชะเท่านั้น จันเราเรียกมนุษย์พีช คนที่ไม่เหลือพลังงานขั้น จิตวิญญาณแล้ว ข้ามมารับความรู้สึกอีกไม่ได้แล้ว หมายความว่าคนนี้ไม่มีทางพื้นมารับรู้ความรู้สึก เป็นมนุษย์พีชถาวร คนนั้นก็มีความเท่ากันต้นไม้ ต้องเอาอาหารมาให้กิน ใส่ท่อใส่สายยางให้ มัน ไม่เก่งเท่าต้นไม้เพราะมันไม่มีรากดูดอาหารมากินเอง คนต้องใส่ท่อให้ ฉีดอะไรเข้าให้ มนุษย์พีชนี้ แยกกว่าพีชอีก แต่ว่ามันยังปรุงแต่งได้ มันก็ปรุง แต่งร่างกายไป เพราะฉะนั้นในวงการแพทย์ ถ้า พิสูจน์ได้ว่าเป็นมนุษย์พีชที่แท้ถาวรแล้ว ให้ตาย ได้โดยไม่บาป ไม่มีเวรไม่มีบาปและมนุษย์พวกนั้น ก็ไม่มีพยาบาลไม่มีความรับรู้แล้วว่าใครไปทำเขา

ตาย เป็นกรรมวิบากไม่มี มนุษย์พีชนั้นปล่อยให้ ตายได้ไม่มีวิบาก อันนี้ให้ความรู้ทางแพทย์ ส่วน วงการแพทย์จะรับไปใช้ต่อ ไม่คิดสตางค์ จะรับ หรือไม่รับไม่คิดสตางค์

“พีชะ” ยังไม่มีบาปไม่มีบุญ ไม่รู้จักบาปบุญ คุณโทษ ไม่รู้จักดีชั่ว ไม่รู้จัก “กรรม” ไม่สั่งสม วิบาก ยังไม่ใช่พลังงานที่ยึดตัวเองรักตัวเอง พลัง งาน “พีชะ” จึงยังไม่เป็นตัวตน (อัตตา) ดังนั้นจึง ไม่มี “อัตตา” เวียนตายเวียนเกิดไปตามกรรมวิบาก ที่เป็นบาปเป็นบุญหมุนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร นี้ก็ เป็นนัยสำคัญที่ต่างกับกับพลังงานที่เรียกว่า “จิต” คือไม่มีบาปไม่มีบุญไม่สั่งสมวิบากไม่สั่งสมกรรม ไม่ยึดตัวยึดตนอะไรมันยึดกันในธาตุที่เป็นอตุเทานั้น เช่นพลังงานแม่เหล็กไฟฟ้า ยึดตัวยึดตนเป็นแม่ เหล็กไฟฟ้า

พลังงานระดับ “พีชะ” หรือ “ชีวิต” ที่มี คุณภาพแค่ “พีชะ” ไม่มีสิทธิ์จะเอาใจเอ้อมไปรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในภาวะที่เรียกว่า “ธรรม” เป็นแน่นอน ต้องพลังงานระดับ “จิต” จึงจะมีประสิทธิภาพ รู้จัก “กรรม” และแม้ “จิต” ก็ต้องเป็นจิตขั้น สูงขึ้นไปอีกจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ธรรม”

เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณจะรู้จักเรื่องของความ เป็นกรรม สัตว์เดรัจฉานจะไม่รู้จักกรรม คุณไป สอนให้ระวางกายกรรม วชิกรรม โมโนกรรมนะมัน ไม่รู้เรื่องหรอก อย่าว่าแต่สัตว์เดรัจฉานเลย แม้ แต่คนบางคนยังไม่รู้เรื่องกรรม ไม่เชื่อคุณไปสอน พวกอิตเดียต พวกโมรอนลี

อย่าว่าแต่พวกโมรอน อิตเดียตเลย คนที่มี สติสัมปชัญญะ รู้จักอะไรต่ออะไรพอสมควรนี้ ก็ อยู่ในลักษณะของ อเวไนยสัตว์ สอนเรื่องกรรม ไม่ได้ ไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อวิบาก ฟังคำว่ากรรมรู้แต่ เขาจะไม่มีศรัทธาว่า กรรมเป็นสิ่งที่จะต้อง ระมัดระวัง มันมีผลมันเป็นสิ่งที่มีฤทธิ์เดช มีผลกับตัวเราทั้งในชาตินี้ชาติหน้าเขาไม่เชื่อ ร้อย..ไม่เชื่อ พัน..ไม่เชื่อ หมื่น..ไม่เชื่อ เจ็ดหมื่น สามพันล้านไม่เชื่อ.. เขาไม่เชื่อกรรม ไม่มีศรัทธา ว่ามันเป็นวิบาก

เพราะฉะนั้นเขาจึงกล้าทำกรรมชั่ว คนที่เชื่อกรรมเชื่อวิบากว่ากรรมเป็นสมบัติของเรานั้นจะติดตัวทำร้ายเราถ้าทำชั่ว แต่ถ้ามันดีมันจะส่งเสริมเรา เขาเชื่อจริงๆ เขาก็จะสะสมอันนี้ เพราะมันมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเพชร ยิ่งกว่าทอง ยิ่งกว่าสมบัติอะไรทางโลกมันมีฤทธิ์แรงมากสำหรับชีวิตเราใช้ไหม ยิ่งกว่าเงินทองใช้ไหม ถ้าเขาเชื่อเขาจะไม่ทำกรรมชั่วไม่ล้างสมกรรมชั่ว พวกเราหลายคนยังประมาทอยู่แต่ก็ยังเชื่อกรรม ชั่วแบบนี้ไม่กล้าแล้วขนาดนี้ไม่กล้า แต่อันนี้ขอหน่อย..ไม่เอาหน่อยเอาชะเยอะก็มี ยังทำ..ระวัง!...ต้องระมัดระวังกรรม

เพราะฉะนั้นผู้ที่จะมีพลังงานที่เรียกว่าจิตวิญญาณในขั้นที่รู้จักกรรม รู้จักรัศมีนั้นพลังงานในระดับพีชะนั้นไม่มีสิทธิ์แม้แต่เป็นคนแล้วเป็นจิตวิญญาณแล้วก็ยังยากที่จะรู้จักกรรม ถ้าไม่รู้จัก “กรรม” ไม่ศึกษา “ธรรม” ให้ลึกซึ้ง คนจะไม่รู้จัก “เทพหรือเทวดา” อย่างเป็นทางการจะได้เลย โดยเฉพาะจิตวิญญาณที่ไม่มีวิชา ๘ รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “ธรรม” จนกระทั่งเข้าขั้น “โลกุตระ” ก็ไม่สามารถแยก “เทพหรือเทวดา” ออกเป็นเทพแบบ “เทวนิยม” หรือแบบ “อเทวนิยม” ได้

สรุป “อตุ” นั่นคือ กลุ่มพลังงานที่มีสมบัติ “ไม่ถึงขั้นมีชีวะ” ก็ไม่ต้องพูดถึงมากนัก ส่วน “พีชะ” นั้นมีสมบัติถึงขั้น “มีชีวะ” แต่ยังมีคุณสมบัติมีประสิทธิภาพต่ำกว่า “จิต” เพราะไม่สามารถรู้จัก “กรรม” และ “ธรรม” ใดๆ ดังกล่าว ก็ผ่านไปได้ อีกเช่นกัน

คงมีแต่พลังงานขั้นจิตเท่านั้น ที่มีคุณภาพประสิทธิภาพสามารถรู้จัก “กรรม” และถ้าจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “กรรม” (การกระทำของคน)ทั้งหลายว่าเป็น “ธรรม” อย่างไร เป็นกุศลหรืออกุศลไหน สูงต่ำมากน้อยแค่ไหน ก็ต้องเป็น “จิตวิญญาณ” ที่มีภูมิมีความสามารถสูงขึ้นไปอีกจึงจะรู้ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ยิ่งเป็น “ธรรม” ขั้นสูงขั้นประเสริฐ (อาริยะ) ถึงระดับ “โลกุตระ” ก็ยังต้องเป็นจิตของ “เวไนยสัตว์” ขึ้นไปปานฉะนั้นที่เดียว จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “โลกุตระธรรม” ได้ ๒

คำสอง สองคำ

คนเขียนคำ คำเขียนคน

อิทธิพลปลายปากกาหน้ากระดาษ
บรรจงวาดอนาคตอันสดใส
สร้างความฝันเป็นทางกว้างและไกล
ปลุกหัวใจให้คนหวังทั้งแผ่นดิน

เมื่อมีหวังก็มีอาจหยุดวาดหวัง
มีพลังก็จักสู้มีสู้สิ้น
เมื่อหัวใจมีปีกรับขยับบิน
ทั้งแผ่นดินก็ขานรับกับหัวใจ

นี่คือฝันและคือทางสร้างความฝัน
จักเปลี่ยนวันเปลี่ยนความคิดชีวิตใหม่
เปลี่ยนชะตาเปลี่ยนหมายเหตุประเทศไทย
โลกเปลี่ยนไปเพราะบทเรียนได้เปลี่ยนแปลง

อย่ากล่าวโทษว่าคนไทยไม่รับรู้
ความเป็นครูจักสร้างคนทุกหนแห่ง
ไม่มีเทียนสว่างชัดเจนแรง
ที่สาดแสงเปลี่ยนไทยในข้ามคืน

คำหนึ่งคำเพื่อมวลชนคนทั้งโลก
อาจปลุกเร้าคนเศร้าโศกให้ลุกตื่น
เปลี่ยนความฝันเป็นความหวังที่ยั่งยืน
เปลี่ยน “คนอื่น” เป็น “พวกเรา” อย่างเข้าใจ

อิทธิพลปลายปากกาหน้ากระดาษ
บรรจงวาดอนาคตอันสดใส
สร้างความฝันเป็นทางกว้างและไกล
ปลุกหัวใจให้คนหวังทั้งแผ่นดิน

● ขุนทองฯ

ตอน ขู่และขาก

ไปบางนราคราวนี้น้อยไม่สนุกเหมือนปีก่อน โน้น คงเป็นเพราะเธอรู้สึกกลัวที่เห็นทหารถือปืน จำนวนมากที่สถานีต้นหยงมีส พวกเขามาจาก ไทหนักไม่รู้ และจะไปทำอะไรที่ไทหนักไม่รู้ ได้ยินแต่ที่พ่อกระซิบกับแม่ว่า “กบฏดุซงญอ” เมื่อไปถึงที่บ้านปริดา เธอจึงรีบถามญาติร่วมรุ่นเพราะเขา เป็นเด็กในเมืองย่อมต้องรู้เรื่องอะไรๆ ดีกว่าเด็ก บ้านนอกจากอำเภอแวงอย่างเธอ แต่ปริดากลับตอบว่า

“ดาก็ไม่ค่อยรู้หรอก ได้ยินแต่ผู้ใหญ่เขาพูด ซุบซิบกันว่ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแถบนี้ น้อยได้เห็น

พวกทหารด้วยหรือ นากลัวไหม?”

“นากลัวมาก” น้อยตอบญาติ “เยอะแยะไปหมด น้อยไม่กล้ามองพวกเขา เขาแต่งเครื่องแบบสีซีม้านะ” แต่งสีเดียวแบบนั้นเหมือนกันหมด ไม่ได้มีสามแบบสามสีอย่างที่เราเห็นในรูปบนกระดาษข้างปีบขนมปังนั้นหรอก นั่นเขาเขียนว่าสามทหาร น้อยเคยถามพ่อ พ่อว่า สามทหารคือทหารบก ทหารเรือ แล้วก็ทหารอากาศ เสื้อกางเกงพวกเขาจะสีไม่เหมือนกัน นี่มีแต่พวกที่แต่งสีซีม้าเป็นสีเขียวๆ นะ แต่ไม่เขียวปีบบอกว่าเขาเรียกสีซีม้า เป็นทหารบก ถ้ามีเรื่องไม่ค่อยดี

๑ ผู้เขียนเขียนตามความจำที่ได้เห็นกับตาตนเองเมื่ออายุยังน้อยมาก จำได้เช่นนั้น แต่หลายคนบอกว่าเป็นตำรวจที่เข้าร่วมปราบกบฏครั้งนั้นรวมทั้งญาติและผู้ใหญ่ของเขาด้วย หากความเขวร้ายทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าความสวมเครื่องแบบจำนวนมากพร้อมอาวุธครบมือเหล่านั้นเป็นกองทหาร ข้าพเจ้าขออภัยด้วยเพราะยังไม่สามารถค้นคว้าจากหนังสือเล่มใดได้ แต่ทราบว่าตอนนั้นค่ายทหารที่คองหงส์หรือที่ปัจจุบันเรียกว่าค่ายเสนาณรงค์เกิดแล้ว ส่วนตำรวจระดับพลตำรวจก็มีโรงเรียนตำรวจที่บ่อทอง จังหวัดปัตตานีซึ่งปัจจุบันน่าจะเป็นที่ตั้งของค่ายอิงคยุทธบริหาร

อย่างที่ดาวว่า แล้วดาไม่กลัวหรือ อยู่ที่บางนราณี นะ น้อยว่ามันไม่ไกลจากสถานีต้นตองมัสเท่าไร ที่แวงยังไกลกว่า”

“ใช่ ตรงที่เขามี่เรื่องกันไกลบ้านน้อยที่แวง ใกล้บ้านดามากกว่า ตรงนั้นอยู่ในอำเภอรณะ เขาเรียกว่า ดุขงญอ^๒ ดากี่ไม่เคยไป คงน่ากลัวอยู่นะ ถ้าพวกทหารมาจากที่อื่นทางรถไฟก็ต้องมา ลงรถที่สถานีต้นตองมัสที่น้อยลงนั้นแหละ” ปริดาพูด ทำให้น้อยคิดว่าขนาดปริดาซึ่งเป็นเด็ก กล้าหาญและซุกซน ตะลอนๆ ไปทุกแห่งที่อยาก ไปก็ยังไม่เคยไปที่ดุขงญออะไรนั้นและเขายังว่า น่ากลัวด้วย อย่างนี้แสดงว่าต้องมีเรื่องร้ายแรง แน่ๆ ยังไม่ทันถามอะไรต่อปริดาก็พูดขึ้นเสียก่อน ด้วยสีหน้าขริมผิดไปจากปรกติของเขาว่า

“ตอนนีบ้านดากลับเรื่องพ่อไม่สบายมากกว่า พี่นี่ยก็ไปเรียนกรุงเทพฯ ถ้าพ่อดาตายก็จะเหลือ แต่แม่กับดาสองคนเท่านั้น พ่อถึงได้ให้แม่ส่ง โทรเลขไปแวงให้น้ำรับมางเล้า น้อยมาคราวนี้ เราคงไม่ได้ไปเที่ยวชายทะเลสนุกๆ กันแบบ คราวก่อนเสียแล้วแหละ พ่อดาชอบมากทั้ง กลางวันกลางคืน แม่กับดาต้องผลัดกันเฝ้าพ่อ”

น้อยใจหายวูบ เป็นเธอคงกลัวมากกว่า ปริดาหลายเท่า เธอคิดไม่ออกเลยว่าถ้าพ่อแม่ ของเธอตาย แล้วเธอยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร เธอขอตายไปกับพ่อแม่เสียเลยจะดีกว่า ในชีวิตนี้ น้อยยังไม่เคยเห็นการตายอย่างใกล้ชิด เคยแต่ เห็นคนมุสลิมเจ็บหนักเขาต้อง “มัยยิต์ฮือ”^๓ ถ้า ตายเขาก็เดินหามศพที่ห่อด้วยผ้าไปกุโบภายในวัน ที่ตาย แคเห็นศพที่เขาห่อนอนตัวแข็งที่อนั้นเธอก็รู้สึกกลัวอย่างบอกไม่ถูกแล้ว

ความกลัวที่เห็นลุงเคลื่อนไหว บวกกับความ กลัวเรื่องกบฏดุขงญอที่ได้ยินพ่อและปริดาพูด

ค้างไว้ทำให้เด็กซี้ซลาดอย่างน้อยรู้สึกเหมือน ข้างในอกโหวงเหวง จะบอกพี่แหมะเขาก็คงไม่ เห็นใจหรอกเพราะเขาเป็นเด็กกล้าหาญมาก ไม่ กลัวอะไรเร็วและง่ายแบบเธอ แล้วที่เธอรู้สึกมัน ก็อยู่ข้างใน พี่แหมะมองด้วยตาไม่เห็น บางทีเธอรู้สึกเหมือนคลื่นไล่ อายากอาเจียน แต่มันไม่ เหมือนเวลาจะอาเจียนเพราะไม่สบาย อย่างนั้น พออาเจียนเสียก็สบายขึ้น แต่พี่มันไม่อาเจียน ออกมาจริง มันร้ายกว่า มันทำให้เธอรู้สึก เวียนหัวเหมือนจะเป็นลม

‘เราคงต้องเป็นอย่างนี้จนกว่าจะมีใครบอกว่า ไล่ที่เขาเรียกว่ากบฏดุขงญอนะมันคืออะไร ทำไม ต้องมีทหารถือปืนมาด้วย’ น้อยคิด

แล้วเรื่องราวคำตอบก็มาถึงเข้าจริงๆ คิน นั้นลุงเคลื่อนไหวไม่โอไม่ชอบมากนัก ลุงให้พ่อช่วย พุงลุกขึ้นนั่งเอาหลังพิงหมอนที่ปริดาซ้อนให้ซิด ฝ่าถึงห้าใบ ข้างตัวลุงมีลาดเต็มไปด้วยยา สารพัดชนิด ทั้งที่หมอโรงพยาบาลจ่ายให้และยา ต้มตำหรับของลุงเองเพราะลุงเป็นหมอแผนไทยที่ มีชื่อที่สุดในจังหวัด นามสกุลลุงก็บอกอยู่ คือ สุวรรณแพทย์ สีหน้าลุงดูแจ่มใสขึ้น ป้าคิมพูด ว่าวันนี้ลุงรับประทานข้าวได้มากเป็นพิเศษ

“คงเป็นเพราะน้องมาเยี่ยมฉันแหละ อยู่กัน หลายนๆ วันนะน้อง ถ้าหมอสบายขึ้นอย่างนี้ก็คง ดีวันดีคืนแหละ ที่แล้วมานี่พี่ไม่สบายใจเลยถึงได้ ระบายให้น้องมา ไหนจะเรื่องหมอสบาย ไหน จะเรื่องสุนัขที่อยู่ไกล แล้วยังมีเรื่องบ้านเมืองอีก ที่แวงเขากลับกันไหม?” ป้าคิมถามแม่

“ฉันนะไม่ค่อยรู้เรื่องกับเขาหรอกพี่คิม แต่ รู้สึกแปลกๆ ที่เห็นพวกบนอำเภอเขาไปที่บ้านกัน บ่อยกว่าแต่ก่อน ก็คงเป็นเพราะพ่อน้อยเขาชอบ อ่านหนังสือพิมพ์ละมัง พ่อเกิดเรื่องเกิดราว

๒ ดุขง แปลว่า สวน หรือ ดง หรือที่ทางปักชั้ได้เรียกกันหลวมๆว่า ป่า แต่ไม่ใช่อย่างสวนยาง อย่างนั้นเรียก กีบง ดุขง เป็น สวนกิ่งๆ ป่าที่ขึ้นเองด้วย คำว่าสวนในภาษามลายูมีหลายคำ หลายระดับ ขึ้นไปจนถึงคำอย่าง สดามันในพระราชนิพนธ์อินเหา อย่างนั้นเทียบภาษาไทยก็ต้องว่า อุทยาน ญอ เวลาออกเสียงต้องเป็นเสียงนาสิก แปลว่า มะพร้าว

ชื่อ ดุขงญอ ทำให้ผู้เขียนคิดถึงสถานที่ในกรุงสุโขทัยโบราณที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่หนึ่ง ที่เรียกว่า ป่าพร้าว น่าจะตรงกันที่สุด

๓ พิธีการเข้าทรงแบบหนึ่งของมุสลิมทางใต้ของประเทศไทย ไม่ใช่พิธีทางศาสนา น่าจะเป็นเรื่องนับถือผีอันมีมาแต่ดั้งเดิม

อย่างนี้ฉันก็ได้คิดเหมือนกันว่า เราเอาแต่ทำมาหากินไปวันๆ ไม่เคยรู้เรื่องบ้านเมือง ที่เคยคิดว่าพ่อน้อยเขาชอบอ่านหนังสือเสียจริง ว่างเป็นอ่านๆ นั้นไม่ใช่เรื่องไม่มีประโยชน์เสียแล้ว ถ้าไม่อ่านก็ไม่รู้อะไรเหมือนฉันนี่แหละ จะรู้มั่งก็เพราะได้ฟังจากเขา” แม่ยอมรับ

“ในตัวจังหวัดนี้มีอะไรเคลื่อนไหวกันมากไหมครับ?” พ่อถามลุง ทำให้น้อยหูฟัง

“ถ้าเปรียบกับน้ำ บนผิวก็ดูเรียบๆ แต่เรารู้สึกเหมือนข้างใต้มันปั่นป่วน ในเมืองหลวงเขาจะรู้สึกเหมือนเราละหรือ อยู่ไกลกันสุดฟ้า หลวงท่านก็พยายามแก้ไขแล้วแก้ไขแล้วจนเราที่อยู่รู้สึกที่บ้านเมืองแสนจะสุขสบายแล้วเชียวนา ราษฎรอาจจะแตกต่างกันบ้างก็แต่เรื่องศาสนากับภาษา ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์เสียอย่าง ไม่น่ามีเรื่องมีราวเกิดขึ้นอย่างนี้เลย นื่องว่าไหม?” ลุงเคลื่อนไหวพูดซ้ำๆ แบบคนป่วย “แต่นั่นแหละอะไรจะมีค่าเกินกว่าแผ่นดิน เผลอตรงนี้มันแห้งแล้งเหมือนทะเลทรายเสียเมื่อไหร่ ทั้งป่าไม้ ยาง ทอง แร่ปลาในทะเลอีก ค่าเท่าไร ทุกฝ่ายก็ต้องการสิทธิ์ แหกก็ว่าเมืองของแขก ไทยก็ว่าเมืองของไทย พี่ว่าตรงนี้แหละตัวปัญหา นื่องว่าไหม?” ลุงถามหันมาทางพ่อพลางจับยา เมื่อพ่อพยักหน้าและรับคำเห็นด้วย ลุงจึงพูดต่ออีก

“เรื่องมันอยู่ตรงนี้แน่นอน แหกอ้างว่าคนสามสี่จังหวัดภาคใต้เป็นมลายู นับถือศาสนาอิสลาม จำนวนมากกว่าคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ แต่ตัวก็ไม่เหมือนกัน ภาษาหรือเขาก็พูดภาษามลายู จะพูดไทยได้ก็น้อยคนที่สุด พอกัน คนไทยก็พูดเป็นแต่ภาษาไทย ที่พูดมลายูได้ก็เฉพาะที่อยู่ที่นี่อย่างพวกเรา เขาก็เลยเรียกร่องว่าดินแดนตรงนี้ควรเป็นของเขาซึ่งถึงจะถูก เขาก็อ้างว่าพวกเขาเคยปกครองมาก่อน ฝ่ายไทยก็ว่าไม่ใช่ มันเป็น

เขตแดนของไทยมาก่อนมานานแล้ว เอาแต่ศาสนามาตัดสินไม่ได้ บ้างก็ว่าให้ลองสืบทกลับไปข้างหลังให้เก่ามากขึ้นไปอีกก็จะพบว่าคนแถบนี้สมัยโบราณนับถือศาสนาพุทธแบบมหายาน ไม่ใช่อิสลาม” ลุงหยุดพูดไปนิดหนึ่งเพราะความเหน้อยจนแม่พูดขึ้นว่า

“ถ้าเหน้อยก็อย่าเพิ่งพูดเลยคะ พูดแล้วก็ไม่สบายใจ จะเหน้อยใจซ้ำเข้าไปอีก”

ลุงเคลื่อนไหวยิ้มเล็กน้อยก่อนพูดต่อว่า “พี่ว่าพี่ยังไม่เป็นไรหรอกนะคราวนี้ คงยังได้อยู่บ้านเมืองไปอีกหน่อย มันจะเป็นกันยังไงก็ 모르 คุณหลวงละยังเขียนติดต่อกับท่านไหม ว่าแต่มาคราวนี้นอกจากที่พี่ส่งโทรเลขไปตามแล้วยังตั้งใจจะมาดูที่เรียนให้ลูกๆ ด้วยเลยใช่ไหม โรงเรียนยังเปิดเทอมนี้?”

“ฉันขឹងใจ” พี่มากกว่า” แม่ตอบ

“ยังมีเวลาอยู่ครับ เรื่องการเรียนของเด็กๆ” พ่อพูด “มาเยี่ยมพี่เป็นเรื่องใหญ่ที่สุดขอให้พี่หายเถิด เรื่องนี้ก็ไม่ต้องห่วง สำหรับคุณหลวง” ผมก็ยังเขียนติดต่อกับท่านอยู่ครับ ท่านดีเหลือเกิน เสมอต้นเสมอปลาย”

เมื่อผู้ใหญ่พูดถึงคนที่เป็นคนหลวง น้อยนึกเห็นภาพถ่ายครึ่งตัวในกรอบไม้ที่บ้านแว้งเป็นรูปข้าราชการมีเหรียญติดที่อกเสื้อหลายเหรียญ และได้ภาพมีลายมือหวัดแกมบรรจงเขียนมอบภาพถ่ายนั้นไว้ให้พ่อกับแม่พร้อมด้วยชื่อหลวงครุณิธิพิศาล

“นั่นซี ว่าจะไปแล้ว ผู้คนแถบนี้ก็ได้ผู้ใหญ่ดีๆ มาดูแลจัดการอะไรต่อมิอะไรให้แน่ คุณหลวงครุณิธิพิศาลก็หนึ่งละ พวกเรารู้จักท่านที่นี่ เหนือขึ้นไปก็พระยาพิบูลฯ นื่องไม่ทันท่านนี้หรอก ครอบครัวยังมาอยู่ก่อนถึงได้ทันเห็น” ลุงเคลื่อนไหวพูด

“ผมไม่ทันครับแต่เคยได้อ่านเรื่องราวของท่าน เห็นว่าเดิมท่านชื่อทอง เป็นคนอำเภอนิคมบุรี

๔ ข้องใจ ในภาษาบักเซ่ตีมีความหมายไม่สู้ตรงกับภาคกลาง แต่ไปตรงกับในศิลาจารึกหลักที่ ๑ คือ ไม่สบายใจ ทุกข์ใจ กังวลใจ เพราะความเป็นห่วง

๕ หมายถึงหลวงครุณิธิพิศาล (ผัด นะมาตย์) ซึ่งบิดาของผู้เขียนเคารพนับถือมาก ท่านผู้นี้เคยเป็นศึกษาธิการจังหวัดปัตตานีในสมัยที่พระยาพิบูลพิทยาพรคเป็นธรรมกรมณฑลปัตตานีและมณฑลนครศรีธรรมราช เมื่อผู้เขียนแรกเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ บิดาก็พาไปกราบท่านก่อนผู้คนที่บ้านท่านซึ่งเป็นโรงเรียนหน้าวัดใหม่พระพิเรนทร์

จังหวัดสิงห์บุรีโน่น คุณหลวงก็เคยพูดถึงท่าน ผมว่าน่าจะเรียกท่านว่าผู้วางรากฐานการศึกษา ในสามจังหวัดภาคใต้นี้ก็ได้เลยนะครับ เป็นคน ภาคกลางแท้ๆ เรียนก็สูง แถมใกล้ชิดเจ้านายด้วย อุตสาห์ยอมสละชีวิตเมืองบางกอกและโรงเรียน มีชื่ออย่างสวนกุหลาบมาอยู่ทางใต้ เห็นว่าแรก มาพูดภาษามลายูไม่ได้สักคำเดียว” พ่อพูดเสริม ลุงเกลือ แล้วหันมาทางแม่ พูดว่า “ท่านผู้นี้แหละ แม่ ที่จัดให้เด็กๆ ปักชำได้ได้เรียนหนังสือภาษาไทย ควบคู่กับการศึกษาธรรมะทั้งพุทธทั้งอิสลาม”

“มาตั้งโรงเรียนสอนภาษาไทยอย่างนี้ ทาง ฝ่ายอิสลามเขาคงหาว่าหลวงบังคับให้เขาเลิก เรียนภาษามลายูของเขาซะซีพ้อ” แม่แสดงความ เห็น

“ไม่ใช่หรอก แม่ ตรงกันข้ามเลย” พ่ออธิบาย ลุงเกลือกับป้าคิมนั่งฟังพ่อพูดต่ออย่างตั้งใจ แต่เสียงแม่ร้องว่า “อ้าว ไหนว่ามาจากบางกอก พูดภาษามลายูไม่ได้สักคำก็ลำบากแยะซี จะ ทำงานได้อย่างไร”

“ไม่ใช่เลย แม่” พ่ออธิบาย “ท่านคนนี่ถึงกับ ขอให้โต๊ะครูโต๊ะอิหม่ามที่คนไทยมุสลิมนับถือมา ช่วยสอนพระคัมภีร์อัล กุรอานในโรงเรียนด้วยซ้ำ ไป สำหรับภาษาไทยท่านก็เลือกเอาลูกหลาน เจ้าเมืองเก่าที่เป็นมุสลิมนั่นแหละมาเป็นผู้ช่วยท่าน ส่งเสริมให้เด็กไทยมุสลิมเรียนภาษาไทยควบคู่ไป ด้วย สำหรับเด็กไทยพุทธ ท่านก็จัดการให้ พระช่วยสอนศิลปธรรมควบคู่กับการเรียนหนังสือ โรงเรียนยังไม่มีก็เอาวัดนั่นแหละเป็นโรงเรียน จน เป็นตัวอย่างให้เกิดมีโรงเรียนในวัดขึ้นอีกมากมาย เรียกว่าโรงเรียนศีลธรรมในวัดเลยทีเดียวนะ”

“ท่านก็ทำดีแล้ว จะเอาอย่างไรอีกเล่า” แม่พูด พึมพำ พ่อเลยหันไปพูดกับแม่โดยเฉพะว่า

“แม่ ไม่ใช่พระยาพิบูลย์ที่มาจากเมืองไกล

นี่หรอกนะที่พยายามทำให้สามจังหวัดภาคใต้ ผู้ใหญ่ที่แม่รู้จักที่สงขลา ก็พยายามนะ ที่ชื่อ ขุนศิลปกรรมพิเศษนะ ท่านถึงกับทำพจนานุกรม ภาษาไทย-มลายูเลยแหละ ข้าราชการคนไหน ย้ายมาถ้ามีหนังสือเล่มนี้ของท่านก็จะช่วยได้มาก ฝ่ายมุสลิมก็เหมือนกัน เว้นเสียแต่ไม่ใส่ใจ แล้ว ยังมีพระยาเดชาอนุชิต” อีก”

“ท่านทำดีมากแล้วจริงๆ จะเอาอย่างไรอีก” แม่ ย้ำคำเดิมขณะที่มือก็เขี่ยหมากไปด้วยซ้ำๆ อย่าง ใช้ความคิด

“เด็กแขกที่เคยพูดแต่ภาษามลายูตอนเรียน หนังสือไทยแรกๆ นี่น่าจะยากเอาการทีเดียว พวกเขาคงคิดว่าถูกบังคับ แต่ที่ว่าได้เรียนได้รู้ ภาษาอะไรๆ ก็ดีทั้งนั้นแหละ” ป้าคิมพูด ทำให้น้อยนึกถึงเพื่อนมุสลิมผู้ชายที่ได้ไปเรียนภาษาอังกฤษกับครูในโรงรถร้างข้างบ้านห้องแถวไม้ สองชั้นที่ครอบครัวเธอเคยเช่าอยู่ก่อนย้ายมา ปลูกบ้านอยู่ทางท่าฝั่งคลอง

“พวกเขาคงคิดอย่างนั้นจริงๆ ด้วยครับ เขา ไม่อยากให้สอนภาษาไทย ให้สอนแต่ภาษามลายู อาจจะไม่อยากให้สอนภาษาอังกฤษด้วยทั้งๆ ที่ฝรั่ง อังกฤษมาเอาประเทศสหพันธรัฐมลายูไปเป็น เมืองขึ้นแล้ว ต้องมีฝรั่งเป็นนายไปแล้วนะ บาง ตระกูลที่ร่ำรวยยอมส่งลูกไปเรียนภาษาฝรั่งที่ ปีนังมากกว่าเรียนกับฝ่ายไทย เขาช่างไม่ชอบ ไทยเสียจริง” พ่อพูด

“ทำไมถึงได้เป็นอย่างนั้นไปได้ล่ะหรือว่ามีเหตุ ผลอย่างอื่น” ป้าคิมถามพ่อ ลุงก็เห็นด้วยกับป้าว่า

“อาจจะเพราะพวกเรานับถือพุทธ แต่ก็เหมือนกันอยู่ดี ไม่ใช่หรือน้อง พวกฝรั่งก็ไม่ได้เป็น อิสลามไม่ใช่หรือทำไมไม่รังเกียจล่ะ พี่ไม่เข้าใจ เลยจริงๆ คนไทยเราเสียอีกยังคล้ายกันมากกว่า สูงต่ำ หน้าตา ผิวพรรณ ก็เหมือนกัน พวกฝรั่ง

๖ ค้นมาได้ว่าพระยาพิบูลย์พิทยาพรคนนี้เป็นนักกริคนสำคัญคนหนึ่ง ในสมัยรัชกาลที่ ๕ โดยเฉพาะในการประชันสักรวา สำหรับ เรื่องการตั้งโรงเรียนศีลธรรมในวัดนั้นท่านได้รับคำปรึกษาจากพระธรรมวโรดม (เซ่ง) ซึ่งเป็นชาวพัทลุง ขณะนั้นเป็นเจ้าของมณฑล ภูเก็ต เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดราชาธิวาส เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ๒. ๙ เจ้าอาวาสวัดราชผาติการามผู้เคยถวาย ธรรมเทศนาเรื่องพระมหาชนกแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน

๗ โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดปัตตานีตั้งชื่อเป็นอนุสรณ์ให้แก่ท่านผู้นี้ว่า “โรงเรียนสตรีเดชะปัตตนยานุกูล”

ชาวซีตยังกับไก่ต้ม ตัวก็ทั้งสูงทั้งใหญ่ แต่งตัวมี
ถุงเท้ารองเท้า นุ่งกางเกง ไม่เห็นเคยนุ่งผ้าโล่ง
สักที”

“ฝรั่งน่าจะต่างไปใหญ่ครับ” พ่อพูด “ถ้าจะ
ไปชอบทางฝรั่ง ไม่ชอบคนไทยเพราะคนไทยมา
ทำตัวเป็นเจ้าของเป็นนายเขา พวกฝรั่งล่ะ ก็มาเป็น
เจ้าเป็นนายตัวยิ่งกว่าเสียอีก ศาสนาฝรั่งก็
นับถือศาสนาคริสต์ ไม่ใช่อิสลาม ผมอ่านใน
หนังสือว่าพวกอิสลามเคยทำสงครามสู้รบกับพวก
คริสเตียนมาเป็นร้อยๆ ปีด้วยซ้ำไป ผมก็ไม่เข้าใจ
เรื่องที่มารังเกียจคนไทย แต่คิดว่าต้องมีเหตุผล
แน่ อาจจะซ่อนอยู่ อย่างพวกเราอยู่ที่นี้ยังไม่รู้
แล้วหลวงท่านอยู่ไกลถึงบางกอกจะมาเข้าใจหรือ
ก็คงคิดไปอย่างคนที่ไม่เคยเข้ามาถึงจริงๆ มากกว่า
เลยกลายเป็นปัญหาวุ่นวาย วุ่นวายแล้วคนทาง
บางกอกก็ไม่ลำบากอะไร มีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่ลง
มาเสียก็หมดเรื่อง อย่างพวกเราที่อยู่ที่นี่ลำบาก”

“พูดถึงฝรั่งอย่างนี้น้องว่า เขาไม่ชอบกางเกง สวม
ถุงเท้ารองเท้า ก็เป็นแบบของเขา จู่ๆ ทำไมเรา
เองก็มาออกกฎบังคับให้ราษฎรแต่งตัวเป็นฝรั่ง
กันหมดทั้งประเทศไปด้วย ไม่ได้เป็นเมืองขึ้นเขา
สักนิด” ลุงเปลี่ยนไปพูดเรื่องทีน้อยไม่เคยทราบ
เกิดมาเธอก็เห็นคนไทยแต่งตัวกันแบบนี้แล้ว
ทำไมลุงถึงว่าถูกบังคับให้แต่ง เกี่ยวกับเรื่องที่ใหญ่
กำลังคุยกันด้วยหรือ

“หลวงท่านคิดว่าถ้าแต่งตัวแบบฝรั่งแล้วจะ
ศรีวิไล” ชาตินอื่นเห็นแล้วจะได้คิดว่าเราเป็นชาติที่
เจริญ” พ่อพูดด้วยเสียงเหมือนจะเยาะเย้ย “ก็
ชาติไหนล่ะครับที่เราอยากให้เราคิดอย่างนั้นถ้าไม่
ใช่ฝรั่ง ถ้าไปเมืองเขาแล้วหลิวตาตาม ผมพอ
เห็นด้วย แต่ที่อยู่บ้านตัวเองแท้ๆ ผมคิดว่าเรื่อง
นี้ก็อาจมีส่วนเป็นต้นเหตุความวุ่นวายในแถบนี้
โดยไม่รู้ตัวก็ได้ล่ะครับ”

“ยังไง น้อง การแต่งตัวก็เกี่ยวข้องกับเรื่องที

เกิดด้วยหรือ?” ป้าคิมถามพ่อ

“ผมคิดเอาเองนะครับ รัฐบาลท่านคงไม่คิด
ทรอกครับหรืออาจนึกไม่ถึง ท่านอยู่ไกล ไม่เคย
เดินทางมาเห็นความเป็นอยู่ของทางนี้สักที ถ้ามา
อยู่นานๆ อย่างพวกเรา ไม่ใช่มาแค่เห็น ก็คงรู้ว่า
ไอ้เรื่องไปบังคับคนมุสลิมให้เขาเปลี่ยนการแต่งกาย
ไปแต่งแบบฝรั่งนะไม่มีวันสำเร็จทรอก ประเพณี
ของเขาเคยนุ่งโล่ง นุ่งผ้าปาเต๊ะ คลุมหัว” เขาก็
ต้องยึด ใครมาบังคับเขา แคะให้ผู้หญิงเลิกคลุมหัว
มาสวมหมวกแทน เขาย่อมไม่พอใจ พวกเรา
เองก็เป็นเหมือนกันนะครับ ผมว่า เท่อฝรั่ง ไม่
ได้เป็นเมืองขึ้นฝรั่งสักหน่อย ก็ต้องมาถูกบังคับ
ให้แต่งตัวเป็นฝรั่ง ออกมาเป็นรัฐนิยมหนังสือ
พิมพ์ก็ลงแนะนำชวนมั่งแกมบังคับให้ทำตาม ยิ่ง
พวกในกรุงเทพเขาทำกัน บ้านนอกก็เห็นเป็นสวย
งามสมสมัยไปด้วย” พ่อพูดน้ำเสียงไม่สู้พอใจนัก

“นั่นแหละ ยิ่งออกมาเป็นรัฐนิยมบังคับหมด
ทั้งชายทั้งหญิง ไม่ทำตามไม่ได้ เดียวถูกจับ ฟินะ
ไม่เห็นด้วยเลย ที่ว่าถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้ว
ประเทศไทยจะไม่เท่าเทียมประเทศอื่นเขา หรือ
ถ้าทำเหมือนเขาแล้วจะได้เรียกว่ามีวัฒนธรรม
ฝรั่ง มันโง่หรือ พอเห็นพวกเราแต่งตัวอย่างนั้น
เขาดูไม่ออกหรือไ้ไปเอาแบบเขา แล้วถ้าทำ
ตามที่ถูกบังคับ รัฐบาลบังคับนะ ไม่ใช่ฝรั่งมาบังคับ
แล้วชาติเราจะพ้นภัยจริงหรือ ก็ที่กำลังเกิดอยู่นี้
พ้นภัยหรือไ้ ไ้การแต่งตัวแบบนี้มันช่วยให้
ปลอดภัยตรงไหน” ลุงเคลื่อนไหวด้วยกบมือ “ที่
ว่าถ้าท่านที่ออกกฎได้มาเห็นพวกข้างนอกเมือง
หลวงอย่างเราบ้างอาจจะยิ่งๆ ความคิดที่ฟุ้ง
เพราะอำนาจล้นฟ้าลงบ้างก็ได้ล่ะ อย่างน้อยก็
ต้องคิดอีกรอบทรอกน่า”

น้อยนั่งฟังผู้ใหญ่พูดไปกลางก็นึกไปถึง
ลังกระดาษของแม่ที่เก็บอยู่ในห้องนอนเล็กของเธอ
กับพี่แมะ เท่าที่จำได้ตั้งแต่มาอยู่ที่แวงนี้แม่

๔ ศรีวิไล ในสมัยจอมพลป.พิบูลสงครามได้ตั้งคำนี้ขึ้นโดยยืมมาจากภาษาอังกฤษ civilize

๕ ผ้าคลุมศีรษะที่ผู้เขียนเคยเห็นในสมัยโน้นไม่ใช่ที่เรียกว่า ฮิญาบ ในปัจจุบัน ฮิญาบนั้นเป็นผ้าคลุมขนาดสั้นเพียงไหล่ สมัยโน้น
ใช้ผ้าผืนยาว เป็นผ้าดอกสีสด เรียกว่า กายยักลูกบง

ไม่เคยเอาของในนั้นออกมาใช้เลยสักครั้ง เธอ
ยังเคยรื้อเอาหมวกเอารองเท้าของแม่ออกมา
สวมเล่นกับพี่แหมะ แม่บอกว่าตอนอยู่ในจังหวัด
แม่ต้องสวมเหมือนกัน เวลาออกจากบ้าน ไม่
อย่างนั้นจะถูกจับ

“หมดเสียได้ก็ดี” บ้าว่า “ไม่อย่างนั้นระหว่าง
สงครามละแยะเลย อย่างญาติๆ เราที่สงขลาต้อง
หนีระเบิด มัวหาเกือกหาหมวกใส่ก็ตายกันหมด
พอดี”

“ไม่มีใครมัวหาหมวกหาเกือกหรอกพี่ ยิ่งตอน
ญี่ปุ่นขึ้นนะ หาหมวกหาปลูกันนะไม่ว่า ฉันไปอยู่
แว้งนับว่าโชคดีที่สุด ไม่ใส่เกือกใส่หมวกก็ไม่มี
ตำรวจไหนมาคอยตามจับ แต่เลิกเสียได้ก็ดี”
แม่ว่าบ้าง

“ที่หลวงให้ทำก็มีสวนต้อยอยู่บ้างเหมือนกันอย่าง
เรื่องกะอูพากรม^{๑๐} หรือเรื่องเลี้ยงสัตว์ทำสวนครัว
นั่นก็ต้อย” พ่อพูด “ผมเห็นด้วย แต่เรื่องส่วนตัว
นี่ผมว่ารัฐบาลท่านหักด้ามพร้าด้วยหัวเข้าเกินไปจะ
ให้ทันใจท่าน อาจจะเป็นเพราะท่านคิดว่าคนไทย
ลงไม้บังคับก็ไม่ได้ผล แต่มาบังคับเอากับคนที่
เขาถือประเพณีของเขาแข็งเข้า เขาก็ต้องไม่
พอใจเป็นธรรมดา แต่เรื่องให้เด็กๆ มีชื่อไทยเพื่อ
เข้าโรงเรียนนะยังพอทำเนา ผมว่าเขาไม่ขัดขืน
หรอก อยู่โรงเรียนครูเรียกชื่อไทย พ้นจากนั้นก็
เรียกชื่อมลายูชื่อมุสลิมกันไปตามเดิมก็ได้ ที่แว้ง
นี่ครูป่วน ครูใหญ่นะครับ แก่ตั้งชื่อให้เด็กนักเรียน
เพราะๆ ทั้งนั้น บางคนแกก็ตั้งให้ชนิดที่ไม่ไกล
ชื่อเดิมที่เป็นชื่อมุสลิมด้วยซ้ำไป” พ่อว่าพาลง
หันมามองน้อยที่แอบสะกิดขา ถามว่า “ว่าไง
น้อย เพื่อนน้อยก็มีไม่ใช่หรือลูก?”

นั่งฟังมาตั้งนาน จนพี่แหมะกับปรีดาบ่อยหลับ
ไปแล้ว เพิ่งได้รับอนุญาตจากพ่อให้พูดตอนนี้เอง
น้อยจึงพูดขึ้นว่า

“เพื่อนน้อยเขาบอกว่าครูป่วนตั้งให้พวกเขา
จริงๆ ค่ะ ตอนที่พ่อแม่เขาพามาโรงเรียนวันแรก
หรือพ่อแม่ให้เขาเดินมาเอง คุณครูถามเขาว่าชื่อ
อะไร เขาพูดภาษาไทยไม่ได้เลย พ่อแม่เขาก็พูด
ไม่ได้ คุณครูเลยถามภาษามลายูว่า นามอะปะอ^{๑๑}
เขาก็บอกชื่อมุสลิม ครูก็จดไว้ แล้วพออีกวันหนึ่ง
คุณครูป่วนก็ตั้งชื่อไทยให้ เพราะๆ ทั้งนั้น เพราะ
กว่าชื่อน้อย”

“เรื่องนี้เขาไม่ชอบชื่อเขาเอาเสียเลยละครับ”
พ่อบอกลูกกับป้าแล้วพูดกับเธอต่อว่า “ไหนบอกลูก
กับป้าชิวว่า ที่น้อยว่าคุณครูตั้งให้เพราะๆ นะมีชื่อ
อะไรบ้าง”

“อย่างแอะซะห์ เขาก็ได้ชื่อมณิพรรณ
แหมะนะ ก็ได้ชื่อ มานิต อีสไมล์ คุณครูก็ตั้งให้ว่า
สมัย ยาเขาชื่อเต็มเรียกยาก สุกฤษยา เขาก็ได้ชื่อ
ว่า สมาน ยาได้นามสกุลใหม่ด้วยว่า มหิมะราโช^{๑๒}
แล้วก็ยังมีอีกหลายคนค่ะ ครูเปลี่ยนให้ทั้งโรง
เรียนเลย แต่ถ้าเขาไม่อยากเปลี่ยนจริงๆ คุณครู
ก็ไม่ว่า อย่าง मामู เขาก็ไม่เปลี่ยน นามสกุลเขา
คุณครูก็แค่ถามชื่อพ่อเขาแล้วก็ใส่ บิน^{๑๓} ให้ข้างหน้า
เท่านั้นก็ได้แล้ว แต่เพื่อนน้อยบางคนพ่อแม่เขาก็
ตั้งให้ลูกเขาเอง ตั้งนามสกุลให้เลยก็มี อย่าง
เพื่อนน้อยที่ได้ชื่อสุนีย์ พ่อเขาเป็นนายบ้านที่ชื่อ
โตะแนแบดาโ๊ะะ พอลูกได้ชื่อ คุณครูก็ช่วย
เปลี่ยนชื่อให้พ่อเขาด้วยว่า นายบ้านดาว แม้ก็
รู้จักเพื่อนน้อยที่ชื่อสุนีย์” น้อยหันไปมองแม่
และแม่ก็พยักหน้ารับรอง ๕ อ่านต่อฉบับหน้า

๑๐ เป็นศัพท์แปลกในยุคคลอมพล.พิบูลสงคราม เกิดขึ้นโดยรวมเอาพยางค์หน้าของ กลกิกรรม อุตสาหกรรม และ พาณิชยกรรม
๑๑ นามอ แปลว่า ชื่อ อะปะ แปลว่า อะไร นามอะปะอ จึงแปลว่า ชื่ออะไร นามอ มีรากเดียวกับบาลีสันสกฤต นามา คือ ชื่อ
๑๒ ตัวอย่างทั้งหมดที่ผู้เขียนให้ไว้มีตัวตนอยู่ทั้งสิ้น การตั้งชื่อไทยที่เพราะและเป็นทีพอใจของเจ้าของนี่เป็นเรื่องสำคัญมาก ยิ่งที่
ไม่ไกลจากเสียงเดิมยิ่งดีมากขึ้นไปอีก ชื่อของคนเหล่านี้ที่ตั้งในครั้งนั้นเจ้าของถือเป็นชื่อตัวที่เป็นทางการตลอดมา บางคนที่ได้
เรียนสูงต่อมาอาจจะเปลี่ยนบ้าง เช่น สุกฤษยา หรือสมาน ต่อมาได้เปลี่ยนนามสกุลตนเองจาก มหิมะราโช (มะหะหมัด ราชูล) มาเป็น
มหินทรารภรณ์ และทุกคนในตระกูลนี้ใช้ มหินทรารภรณ์ กันจนทุกวันนี้ ผู้เขียนเชื่อด้วยว่าชื่ออย่าง อารีเพ็ญ ซึ่งทั้งเพราะและ
ความหมายดีนั้นสามารถรักษาเค้าเดิมที่เป็นชื่ออิสลามว่า อาลีเบ็ง

๑๓ บิน หรือ เบ็น (Bin Ben) ใช้ในลักษณะเดียวกับ O Mac ของอังกฤษ หรือ แซ่ ของจีน หมายถึง บุตร หรือ แห่ง

แรงงาน ที่ขาด แรงใจ

พฤษภาคมเป็นวัน “แรงงานแห่งชาติ” เพื่อ
๑ ให้เกียรติแก่ผู้ใช้แรงงานและตระหนักในความ
สำคัญของแรงงาน เพราะแรงงานคือพลัง
สร้างสรรค์สังคม

ผู้ใช้แรงงานยังชีพ เรียกว่า “กรรมกร”
หลายคนอาจเบือนหน้าหนีเพราะไม่มีใคร
อยากเป็นกรรมกร แม้จะบอกว่ามีเกียรติเพราะ
แรงงานสร้างสรรค์โลก แต่คนก็ไม่ปลาบปล้ำนัก
สู้เกียรติที่ได้มาจากการเป็น “กรรมกร” ไม่ได้

ยิ่งสมัยนี้การศึกษาเฟื่องฟู ใครก็ต้องการ
“ปริญญา” อันบ่งบอกชนชั้น “ปัญญาชน” ที่สังคม
ให้ค่าว่าสูงกว่าชนชั้น “กรรมาชน”

แม้แต่สถานการศึกษา “สายอาชีพ” หรือ
“อาชีวศึกษา” ที่ผลิตคนออกมาทำงานด้านใช้
แรงงาน ก็มีผู้เรียนน้อย จนตลาดแรงงานถึงกับ

ขาดแคลน ดัง น.ส.พ. คมชัดลึก เสนอเรื่อง “วิกฤติ!
แรงงานฝีมือมุ่งเรียนปริญญาตรีเพื่อเป็นนายคน”

“เมกะโปรเจกต์ที่รัฐบาลวาดหวังว่าจะเป็นส่วน
สำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจ อย่างโครงการ
ก่อสร้างรถไฟฟ้า นั้น ทุกอย่างดูเหมือนจะพร้อม
สรรพ แต่กลับติดปัญหาที่เหลือเชื่อ นั่นก็คือ
“ขาดแคลนแรงงาน” ที่จะต้องใช้แรงงานประเภท
ต่างๆ ถึง ๑.๒ หมื่นตำแหน่ง

ตำแหน่งที่ต้องการคือ วิศวกร ที่ปรึกษา
ช่างก่อสร้าง เจ้าหน้าที่ธุรการ พนักงานบริหาร
โพรแมน เป็นต้น

กระทรวงแรงงานได้สั่งการให้กรมการจัดหา
งาน ประสานไปยังแรงงานไทยในต่างประเทศ
โดยรับประกันจะให้ค่าจ้างที่ไม่แพ้ต่างประเทศ
นั่นหมายความว่า ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

ของไทยเข้าชั้นวิกฤติแล้วใช่หรือไม่?

ข้อมูลของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานระบุว่า ปัญหาการขาดแคลนแรงงานนั้น ส่วนใหญ่เป็น แรงงานฝีมือ “สายอาชีพ” เพราะปัญหาส่วนหนึ่ง มาจากค่านิยมในการเรียนสายอาชีวะ และการ ทำงานสายอาชีพตกต่ำลง คนส่วนใหญ่คิดว่างาน สายอาชีพได้เงินเดือนน้อย ต้องเป็นลูกน้องหรือผู้ อยู่ใต้บังคับบัญชาคนอื่น ค่านิยมเรียนเอา ปริญญาตรีทำให้ขาดแคลนแรงงานที่จบ ปวช. ปวส. อนุปริญญา ทั้งการผลิตแรงงานของไทยก็ไม่ตรงกับ ความต้องการของตลาดด้วย

จึงทำให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานฯ ต้อง พยายามเร่งรัดสถานศึกษาผลิตคนในระดับ ปวช. ปวส. อนุปริญญาให้มากขึ้น กระทรวงศึกษาอัน เป็นหัวหน้าใหญ่ด้านการศึกษา ควรส่งเสริม ค่านิยมเรื่องการศึกษาระดับอาชีวะให้เท่าเทียม กับปริญญาตรี

และแม้ว่าคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (กอกศ.) กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) จะน้อมรับไป แก่ไข แต่ก็มีข้อจำกัดในเรื่องจำนวนสถาบันศึกษา เพราะทั่วประเทศมีวิทยาลัยอาชีวศึกษาในสังกัด ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) เพียง ๔๐๔ แห่ง ผลิตคนออกมาปีละ ๑.๘ แสนคน ก็ยังไม่เพียงพอ แม้จะทุ่มผลิตแรงงาน ระดับ ปวช. ปวส. เพิ่มแล้วก็ตาม เพราะผู้ที่จบ แล้วไม่ยอมเข้าสู่ตลาดแรงงาน

มีข้อมูลว่าผู้ที่จบ ปวช. ปวส. ๘๕ % เลือก เรียนต่อระดับปริญญาตรี ที่เหลือ ๑๕ % ก็ไม่ได้ เข้าสู่ตลาดแรงงานทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้แหล่งผลิตจึงขาดแรงงานที่มี ทักษะ เศรษฐกิจในประเทศจึงสะดุด สินค้าราคา ถูกจากแรงงานที่ถูกกว่าจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะ จากเอเชีย อเมริกา หรือ ยุโรป ก็จะเข้ามา ตีตลาดสินค้าไทย ยึดครองตลาดทั้งภายในและ ภายนอกประเทศ

รัฐบาลและบริษัท ๔๐ แห่ง จึงร่วมมือร่วมใจ จัดตลาดนัดแรงงาน โดยประกาศรับสมัครงาน

ทันทีในวันเดียวกัน เพื่อให้ความมั่นใจแก่เด็กที่จบ สายอาชีวะว่าได้งานทำแน่ เมื่อเรียนจบแล้วก็ให้ ทุนสนับสนุนพาทัวร์ชมโรงงาน เพื่อปลุกให้เข้าสู่ ตลาดแรงงานมากขึ้น

นายปิยะบุตร ชลวิจารณ์ รมช. อุตสาหกรรม กล่าวไว้ในช่วงปี ๒๕๔๗-๒๕๕๒ ต้องการแรงงาน ๓.๕-๔ ล้านคน ภาคอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ๑๓ สาขา ต้องการแรงงานเพิ่มถึง ๕ แสนคน แม้ กรมพัฒนาแรงงานก็กำลังมีปัญหา แม้จะต้องการ แรงงานจากความรู้ต่ำกว่า ม. ๖ ถึง ๔ แสนคน แต่กลับมีการผลิตแรงงานที่มีความรู้สูงกว่า ม.๖ ถึง ๔ แสนคน ขณะนี้เมืองไทยกำลังขาดแคลน แรงงานที่มีทักษะต่ำ ทำให้เกิดการแย่งชิงแรงงาน

น่าจะดีใจว่าคนไม่ว่างงานแล้ว ไม่ต้องรำพัน ว่าไม่มีงานทำแล้ว ใช่ไหม? แต่ก็น่าหนักใจที่มี ผู้เรียนจบแล้วบ่นว่า “หางานทำไม่ได้-ไม่มีงาน ทำ” ทำไม่จึงสวนทางกัน

มักมีคำถามจากผู้ฟัง หลังบรรยายธรรมจบ แล้วว่า “คนเราเกิดมาทำไม” ท่านผู้รู้ก็ตอบ ช้าซากเช่นเดิมว่า “เกิดมาทำงาน” ถามต่อว่า “ทำงานทำไม” เมื่อได้รับคำตอบว่า “ทำงาน เพื่องาน” ก็ดูไม่ซาบซึ้งอะไร อาจเพราะฝังใจ ยึดมั่นว่า “งานคือเงิน-เงินคืองาน-บันดาลสุข”

อย่างไรก็ตาม แม้จะยินดีทำงานเพื่อเงินก็ตาม ก็ไม่อาจขจัดคนว่างงานให้หมดได้ หรือไม่อาจ ทำให้ทุกคนรวยหมดได้ กลับยังทำให้เกิดปัญหา คนเลือกงานขึ้นมาอีก เพราะคนเอาเงินมาเป็น เครื่องเทียบวัด หากเงินไม่มากก็ไม่อยากทำงาน และถ้างานหนักก็ไม่เอา งานเบาค่อยรับ ยิ่งงาน เบาเงินมาก งานน้อยเงินหนักก็ยังชอบ ความ คิดเช่นนี้จึงเป็นชนวนให้เกิดการคอร์รัปชัน การเอาเปรียบค่าแรงงานควบคู่กันไปอีก คนไทย จึงไม่อยากทำงานในประเทศ ดันรณยอมกู้หนี้ เสียดอกแพงๆ เพื่อไปทำงานต่างประเทศ แม้จะ เสี่ยงต่อการถูกล่อลวงก็ตาม ยิ่งแรงงานจำพวก ก่อสร้าง ยิ่งเป็นงานแนวหน้าของผู้ชาย พอๆ กับแรงงานโรงงานทอ เย็บ เป็นอันดับต้น

ของผู้หญิง ไม่กล่าวถึงแรงงานผิ ้ แรงงานล่อลวง ไม่จ่ายค่าแรงแล้วยังนำไปทำงานที่ผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม เช่น โสเภณีข้ามชาติ แรงงานนร ก แรงงานกตชี ้สารพัด

ปัญหาของแรงงานไทยบางส่วนทำให้ ้ กระทบต่างประเทศต้องเดือดร้อนเดินเรื่องแทน ้ กว่าจะกลับมาบ้านเกิดเมืองนอนได้ก็บอบช้ำทั้งกาย ้ ทั้งใจ มีหน้าซ้ำอาจไม่รอดทั้งชีวิตก็มีไม่น้อย

ในขณะที่เดียวกันเมืองไทยเองก็เผชิญกับ ้ ปัญหาคนต่างประเศมาทำงานในเมืองไทย เช่น ้ แรงงานเขมร แรงงานลาว แรงงานพม่า ผลที่ ้ เกิดขึ้นคืออาชญากรรมระบาดทั่วเมืองไทย ที่น่า ้ คิดคือแรงงานเหล่านี้มาทำงานอยู่ในเมืองไทยได้ ้ ก็เพราะคนไทยไม่เอาแรงงานไทย เหตุผลว่า ้ แรงงานไทยขยันน้อยกว่า เรื่องมาก มีเงื่อนไข ้ มากกว่า ราคาแพงกว่า ฯลฯ

การต่อรองเรื่องราคา การเรียกร้อ่งค่าแรง ้ งานจนเกิดมีอบสารพัดชนิดที่รัฐบาลต้องรับฟัง ที่ ้ นายจ้างต้องรับเรื่อง ความโกลาหลด้วยเรื่องฆ่า ้ กัน ทั้งคนงานฆ่ากันเอง และนายจ้างถูกฆ่า ้ ลูกจ้างถูกฆ่า เป็นผลพวงของความสับสนการใช้ ้ แรงงาน ทั้งผู้ใช้และผู้ถูกใช้

ทั้งนี้เพราะคนไม่รู้จักการดำรงชีวิตด้วย ้ สัมมาอาชีวะในหลักพระพุทธศาสนา ไม่รู้จักการ ้ ดำรงชีพด้วย “**วิถิปุทธ**” โดยเฉพาะเรื่อง“**สัมมา- ้ ทิฐิ**” ต้องมีก่อนเป็นแสงสว่างส่องทางในการก้าว ้ เดินต่อไป พระพุทธองค์สอนว่าอย่ารังเกียจ ้ การใช้แรงงาน อย่าตระหนี่แรงงาน อย่ามองว่า ้ การใช้แรงงานเป็นเรื่องต่ำ อย่าดูถูกเหยียดหยาม ้ การใช้แรงงาน เพราะแรงงานคือ “**แรงเจโต**” ที่ ้ จะทำให้คนมีพลังกำลังสร้างสิ่งที่ดีงามได้ หาก ้ ไม่คิดเล็กคิดน้อยเพียงเป็น “**เครื่องแลกเปลี่ยนตรา ้ ธนบัตร**” แรงงานคือแรงของความศรัทธา ความ ้ ดีงามที่เราจะกตัญญูกตเวทีต่อแผ่นดิน เป็นปัจจัย ้ สำคัญในการก่อร่างสร้างจิตวิญญาณของเราให้ ้ ประเสริฐ ดังเช่นพระพุทธเจ้า พระอริยสาวกใน ้ อดีตได้ดำเนินชีวิตเป็นตัวอย่างที่ดีงามมาสองพัน

กว่าปีแล้ว

พระพุทธเจ้าสละความเป็นคนชั้น “**ปัญญาชน**” ้ มาเป็นคนชั้น “**กรรมาชน**” ด้วยการใช้แรงงานเดิน ้ แทนการใช้ราชรถทองคำ ด้วยการบิณฑบาต ้ แทนการนั่งรับบริการเทียบเครื่องเสวย ทั้งๆ ที่ ้ ทรงกำเนิดในตระกูลกษัตริย์ที่พรั่งพร้อมด้วย ้ ความอุดมสมบูรณ์มั่งคั่ง

แม้แต่อัครสาวกชายชวา ที่เป็นกำลังเผยแพร่ ้ พุทธศาสนา ก็ต้องสละความสุขจากการบริโภค ้ ความสบาย เมาแรงด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าลูกเศรษฐี ้ ลูกอัครมหามนตรี ก็ต้องมาใช้แรงงานเหมือนลูก ้ ชนชั้นแพศย์ ศูทรเหมือนกัน จนกว่าจะสิ้นอายุขัย ้ ในเพศบรรพชิต

หลักธรรมของพระพุทธเจ้าจึงสอนให้เป็นคน ้ เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย ไม่เกียจคร้านการทำงาน ้ ความเกียจคร้านเป็นอบายมุข เป็นนรกชนิดหนึ่ง ้ สาวกของท่านต้องไม่เกียจคร้าน แม้ไม่มีค่าจ้าง ้ รางวัล ค่าตอบแทน การดำรงชีวิตอยู่ด้วยหลัก ้ “**สาธารณโภคี**” หรือการใช้ “**สังฆภัณฑ์**” (หมาย ้ ถึงมีสิทธิ์ใช้ได้ด้วยกันทุกคนที่อยู่ในหมู่ตามฐานะ ้ สมมุติ) เป็นการแก้ปัญหาเรื่องการแลกเปลี่ยน ้ แรงงานกับเงิน หากมีแรงงานช่วยกัน ดัง ้ สำนวนที่บอกว่า “**เอาภาระหมู่ เอาภาระกิจน้อย ้ ใหญ่ของเพื่อนพรหมจรรย์**” แสดงถึงการให้ ้ แรงงาน โดยไม่ต้องแลกเปลี่ยนกลับมา เพราะ ้ สงฆ์สาวกไม่รับเงินทอง ไม่ใช่เงินทอง จึงเป็น ้ หลักฐานยืนยันถึงความจริงข้อนี้

ฉะนั้นหากใครบ่นว่าไม่มีงานทำ หรือเงินไม่ ้ พอกับค่าแรง ก็คงต้องหันกลับไปศึกษาธรรมะ ้ เรื่องแรงงานให้มากๆ

น่าสลดใจที่นางเพ็ญพรรณ จิตตะเสนีย์ ้ ผู้อำนวยการสำนักสนับสนุนการสร้างการเรี ยนรู้ ้ และสุขภาพวะฯ (สสส.) เปิดเผยผลวิจัยคุณภาพ ้ ชีวิตบนเวที “**ปกเปลือกรงงานไทย**” ว่าจาก ้ การสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหา ้ วิทยาลัยอัสสัมชัญ แจ้งว่าคุณภาพชีวิตของ ้ ลูกจ้างในระบบประกันสังคม ๓,๔๖๘ คน จาก ๑๓

จังหวัดทั่วประเทศไทยพบว่า ร้อยละ ๕๒.๔ อยู่ในภาคอุตสาหกรรมทำงานเฉลี่ยวันละ ๙ ชั่วโมง ร้อยละ ๓๗.๙ ตีมีเครื่องตีมีอัลกอฮอลล์ ร้อยละ ๑๗.๑ สู้บพหรี ร้อยละ ๔๑.๖ ไม่ออกกำลังกาย

แรงงานไทยมีภาวะหนี้สินร้อยละ ๕๙.๕ หนี้เฉลี่ย ๑๑๕,๘๓๒ บาทต่อคน ร้อยละ ๒๔.๕ เป็นหนี้นอกระบบ ร้อยละ ๓๒.๓ ค่าใช้จ่ายเรื่องเหล้า เบียร์ ร้อยละ ๑๖.๘ ซื้อมือหรี ร้อยละ ๔๖.๒ ซื้อมวยเสียงโซค ร้อยละ ๔๐.๔ รายได้ไม่เพียงพอ โดยร้อยละ ๕๖.๕ มีรายได้ ๕ พันถึง ๑ หมื่นบาท... ฯลฯ

แรงงาน ๗ ใน ๑๐๐ คนคิดฆ่าตัวตาย คนใช้แรงงานเหล่านี้เรียกร้องให้รัฐช่วยปรับปรุงเรื่อง ๑.เพิ่มค่าแรง ๒.เพิ่มสวัสดิการ ๓.สนับสนุนการออกกำลังกาย

การใช้แรงงานเป็นโอกาสออกกำลังกายไปในตัวโดยอัตโนมัติ แรงงานใดบ้างที่ไม่ให้เหงื่อ หากงานนั้นอยู่ท่ามกลางแดด ลม ฝน ท่ามกลางความร้อน แม้แรงงานในร่มก็ยังมีเหงื่อออกไม่น้อยเหมือนกัน ถ้าตั้งใจออกแรงเต็มที่ ไม่อ้อมแรง ไม่สงวนแรงไว้ การออกกำลังกายที่ให้ทั้งประโยชน์ เป็นทั้งการประหยัดพร้อมๆ กัน ก็มาจากงานที่เป็นสาระ มาจากงานที่อยู่คลุกคลีกับธรรมชาติ

ยังเป็นอาชีพชาวไร่ชาวนาด้วยแล้ว ร่างกายจะแข็งแรง ทะมัดทะแมง ไม่อ้วนดู ไม่ท้องพลุ้ย ไม่เป็นโรคเข่าอ่อน ไม่เป็นโรคหัวใจ เพราะอาชีพเกษตรกร เป็นอาชีพที่อยู่ท่ามกลางอากาศ ท่ามกลางดิน น้ำ ลม ไฟตามธรรมชาติ ร่างกายก็ปรับเปลี่ยนสอดคล้องกับธรรมชาติ ไม่มีโรคที่เกิดจากเชื้อโรคมารูมรานเหมือนคนอาชีพอื่น หากเปรียบเทียบกับอาชีพนั่งโต๊ะด้วยแล้ว จะเห็นความแตกต่างได้ชัด คนกินมากนั่งมากทำงานน้อย มักจะเป็นโรคเครียด โรคหัวใจ โรคเส้นโลหิตตีตัน โรคเบาหวาน โรคมะเร็ง โรคอัมพฤกษ์อัมพาต ฯลฯ แม้จะพยายามออกกำลังกายด้วยการคิดวิธีออกกำลังกายแฝง ที่ต้องเสีย

เวลา เสียเงินซื้ออุปกรณ์ราคาแพง ต้องเจียดเวลาออกกำลังกายชนิดนั้นๆ ที่แม้จะยกเหตุว่ามีผลประโยชน์อื่นทดแทน ดังเคยได้ยินคำบอกเล่าว่า การเจรจาสัมปทานพิเศษต้องคุยกันในสนามกอล์ฟ เรื่องธุรกิจพันล้าน หมื่นล้าน ต้องหาทางพบปะกันในสนามเทนนิส ต่อรองค่าคอมมิชชั่น ต้องสมัครเป็นสมาชิกโปโลคลับ สนามกีฬาที่ตีตราเป็นสถานออกกำลังกาย คือประตูเข้าสถานเจรจาต่อรองผลประโยชน์ ตำแหน่งหน้าที่ยศถาบรรดาศักดิ์ และโอกาสโยกเงินโยกทอง พ่วงอยู่ด้วยทั้งสิ้น

เมื่อเป็นนี้ การใช้แรงงานจริงๆ ใครจะนึกถึงทั้งที่รู้อยู่ว่าแรงงานชนิดนี้ขาด จึงไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมขยะจึงล้นโลก!!! เพราะคนทิ้งขยะมีมากกว่าคนเก็บขยะ คนสกปรกมีมากกว่าคนสะอาด คนเกียจคร้านมีมากกว่าคนขยัน คนเอาเปรียบมีมากกว่าคนยอมเสียเปรียบ แม้จะมีบางคนหันมาทำงานแยกขยะขาย จนกระทั่งร่ำรวยเป็นบริษัท มีคนงานมากมาย มีเครื่องประกอบการผลิต มีตลาดรับซื้อไม่พอรองรับ แต่ก็น้อยคนนักที่จะหันมาเลือกอาชีพขยะ ทั้งๆ ที่งานขยะก็เริ่มมาจากการเป็นคนจน ต้องเข้าไปคลุกคลีกับสิ่งสกปรก แต่เพราะความอดทน ความเข้าใจในเนื้อหาสาระของชีวิต ก็สามารถโตเต้าพัฒนาในเรื่องนี้ได้

แต่ถ้าใครที่มีนิสัยใจร้อนด่วนได้ อยากลงทุนน้อยๆ ได้กำไรมากๆ ลงแรงน้อยๆ ได้กลับมาหลายๆ นั่นคือลักษณะคนที่มีเหตุผลเข้าข้างตัวเอง ส่วนเดียว มองโลกด้วยตาข้างเดียว คนชนิดนี้จึงไม่มีโอกาสก้าวไปสู่ความเจริญเติบโตในสิ่งดีงามได้ ไม่ว่าจะเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น

วันพฤหัสบดีที่ ๑๐ พ.ค. ๒๕๕๐ เป็นวาระของวันพีชมงคลที่มาถึงอีกรอบปีหนึ่ง เป็น **“รัฐพิธี”** ที่เจ้าขุนมูลนายต้องลงมาหว่านพีช ไถนา เพื่อยืนยันสัญจรธรรมว่า **เกษตรกรคือหัวใจของคนทั้งชาติ** เพราะชีวิตดำรงอยู่ได้ด้วยอาหาร อาหารบริโภคที่เราต้องกิน และเป็นอาหารที่กินได้ ให้ความปลอดภัย ให้ความผาสุกในชีวิต หากไม่

ส่งเสริมค่าจุนเกษตกรไว้ ภาวะความอดอยาก ปากแห้งก็จะมาถึงเร็วเข้า ดังรูปรอยปัญหาเริ่ม ล่อแววเพิ่มขึ้นๆ เพราะเกษตกรต้องเผชิญกับ ปัญหาฤดูกาล ปัญหาดินฟ้าอากาศ ปัญหา มลพิษแปลกจร ปัญหาสังคม เศรษฐกิจ ปัญหา การเมือง ฯลฯ แม้จะขยันขันแข็ง แต่ถ้าหวังขาย ก็ต้องผิตหวัง ต้นทางราคา ๑ บาท ต้องผ่านพ่อค้า คนกลาง ผ่านตลาด ผ่านภาษี และโลหุ่ยต่างๆ จนหมดทุน หมดตัวที่จะลงทุนต่อ แม้พืชผลราคาดี แต่ผลผลิตไม่ทันความต้องการของตลาด จะหันไป เร่งรัดผลผลิตด้วยการใช้สารเคมี ก็ถูกตลาดตี กลับมาอีก เพราะผู้บริโภคก็กลัวภัยอันตราย หรือจะไม่ใช้สารเคมีรักษาผลผลิตไว้นานๆ ก็ จะเสียหายอีก

ชีวิตคู่ประหนึ่งติดคุก ๘ เหลี่ยม หันไปทางไหน ไม่ติดเหลี่ยมนั้นก็ติดเหลี่ยมโน้น จึงทำให้เกษตกร ถอดใจจากอาชีพที่เป็นหนึ่งในโลกนี้เพิ่มขึ้น

คนคือแรงงานของชาติ อีกทั้งคนยังเป็น แรงใจของชาติด้วย เพราะชาติเกิดจากการรวม กำลังคน และต้องเป็นคนที่มั่งคั่งแรง มีกำลัง ใจพร้อมพร้อมทั้งสองส่วน คนจึงจะปกครองชาติ รักษาชาติไว้ได้ ถ้าคนขาดแรงงาน ขาดแรงใจ เท่ากับโรคอัมพาตกำลังเกิดขึ้นกับประเทศชาติ แล้วทันที

ผู้ที่ยังต้องเสพลโลกามีอยู่ ก็ย่อมต้องการ แรงใจส่งเสริม ยิ่งหนักกายเท่าไร ก็ยิ่งต้องการ แรงใจมากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นตราบิตที่สังคมยัง ลำเอียง ส่งเสริม และให้ค่ากับแรงงานน้อยกว่า ปัญญาบัตร เท่ากับสังคมกำลังคุมกำเนิดแรงงาน หรือสังคมนั้นแหละเป็นเหตุให้แรงงานแท้โดย ตรงทีเดียว

แม้ในวันแรงงานแห่งชาติ (๑ พ.ค.๕๐) ที่ ทางรัฐอุตสาหกิจจัดงานวันแรงงานให้ที่สนามหลวง มีมหรสพให้ดูฟรี มีการละเล่นให้บันเทิงฟรี แต่ก็ มิวายที่จะมีคนใช้แรงงานร้องเรียนขอเพิ่มค่า แรงงานจากวันละร้อยกว่าเป็นสองร้อยต่อนายก- รัฐมนตรีที่มาเปิดงาน แสดงว่าความสนุกสนาน

บันเทิงชั่วคราวช่วยยาม ไม่อาจแก้ทุกขให้กรรมกรได้ เท่ากับค่าครองชีพ หรือค่าของกรรมกร

เพราะสังคมปัญญาชนนั้นแหละเป็นผู้กำหนด ค่านี้ ด้วยหลงลืมไปว่ากรรมกรก็มีหัวใจเช่น เดียวกับปัญญาชน หากลำเอียงไม่ให้ค่า ไม่ตอบ แทนให้สมดุล เสมอภาคกัน ปัญหาที่ย้อนกลับมา ถึงตัวเอง ถ้าปัญญาชนจะโทษกรรมกรว่า เอาเปรียบ ตีราคาค่าแรงแพงไป ให้หันมาตรวจ สอบค่าแรงของกรรมกร ตามอัตราที่กำหนดไว้ ตามกฎหมาย การขึ้นเงินเดือนระหว่างคนงาน ชั้นประทวนกับชั้นสัญญาบัตรก็มีข้อแตกต่าง ช่องว่างห่างกันมาโดยตลอดตั้งแต่อดีตจนกระทั่ง ปัจจุบัน จึงเป็นแรงบันดาลใจให้คนงานชั้น ประทวน (รับราชการ) ต้องพยายามกระเถิบฐานะ ไชวคว่าไบบรรองการทำงานสูงขึ้น จึงเป็นเหตุ ประการหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะขาดแคลนแรงงาน ในชาติดังกล่าว ใช้จำเพาะเหตุแต่คนผู้ใช้ แรงงานแต่ฝ่ายเดียวไม่

ปัญหาสังคมเกิดมาจากปัญหาของคน ถ้า ทุกคนในชาติช่วยกันแบ่งเบา แก้ไขตามขั้นตอน ของตน ก็จะมีส่วนช่วยเหลือชาติด้วยกันทั้งสิ้น และจะพอหวังจะแก้ปัญหาได้สำเร็จ ต่างยอมเสีย สละ ยอมให้กันและกัน แทนการจ้องจะเอาให้ มากกว่ากัน แทนการเรียกร้องให้เอามาให้แก่ตนๆ ทุกฝ่ายก็จะหลุดพ้นจากปัญหา ทั้งเป็นการช่วย แก้ปัญหาให้ประเทศชาติด้วย

ฉะนั้นในวาระที่ “วันแรงงานแห่งชาติ” และ วัน “พืชมงคล” เวียนมาถึงอีกปีหนึ่ง ก็ขอคารวะ ผู้ใช้แรงงานทั้งหลาย ทั้งภาคอุตสาหกรรมและ เกษตกรกรรม ให้ทุกคนภาคภูมิใจในความเป็น “กรรมกร” คือ “ผู้ใช้แรงงานด้วยมือของตน” อันคือ “ผู้เชื่อในกฎแห่งกรรม” อันเป็นสัมมาทิฐิ ว่า คนเรานั้นยอมเป็นไปตาม “กรรมลิขิต” หาก เราทำดี ก็เป็นความดีแท้ๆ กรรมดีนั้นเป็นทรัพย์ อันประเสริฐของคน และเป็นอารยทรัพย์ที่ติด ตามเราไปทุกภพชาติ กรรมดีชนิดนี้แหละที่พระ ท่านกล่าววาทกนั้ไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ โจรก็

ขโมยเอาไปไม่ได้ ใครก็คดโกงเราไปไม่ได้

ยิ่งถ้าเป็นกรรมดีที่เราตั้งใจด้วยความเสียสละไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ไม่ว่าจะเงินทองข้าวของ หรือแม้แต่คำสรรเสริญยกย่อง ไม่หวังแม้ในชาตินี้หรือชาติหน้า แต่เราทำเพื่อให้ผู้ใช้ ผู้ต้องการโดยตรง ทำเพื่อให้แก่โลก ให้แก่คนอื่นด้านความสามารถ ฝีมือ สติปัญญาที่เกิดขึ้นจากการทำงานของเราย่อมเกิดขึ้นแก่เราตามงานที่เราทำเองด้วย จึงไม่จำเป็นต้องอยากได้อะไรมากไปกว่าสิ่งที่งานให้แก่เราแล้วอีกเลย เมื่อคิดเข้ากระแสตามทำนองคลองธรรมดังนี้ได้ เราก็มีความสุขกับการทำงานนั้นทันที โดยไม่ต้องให้ใครมาตีราคา ไม่ต้องคิดค่าแรงจากใครๆ

ยิ่งถ้าเป็นงานที่ไม่ผิดศีลธรรม เป็นงานที่ไม่อยู่ใน “มิจฉาณิชา” ทั้ง ๕ ตามที่พระพุทธเจ้าตักเตือนสั่งสอนไว้ว่าพุทธมามกะพึงละเว้น ไม่พึงประกอบอาชีพเช่นนี้ด้วยแล้ว ก็ยิ่งสุขใจ สบายใจเป็นที่สุด เพราะเป็นงานที่ไม่ต้องไปก่อเวรกรรม ไม่ต้องไปก่อกุศลวิบากให้ตนเองอีก ตรงกันข้ามยิ่งจะเป็นการชำระล้างเวรกรรมดั้งเดิม หรืออกุศลวิบากเก่าๆ พร้อมไปในตัวด้วย

แรงงานที่สุจริต ผสมกับแรงใจที่บริสุทธิ์ จะเป็น “แรงศรัทธา-แรงปัญญา” ที่เสริมความเป็นสิริมงคลให้เกิดขึ้นแก่คนผู้ใช้แรงงานเหล่านั้นอย่างยุติธรรมโดยทั่วถ้วน

แรงงานฟรีเป็นแรงงานที่ยังไม่ได้สงวนลิขสิทธิ์ จึงเป็นแรงงานที่มีประโยชน์มากที่สุดในโลก และเป็นแรงงานที่ตีราคาไม่ได้ ไม่มีเหรียญตราธนบัตรอัตราแลกเปลี่ยนใดๆมาซื้อ หรือกำหนดราคาแรงงานฟรี

และผู้ให้แรงงานฟรีได้ ก็จะเป็นคนที่ไม่กลัวความจน ไม่หลงความรวยอีก ผู้ให้แรงงานฟรีได้ คือ แรงใจของผู้ยังเรียกกร่องคำแรงงานอยู่ทุกรูปแบบ ทั้งคือผู้ที่ยืนหยัดอยู่ในความเป็น “กรรมกรที่ประเสริฐ” แท้จริง ผลรับที่ตอบสนองด้วยอัตราความพันทุกซ์ จึงเป็นอัตราแลกเปลี่ยนที่เหนือเงินตราใดๆ ในโลก **☞**

คำกร่อง
กร่องคำ

นายในประสบการณ์

“นายรู้แล้ว-นายชี้” นิดแน่น

เพราะรู้ทำงานผิดคิดแก้ไข
ให้ถูกต้องตามระเบียบเรียบร้อยไป
ได้น้ำใจได้งานเป็นกันเอง

“นายไม่รู้” แต่ “นายชี้” นี่ชี้แย
ไม่รู้แน่แสร้งทำชั่วอวดเบ่ง

พาลูกน้องปวดหัวไม่กลัวเกรง
งานไม่เก่งยังอวดดีนี้หรือคน

“นายไม่รู้ ไม่ชี้” นี่เหมือน “ลา”
ใครขึ้นข้างลงม้าขี่ไม่สน

กิจการงานและทะเลาะปะปน
แต่ละคนไม่รู้การงานของใคร?

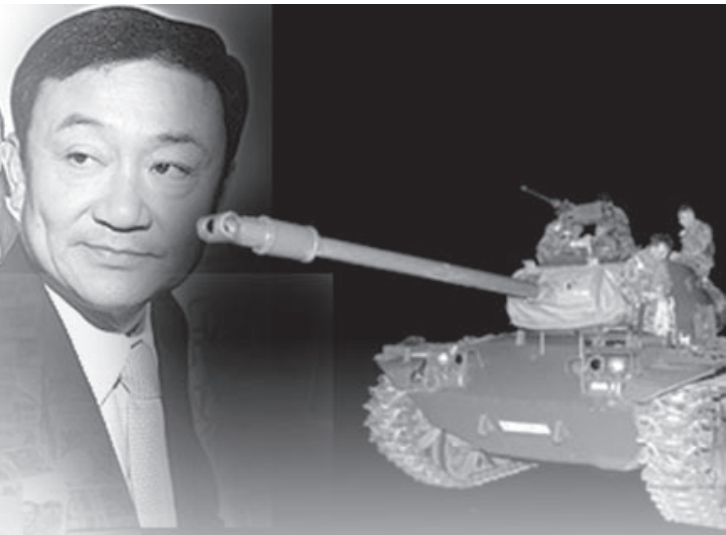
ลูกน้องที่ “ถ่วงงาน” ล้ำราญลิต
นั่งตะบิตตะบอยงานการไกล
งานเสร็จบ้างช้าบ้างช่างปะไร
บานตะไทงานค้ำตั้งพะเนิน

“นายรู้แต่-ไม่ชี้” นี่ลำบาก
จะออกปากให้ช่วยก็ขวยเขิน
“งานดีดี” ไม่มีท่าจะว่าเดิน
ความเจริญของงานพานชะงัก

“เพราะนายรู้” แต่ไม่ชี้ไม่มีช่อง
งานควรคล่อง กลับล่าช้าลงหนัก
ถ้านายชี้แนะนำทำพร้อมพรั้ง
งานก็จกก้าวหน้าพารุ่งเรือง (ครับผม)

● ปรีดี อุทัยพัย

เมื่อต้นเหตุยุบพรรค ทรท. เกิดจากรองหัวหน้าพรรคกับรองเลขาธิการพรรค เป็นตัวสำคัญทำผิดฉกรรจ์ ครั้นเกิดเรื่องขึ้นเป็นข่าวแล้วไม่เคยมีประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคเพื่อให้เกิดความชัดเจนในข้อกล่าวหา เพียงแต่มีประชุมผู้สมัคร หรือประชุมแบบกว้างๆ และมีการพูดกันว่า มีข้อกล่าวหาประการใด ก็ให้ผู้เกี่ยวข้องไปสู่วคดี ไม่มีการประชุมเรื่องนี้เป็นกิจจะลักษณะทั้งก่อนและหลังวันเลือกตั้ง ทั้งที่ข้อกล่าวหาดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญ ที่กระทบต่อภาพลักษณ์ของพรรคไทยรักไทย

ทรท.พรรคमार • ดังนั้น วิมุตตินันตะ กับเผด็จการ คมช.

นั่นคือเหตุทำให้ตุลาการ รธน. เชื่อว่าก่อนดำเนินการ พลเอกธรรมรักษ์ และ นายพงษ์ศักดิ์ จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรค

ครั้นมีการยุบพรรคพร้อมเพิกถอนสิทธิ์เลือกตั้ง กก.บริหาร ๑๑๑ คนไปด้วย ก็ปรากฏผลยิ่งใหญ่ตรงที่ กก.บริหาร โดนตัดสิทธิ์ทางการเมืองตายหมู่เลยหมดอนาคตไปตั้งห้าปี ตรงนี้แหละที่ทำให้การยุบพรรคมีความหมายเต็มๆ แทนที่จะยุบแค่ตัวพรรคเปล่าๆ แล้ว กก.บริหารพรรคส่วนใหญ่ที่ไม่เกี่ยวข้องสามารถถอยนวล มันไม่ใช่ดั่งมันหมายอย่างนั้น ตรงข้ามกลับกลายเป็นตายยกโรงไปเสียฉิบ ชนิดไม่คาดฝันของพรรคไทยรักไทย

ผิดกติกาที่หมดน้ำยา แต่แก้วิกฤติปิดฉากทรราชย์

ไทยรักไทยพลิกผัน จากที่เคยลั่นวาจาว่า จะยอมรับคำตัดสินของตุลาการทุกกรณี กลายเป็น

ตะแบงว่าตนแค่ทำผิดกฎหมายเลือกตั้งเพียงเล็กน้อย เทียบไม่ได้กับความผิดของคณียัดอำนาจฉีกรัฐธรรมนูญ ทั้งตีรวนว่าตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผลพวงของประกาศ คปค.ฉบับ ๒๗ ซึ่งตั้งธงฟาดฟันคู่กรณีถือว่าไม่ยุติธรรมกับไทยรักไทย ข้อกล่าวโทษสำคัญใหญ่โตที่ ทรท.ใช้เป็นข้ออ้าง ช่างๆ คุณ เอาสี่ข้างเข้าตูเพื่อให้ดูว่า พวกตนมีความชอบธรรมตามระบอบประชาธิปไตย ในขณะที่ คมช. เป็นผู้มาทำลายล้างโดยทำรัฐประหาร จึงขาดความชอบธรรมทั้งปวงต่างนานาในการใช้อำนาจรัฐ

ถ้า คมช. ไม่รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมครีชนยุชยดังกล่าว ก็ตกเป็นเป้าใหญ่ให้รุกไล่จีจูด เหมือนมีปมเป็นแผลล้นหลังหวะ กระทั่งต้องคอยเอาใจอมขอมสมานฉันท์ ถึงขนาดลงทุนลงแรงนิรโทษกรรมไปโน่น จนน่ากลัวว่าจะพากฎหมายไม่ศักดิ์สิทธิ์ไปกันใหญ่เลย

แท้จริงแล้ว ปฏิวัติ ๑๙ กันยายน ถึงจะไม่ถูกต้องโดยนัยนิติศาสตร์ แต่ถือได้ว่าชอบธรรมตาม

ครรลองธรรม เป็นนิติธรรมสำคัญ อันค้ำนึ่งถึง
รัฐศาสตร์เป็นหลักประมาณประมวลที่ลงตัว เป็น
ประชาธิปไตยแบบไทยๆ อันเป็นไปได้ดีที่สุด
โดยกาลเทศะสถานการณ์จำเป็นกำหนดให้

เพราะความจริง เบื้องหน้าเบื้องหลังปฏิวัติ
คือรัฐบาลทักษิณ แม้จะเป็นรัฐบาลรักษาการณ์
โดยถูกต้องตามตัวบทกฎหมาย แต่ขาดความ
ชอบธรรมไปตั้งนานแล้ว ที่ดันทุรังอยู่ได้เพราะ
อาศัยฉ้อฉลกลโกง เช่น เผด็จการรัฐสภายังไม่พอ
ยังยุบสภาเปิดง่อย เพื่อปกตัวเองด้วยการเลือก
ตั้งซึ่งรู้กันดีว่า ไทยรักไทยได้เปรียบทุกประตู
เมื่อมีแต่ไทยรักไทยลงเลือกตั้งพรรคเดียว ก็ยัง
หนีกฎเหล็ก ๒๐% โดยจ้างพรรคกระจอกสร้าง
ภาพตบตา กลายเป็นเลือกตั้งหลอกลวงว่าเป็น
ประชาธิปไตย ข้อเท็จจริงนี้แฉละเอียดยิบในคำ
ตัดสินยุบพรรค จนโต้แย้งตรงประเด็นได้ที่ไหน
นอกจากหาช่องลดกฎหมายแบบศรีธนญชัย
มากกว่า

ฉะนั้น ฟันธงได้เลยว่ารัฐบาลทักษิณ เป็น
เผด็จการมารแท้ๆ วิกฤติการเมืองที่เกิดขึ้นหนัก
หนากระทั่งหมดประตูแก้ตามวิถีประชาธิปไตย
ฉ้อฉล แม้จะคิดกันหัวแทบพังทั้งประเทศแล้ว
การฝ่าทางตันโดยวิธีพิเศษ จึงเป็นข้อยกเว้นที่
เกิดขึ้น บทแทรกของอำนาจทหารเหมือนใช้
หนามยอกเอาหนามบ่ง คือเผด็จการมาร มัน
ต้องแก้ด้วยเผด็จการเทพบ้าง ทำนองนั้น

ก็ให้เห็นชัดว่า ระบอบทักษิณ สามารถใช้
เสียงพวกมากลากไป หรือเอาตัวประชาชนเป็นใหญ่
๑๔ ล้านเสียง เป็นเครื่องมือทำการโคตรโกง

ในขณะที่ คปค. ปฏิวัติเพื่อประโยชน์
ประชาชนส่วนใหญ่ เป็นตัวตั้ง จึงไม่ประหลาด
อะไร เมื่อโพลหลังปฏิวัติ ๑๙ กันยายน ผู้คน
ยอมรับตั้ง ๘๖% การต้อนรับปฏิวัติด้วยดอกไม้
และเสียงขานรับดังกล่าวกว่า เท่ากับเป็น
ประชาธิปไตยเต็มๆอยู่แล้วนี่

นักวิชาการและพวกด้านรัฐประหาร คมช.
โดนต้องหัวชนฝา โดยไม่แยแส ประชาชาติกลางๆ

ดั่งที่ ปราบกฏโทษโหด! โยเสียงมหาชนเช่นโพลล์
๘๖% จะไม่พอชี้วัดเสียงสวรรค์ได้อย่างไร

ด้วยเหตุนี้ คมช. จึงนำภูมิใจในวีรกรรม ๑๙
กันยา ในฐานะ เผด็จการเทพผู้โค่นล้มเผด็จการ
มาร ได้เรียบร้อยงดงามไม่เสียเลือดสักหยด จน
ปรากฏว่า ทั้งแผ่นดินแซ่ซ้องทันที่ คมช.ก็ไม่น่า
เดินตามคลื่น ตื่นตามลมปากพวกกากเดนทรราชย์
ถึงขนาดหวาดกลัวอำนาจเก่าเกินการหรือเปล่า
ยิ่งไฟเขียวนิรโทษกรรมการ จะเข้าตำราชาวนา
กับงูเห่าหรือไม่!

โปรดฟังอีกครั้ง “พวกรักทักษิณ คมช. ออกไป”
เป็นเสียงกระจอกงอแงยอ สวณกระแสมหาชน
ซึ่งขานรับปฏิวัติ อันเป็นเผด็จการเทพเฉพาะกิจ
เข้ามาสู่วิกฤติชั่วคราว

ในขณะที่เผด็จการอภิมาโจรทักษิณโคตรโกง
พวกเขากลับเชิดชูยิ่งกว่าพ่อ พร้อมทั้งปักมั่นว่า
ประชาธิปไตยย่อมแมวสุตรแล้วนั้น มันชอบธรรม
เสียเหลือเกิน เผด็จการมารโดนโค่นล้มก็ไวยว่า
ประชาธิปไตยถูกปล้น.... พุดผิดพุดใหม่ได้ มันแค่
เผด็จการมหาโจรถูกปล้นเท่านั้นเองต่างหาก

อย่างไรก็ดี ความจริงคำตัดสินยุบพรรค ๓๐
พฤษภา ก็เป็นที่ยอมรับของคนทั่วประเทศ โพลล์
ออกมา ๙๑ % ยิ่งชี้ชัดว่าเสียงประชาชน ๙ ใน ๑๐
รับรองความชอบธรรม ของคดียุบพรรคโดยมติ
ตุลาการเอกฉันท์ ๙:๐

ในเมื่อไม่ว่าใครต่างถือเสียงประชาชนเป็นใหญ่
เป็นคำตอบสุดท้ายของประชาธิปไตย เสร็จแล้ว
กระแสมหาชนก็ออกมารับรองอย่างที่เราเห็น ทั้ง
รัฐประหารนอกกติกา และยุบพรรคตามกติกา

เพราะฉะนั้น จึงไม่เห็นเหตุผล สำหรับแนว
ร่วมประชาธิปไตยขับไล่เผด็จการ จะมีจุดยืนบน
พื้นที่ความชอบธรรมใดๆ นอกจากวิสัยพาลชน
ศรีธนญชัย หรือลิวล้อพายเรือให้โจรนั่ง

อนึ่ง กฎทุกกฎย่อมมีเงื่อนไขยกเว้นกรณี
วิกฤติผิดปกติ เช่น รัฐประหาร ๑๙ กันยายน ซึ่ง
พิเศษกว่าทุกครั้งเมื่อจำนนต้องทำแค่บทแทรกสั้นๆ
เพื่อประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ

ดั่งทัศนะของ ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์ รอง
ประธานศาลฎีกา :-

“ซึ่งการปฏิวัติหรือรัฐประหารนั้น แม้จะเป็น
สิ่งที่ประชาชนและนานาอารยประเทศจะไม่พึง
ประสงค์ก็ตาม แต่ก็มีได้หมายความว่า จะต้องมิ
การปฏิเสศการกระทำของคณะปฏิวัติหรือ
รัฐประหารในทุกกรณี...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หาก
ประกาศของคณะปฏิวัตินั้น มุ่งคุ้มครองประโยชน์
ของประชาชนโดยรวม!”

อีกอนึ่ง การอ้างหลักกฤษฎีธรรมสากล ที่ต้องไม่
ให้โทษย้อนหลัง เพื่อนำมาปรับใช้กรณียุบพรรค
เราน่าจะคิดกันบ้างว่า สถานการณ์วิกฤติจนกลไก
กำกับความชอบธรรม ไม่อาจดำเนินงานการ
แก้ไขบรรเทาใดๆ ได้เลย เมื่อห่างไกลประชาธิปไตย
สากลเห็นปานนี้ มรรควิธีอันเหมาะสมกับสภาพ
วิกฤติพิลึกพิเรนทร์ จึงน่าจะก้าวหน้าเพื่อป้องกัน
ภัยพิบัติอันอาจเกิดขึ้นได้อีกโดยง่าย ดั่งที่
ตุลาการเสียงข้างมากเห็นควรเพิกถอนสิทธิ์นับว่า
ชอบธรรมตามวิจารณ์ญาติแล้ว

ดั่งนั้น การที่มีเสียงส่วนน้อย พวกกันถล่ม ๑๙
กันยา แบบเล่นไม่เลิกหรือคัดค้านการพิพากษา ๓๐
พฤษภาคม นับว่าสวนกระแสมหาชน ไว้วันหน้า
ความจริงยิ่งชัด เขาคงคิดใหม่ได้

ตัดสิทธิ์นักการเมือง เรื่องใหญ่ ตรงไหน !

ทำราวกับว่าเมืองไทยนี้มันขาดนักการเมือง
พันธุ์แท้สายโจรน้อยใหญ่ไม่ได้เลยหรือใจไม่ทราบ
ถึงพากันรู้ลึกสงสารจับใจบรรดากรรมการบริหาร
ต้องโทษเหมือนโดนจำคุกทางการเมืองไปพร้อม
กับประหารชีวิตพรรคไทยรักไทย

ทำไมถึงคิดไม่ออกกันบ้างว่า ถ้านักเลือกตั้ง
ทั้งหมดพากันวางมือ ถือว่า พวกผมพอแล้ว คือ
เสียสละรับใช้บ้านเมืองกันมาถึงขนาดนี้ ใครๆ
รู้ เช่นเห็นชาติ พระเดชพระคุณทั่วหน้าแล้ว ก็เชิญ
เว้นวรรคสักหน่อยเถอะ.....

ประวัติศาสตร์การเมืองหน้าใหม่ของเมืองไทย

รับรอง ดีขึ้นทันตาเห็น !

เหมือนสมมติเล่นๆ แต่ที่เป็นจริง มันเศร้า
ขนาดไหน ส.ส. ส่วนใหญ่เป็นพวกเสือสิงห์
กระทิงแรด กมธ. ยกร่าง รธน. ท่านหนึ่ง ให้
ตัวเลขกับผู้เขียนว่า น้ำดีมีแค่ ๑๐ % มองโลกใน
แง่ร้ายแบบนี้ ทรท. คงหาว่าเป็นพวกเดียวกับ
เผด็จการ คมช.

ในขณะที่เหล่า คมช. ไม่ยอมรับดอกว่า งาน
๑๙ กันยา เป็นเผด็จการนำเกลียดอย่างที่กล่าวหา
พวกเขาแค่ทำบทแทรกสอดแซงเล็กๆ ขอเข้ามา
แก้ขัด ถอดตัวแกนประชาธิปไตยหลอกๆ ให้ออก
นอกเขตเทศบาลประชาธิปไตย ไปบ้างเท่านั้น
มันถึงเกิดข้อกล่าวหาปฏิวัติหน่อมแน้มตามมา
ไม่ขาดสาย

ประเด็นสำคัญ คือ การเมืองเป็นเรื่องเสียสละ
นักเลือกตั้งต่างหาเสียงว่า จะเข้ามารับใช้
พ่อแม่พี่น้อง ไม่มีใครสักคนกล้าบอกว่า จะมา
เอาเปรียบบ้านเมือง หน้าไหนๆ ตั้งทำเสียสละ
ราคาคุยทั้งนั้น

เอาเข้าจริงๆ ไทยรักไทย ร่ายมนต์ คิดใหม่
ทำใหม่ ในจังหวะที่คนไม่เอาประชาธิปไตย เพราะ
เบื่อระบบชวน ฉ้อฉลและเชื่องช้า ดีไม่ดีก็ชั่วช้า
กว่าคณะราษฎรเสียแต่เข้าเกียร์ว่างด้วยซ้ำไป
รีเปล่าละ.....

เพียงห้าหกปีที่ระบอบทักษิณกินบ้านโกงเมือง
จนเกิดโคตรโกงด้วยอำนาจเงินยัดกุมเผด็จการ
กระทั่งกลุ่มคณะพันธมิตร ประชา.ฯ ไล่ทักษิณโกง
ชาติเกือบปี ค่อยมี คปค. ทหารหาญของประชาชน
ตะเพิดทรราชย์สำเร็จ จนเด็ดขาดเลิกสงสัยเสียที่
เมื่อตุลาการ รธน. พิณธงลงดาบเอกฉันท์ ๓๐
พฤษภาคม ฆาปนกิจเรียบร้อยไทยรักไทย

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม เพราะคน
ค่านวณ ไม่เท่าฟ้าลิขิต คิดบัญชีบาปกรรมทันตา
เห็น !

เมื่อพรรคไทยรักไทยเป็นรัฐบาลผลาญวิบัติ
เศรษฐกิจ ทำวิกฤติการเมือง เช่น เลือกตั้ง
ประชาธิปไตยโคตรโกง เป็นคดีประวัติศาสตร์ ผู้

บริหารพรรคทั้งคณะ ก็ต้องรับผิดชอบด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้ลอยนวลก่อความทำลายประชาธิปไตยซ้ำซากต่อไปอีก

ประกาศ คปค. ฉบับ ๒๗ มีผลให้จำกัดสิทธิกรรมการไทยรักไทย เป็นการลงโทษส่วนตัวบ้าง เพื่อป้องกันภัยสาธารณะส่วนรวม จึงชอบธรรมฐานกรุณาแล้ว หากจะให้เด็ดจริงๆ คปค. จะจับชังคุกแต่ต้นยังได้เลย แต่ไม่ทำเพราะมีน้ำใจประชาธิปไตยสูงขนาดไหน

ม.ล.ไกรฤกษ์ เกษมสันต์ ตุลาการเสียงข้างมาก ท่านว่า.....

“การเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งเป็นมาตรการที่เบามาก หากเทียบกับผลทุจริตที่จะทำให้ประเทศชาติและประชาชนเสียหายอย่างร้ายแรง แม้การลงโทษอาญาสถานใดๆ ก็ไม่สามารถเยียวยาแก้ไขได้”

จึงออกประหลาด ที่นักนิติศาสตร์ มธ. บางท่าน ดึงดันจะต้องเยียวยากรรมการ ทรท. ส่วนใหญ่ไม่ต้องโทษใดๆ ลักนิต เหมือนไม่ได้ทำผิดอะไรสักหน่อยเลย..... ก็ว่ากันไปตามวิสัยของนักกฎหมายเคร่งครัดแคตัวบทกำหนดให้ โดยไม่คำนึงเจตนารมณ์ความชอบธรรม ตามควรด้วย เช่นนั้นกระมัง.

ล้มหัวจมท้าย ไม่กล้าถอนตัว

แม้ว่ารัฐบาลและ สนช. จะยังไม่ได้รับลูกทันทีจาก คมช. กรณีไฟเขียว หากจะนิรโทษการตัดสิทธิ์คดียุบพรรค

ถึงกระนั้น ฟังทางเสียงของ พล.อ.สนธิ ก็ดูยังจะอ้อมกรรมการไทยรักไทย เพื่อหมายสมานฉันท์ตามเป้าให้จงได้ โดยอำนัยจะต้องต่อยอดคำพิพากษา

เรื่องจึงน่าห่วงไม่ใช่เล่นๆ คือเกรงว่าถ้าไม่รอบคอบครบถ้วน มีหวังพัง เพราะสมานฉันท์เพียงเพื่อพรรคเดียว แต่สามัคคีเภทกับปัญญาชนและคนทั่วประเทศนั้นเทียว

ประเด็นที่เกิดดาร์นิรโทษขึ้นมา เพราะเข้าใจ

ง่ายๆว่า กรรมการส่วนใหญ่ใน ๑๑๑ คน ต่างไม่รู้เห็นเกี่ยวข้องกับกรณีว่าจ้างพรรคเล็ก ลงเลือกตั้งสร้างประชาธิปไตยหลอกๆ

ดูๆ แทบจะสำคัญผิดกันไปเป็นส่วนใหญ่ จนพากันรู้สึกว่าจะต้องเห็นอกเห็นใจ ทำใจไม่ได้เมื่อพวกกรรมการต้องเสียสิทธิ์ไปห้าปี

ยิ่งนักนิติศาสตร์ มธ. หลายท่านจี้จุดว่าสิทธิ์เลือกตั้งเป็นพื้นฐาน เมื่อโดนตัดสิทธิ์เท่ากับจำกัดทางการเมือง มีโทษร้ายแรงกว่าโทษทางอาญาบางอย่างเสียอีก ขนาดโทษอาญายังเอาผิดย้อนหลังไม่ได้ การตัดสิทธิ์การเมืองจึงทำไม่ได้เช่นกัน การตัดสิทธิ์เลือกตั้งห้าปี เลยเป็นหาคอขาดบาดตายยิ่งกว่ากรณียุบพรรคเสียอีก

เรื่องของเรื่อง มันอยู่ตรงข้อสำคัญว่า กรรมการ ทรท.ส่วนใหญ่ ไม่ได้ทำผิดร้ายแรงด้วยเลย จริงหรือ....?

จริงอยู่ เป็นไปได้ที่กรรมการครึ่งค่อนร้อยหรือกว่านั้น คงจะไม่ได้รับรู้การตัดสินใจ จัดเลือกตั้งโหลยโ่ยให้ทรท.ชนะ สำเร็จทุกวิถีทาง เพราะระบอบทักษิณ เผด็จการตั้งแต่ในพรรค ไปจนถึงสภาอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม พอเกิดเรื่องกล่าวโทษขึ้นมา พรรครับรู้แต่ไม่ยอมรับผิดชอบ โบายให้ผู้เกี่ยวข้องไปสู้คดีเอาเองส่วนตัว

มันถูกต้องที่ไหน กรรมการทั้งร้อยกว่าคนทำเป็นทองไม่รู้ร้อน คือไม่เห็นออกมารับผิดชอบการกระทำของพรรค เรื่องคอขาดบาดตายปานนี้ มันต้องจี้ให้เปิดประชุมด่วน เปล่า ไม่มีอะไรในกอไผ่ไทยรักไทย !

การนิ่งเฉยปล่อยให้ลอยผลละเลยไม่เอาเรื่องกับปัญหาที่เกิดขึ้น จะด้วยความซี้ซลาดตาขาวขาดความกล้าหาญทางจริยธรรมขนาดไหนก็ตาม กรรมการทั้งหมดพวกนี้ จะไม่ต้องรับผิดชอบเต็มที่ ได้อย่างไร !

อาการนิ่งเฉย ไม่ยอมคัดค้านขัดขวางปล่อยให้ทุจริตเดินหน้าไป เท่ากับยอมรับเห็นด้วยหรือสมรู้ร่วมคิดกับโจร เหมือนปลาในข้อง เน่า

ตัวเดียวแล้วไม่เอาออก มันพาดายหมดทั้งห้อง
นั่นแหละ

ถ้ากรรมการบริหาร ทรท. ส่วนใหญ่ ไม่เห็น
ด้วยกับการเลือกตั้งหลอกคนโง่จริงๆ พวกเขา
ต้องยับยั้ง แม้แก้ไขไม่ทัน ต่อต้านไม่ไหว พวกเขา
ทั้งหมดต้องถอนตัวออกทันทีแต่ต้นมิใช่หรือ แต่
ไม่เห็นทำเลยนะ!

เช่นเดียวกับการละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
โดยประมาทอย่างร้ายแรง ย่อมผิดเต็มประตู หนี
ไม่พ้น

อนึ่ง อากาณิงเจียบ ไม่แสดงข้อคัดค้าน
ย่อมถือเป็นหลักสากลว่า ยอมรับเรื่องนั้นๆ เช่น
เดียวกับในวินัยสงฆ์ เมื่อภิกษุผู้ฉลาดสดุดี
ในที่ประชุม ๓ ครั้ง แล้วทุกองค์สงบนิ่งโดย
คุณวิภาพ ถือว่าเป็นปฏิบัติที่สงฆ์เห็นชอบแล้ว

ข้ออ้างว่า กรรมการบริหารส่วนใหญ่ ไม่
เกี่ยวข้องกับคดีจำพรรคเล็ก คิดผิด คิดใหม่ทำ
ใหม่ได้นะครับ ท่านทั้งหลาย

เฉพาะอย่างยิ่ง **ระบอบทักษิณ เกิดขึ้นและ
ครอบงำแผ่นดินได้ เพราะไทยรักไทยทั้งไของ
ลำพังหัวหน้าพรรคทักษิณคนเดียวจะไปทำ
อะไรได้ มันต้องมีมือไม้แขนขาของคาวพพทำงาน
เมื่อแกนนำทำผิดผิดคลองธรรม พาเสียหาย
ถึงขนาดต้องยุบพรรคทั้งทั้งพรรค ส.ส.และ
กรรมการอื่นทั้งหมดจะไม่รับผิดชอบเลยหรือ
...แม้ว่าต่อมาพรรคไม่มี ส.ส.เหลือเพราะยุบสภา
แต่ยังมีกรรมการลอยหน้าลอยตา ถือว่าไม่เกี่ยว
ไว้เหี่ยวตอนโง่งสำเร็จ อย่างนั้นจะใช้ได้ที่ไหน**

เฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งน่าคิดให้สำคัญจริงๆ คือ
ในเมื่อนักการเมืองหน้าไหนๆ ต่างคุยโวว่าตน
เสียสละรับใช้ชาติทั้งนั้น ครั้นมีผลงานงามหน้า
พรรคเหลือเกิน เพียงเชิญหยุดพักวันพรรคหลัก
ห้าปี ท่านจะชักดินชักงอไปไย?

เมื่อไม่น่าไว้เนื้อเชื่อใจ ให้เสียสละต่อ พอให้
วางมือชั่วคราว มันน่าจะสบายของค์มากกว่านะ
ตัวเอง... การร้องแรกแหกกระเชอ เท่ากับว่า
อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ ทะลุไส้หมดพุง พวกพรรค

ไทยรักไทย

ตินะที่ คปค. ไม่เผด็จการเท่าไร ถ้ากล้าอีก
สักนิด ตัดสิทธิ์กรรมการพรรคยังน้อยไป น่าจะ
เอาโทษ ส.ส. ชุดก่อนยุบสภาเสียด้วยซ้ำไป โทษ
ฐานปล่อยให้พรรคเป็นลิวล้อยพายเรือให้โจรนั่ง
ทั้งเป็นสภาเบ็ดเตล็ดอย่าไปอีกต่างหาก

ระบอบทักษิณจึงครอบงำประเทศจนเป็น
อุปสรรค ทำให้ คปค. ต้องใช้อำนาจปฏิรูป แคน
บทรกเล็กๆ ตั้งแต่ ๑๙ กันยายน มาถึงรัฐบาล
ฤทธิชัยแต่ที่ไม่เอาไหนเพราะใส่เกียร์ว่าง

อนึ่ง ข้อสำคัญผิดอีกอย่าง ซึ่งมองข้ามเลย
เถิดไปด้วยเป็นแน่ คือ นักการเมืองส่วนมาก มัก
คิดว่า ต้องทำงานการเมืองเป็นอาชีพ ต้องยึด
เป็นทางหากินต่อเนื่อง บ้านเมืองเลยไม่ต้องไป
ไหนสักที

เพราะฉะนั้น ปัญหาใหญ่ คือ ทำอย่างไร จะ
ให้คนดีเข้าสู่การเมืองโดยง่าย โดยไม่ต้องจ่ายเงิน
แพง อย่าให้ทุนใหญ่เข้ามาอยู่เหนืออำนาจ ใช้ ส.ส.
เป็นทาสของพรรค เฉพาะอย่างยิ่งหากการเมือง
ต้นทุนต่ำทำไม่ได้ ก็อย่าหวังประชาธิปไตย และ
หนีไม่พ้นคอร์รัปชัน

อีกข้อหนึ่งซึ่งหลงผิด คือคิดว่าเลือกตั้งต้อง
หาเสียง ยิ่งเขตใหญ่ต้องใช้ทุนหนา นี่เป็นเรื่อง
ลุ่มหลง การหาเสียงไม่เป็นประชาธิปไตย แต่
ไม่ยังมีใครเข้าใจนักเลย

สรุปแล้ว เรื่องยุ่งเหยิงเกิดจากการเมือง
หัวหมอ ฉ้อฉล เอาแต่ความถูกต้องตามกฎหมาย
โตดๆว่าเป็นความยุติธรรมที่ลุ่มบวมแสบดงามแล้ว
แท้จริงใจความชอบธรรมของการเมือง ย่อมเป็น
เรื่องเสียสละเพื่อประโยชน์สาธารณะคานดิสุข
มหาชนเป็นเป้าประสงค์ยิ่งใหญ่

ดังนั้น การใช้กฎหมายที่ขัดตัวเองในกรอบ
อนุรักษสุดโต่ง จนขาดวิสัยทัศน์องค์รวมเพื่อ
ประโยชน์สุขของมหาชน ถ้ายังผลให้พาลชน
กำเร็บสืบสาน เห็นแก่ตัวหลงมัวเมาเอาเปรียบ
หนักขึ้น ย่อมไม่เอื้อเพื่อเพื่อกำราบคนพาล
อภิบาลคนดีที่กล้าหาญเสียสละ **☐**

เมื่อโปรตุเกสไปยึดครองลังกาใต้ก่อนพวกวิลันดา และอังกฤษนั้น ได้อ้างว่าพวกตนได้ทำลาย พระทันตธาตุลงแล้ว จนป็นให้ละเอียดไปเอาเลย และฝรั่งเศสเขียนไว้ด้วยว่า พระทันตธาตุที่พวก ลิงหพอ้างว่าเป็นของจริงนั้น แท้ที่จริงคือของ ปลอม เอาเขี้ยวสัตว์มาใช้แทนต่างหาก

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงเชื่อฝรั่ง เมื่อเสด็จเมืองแคนดี จึงไปทรงแผลงฤทธิ์ที่วิหาร พระทันตธาตุ อย่างน้อยก็ให้ฝรั่งในเวลานั้นเห็นว่า ไม่ทรงเชื่อถืออะไรง่าย ๆ หรืออย่างไม่มีมงายนั้นเอง

● พระบรมสารีริกธาตุ ที่สมณะ โภธิรักษ์รับถวายจากหญิงวัยกลางคน ณ กลางสะพานเจริญศรัทธา หน้า องค์พระปฐมเจดีย์ ได้รับการอัญเชิญ มาประดิษฐานไว้ในเจดีย์ทองคำ แล้วอัญเชิญเจดีย์ทองคำสู่ยอดโดมสูงสุดของพระวิหารพันปีเจดีย์บรม-สารีริกธาตุ พุทธสถานสันตือโกศ

ความเป็นมา • ตอนจบ และความเชื่อเรื่องพระธาตุ

● ส.ศิริรักษ์

ฝรั่งที่อยู่ในอินเดีย ร่วมสมัยกับการขุดค้น พบพระอัฐิธาตุของพระพุทธเจ้าในสมัยรัชกาลที่ ๕ ก็เล่าว่าเขาเอาเขี้ยวสุกรไปหลอกขายพระพม่า ว่าเป็นพระเขี้ยวแก้วของพระพุทธเจ้าและก็ได้ ราคาดี

ความขื่อนี้ ทำให้ต้องย้อนไปนึกถึงเรื่องเล่า ทางธิเบต ความว่าชาวธิเบตคนหนึ่งเดินทางไป คำชายยังอินเดีย (ก่อนจีนคอมมิวนิสต์บุกธิเบต) แม่รู้เข้าจึงบอกให้ไปหาพระบรมสารีริกธาตุมา ฝากแม่ด้วย หมอนั้นเสร็จจรุจแล้ว เดินทาง กลับบ้าน นึกถึงคำของแม่ได้ เมื่อออกมานอก อินเดียแล้ว กลัวว่าแม่จะเสียใจ ไปเจอสุนัขนอน ตายข้างทางเข้าตัวหนึ่ง จึงจับเอาฟันสุนัขมาซี่หนึ่ง แล้วไปมอบให้แม่ บอกว่านั่นคือพระทันตธาตุ แม่ ดีใจมาก กราบไหว้บูชาด้วยความเคารพเลื่อมใส ทุกวันคืน อีกไม่นานพระทันตธาตุที่วานั้นกลายเป็น พระบรมสารีริกธาตุ ดุจดั่งรัตนมณี ที่ผู้คน กราบไหว้กันทั่วไป ทั้งทางเมืองไทย เมืองลาว เมือง พม่า ลังกาและเขมร

นิทานเรื่องนี้ สอนว่าอย่างไร ก็ขอให้สรุปกัน เาเอง

ข้าพเจ้าเองนั้น เคยไปสอนหนังสือที่มหา-วิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย เมืองเบอร์กลีย์ ในสหรัฐ ุศาสตราจารย์หลุย แลงคาสเตอร์ สอนพุทธ-ศาสนาฝ่ายมหายานที่นั่น โดยเขาเชี่ยวชาญทาง ด้านจีนนิกายเป็นพิเศษ เขาบอกข้าพเจ้าว่า การ ทำสมาธิภาวนานั้น ถ้าเลือกที่ที่มีพระบรมสารี-ริกธาตุ จะได้นิมิตเร็ว ดังเขาบอกว่าพวกพม่าจึง ชอบไปภาวนาบนลานพระเจดีย์ชเวดากอง เพราะที่นั่นบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้มาก

แลงคาสเตอร์บอกข้าพเจ้าว่า เขาเคยชวน เพื่อนพวมากลางกรุงเทพฯ และหมอนั้นชอบภาวนา ในหอสมุดแห่งชาติ (หลังใหม่) ในห้องเก็บคัมภีร์ เก่าๆ แล้วได้นิมิตยังกับภาวนาที่พระเจดีย์ในเมือง พม่า ทั้งๆ ที่หอสมุดแห่งชาติไม่น่าจะมีพระบรม-สารีริกธาตุ ข้าพเจ้าบอกว่ามีพระบรมสารี-ริกธาตุอยู่ในอาคารหลังนี้ เขาก็เลยโล่งใจ

เขาว่าพระธาตุต้องมีความศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์

แน่ๆ แต่ถ้านำไปใช้ในทางที่ผิด ก็เป็นไสยเวทวิทยาหรือกลายเป็นการค้าไป เขาบอกว่าในสมัยกลางของยุโรป (Middle Ages) คริสต์ศานิกก็เคารพนับถือพระธาตุกันมาก แม้จนหาเศษส่วนของไม้กางเขน ที่อ้างว่ามาจากอันที่จริงพระเยซู รวมถึงผ้าที่ปิดพระพักตร์ตอนสิ้นพระชนม์ชีพ พวกนักบุญที่ตายแล้วไม่เนาเอย แม้จนเศษจากสร้อยระของท่านนั้นๆ ก็ถือกันว่าเป็นพระธาตุอันศักดิ์สิทธิ์ ใช้ป้องกันภัยอันตราย ใช้ไล่ผีปีศาจ แม้จนอาจอำนวยโชคคลาภให้อีกด้วย

บาทหลวงคาทอลิกใช้พระธาตุของฝ่ายคริสต์เกินเลยไป จนมอมเมาผู้คน เมื่อเกิดนิกาโยโปรเตสแตนต์ขึ้น พวกใหม่นี้จึงปฏิเสธพระธาตุทั้งหมด แม้จนปฏิเสธรูปเคารพ ถึงบางกึ่งนิกาโยปฏิเสธไม้กางเขนเอาเลยทีเดียว รูปเคารพที่มีอยู่ก็ตัดเศียรออกมากมาย โดยเฉพาะก็ในสมัยที่ครอบมเวลเรื่องอำนาจอยู่ที่อังกฤษ หลังจากตัดพระเศียรกษัตริย์ราชวงศ์สจ๊วตไปได้แล้ว

ไทยเราเอง พุทธศาสนิกที่ดั้งตัวเป็นคนหัวสมัยใหม่ ออกจะคล้ายไปทางโปรเตสแตนต์ดังในลังกาก็มีคำว่า Protestant Buddhism ปรากฏอยู่ ว่ามีต้นตอที่มาจากอนาคาริกธรรมปาละ ผู้ต้องการฟื้นฟูพุทธศาสนาให้ไปพ้นไสยเวทวิทยา และลัทธิธรรม ซึ่งปนเปเข้ามากับพุทธธรรม

สำหรับคนไทยทั่วไป ดูจะหันไปหาพระบรมสารีริกธาตุกันมาก ทั้งๆ ที่ในเมืองไทยเองก็มีอยู่มิใช่น้อยแล้ว ยังเชิญมาจากลังกาเอย จากจีนเอย จนออกจะเป็นพุทธพาณิชย์ แยกเช่นการปลุกเสกวัตถุมงคลต่างๆ นั้นแล ยิ่งปราศจากสถิติปราศจากปัญญาเท่าไร หายนภัยจะมีกับพระพุทธรูปศาสนาเท่านั้น เพราะการมอมเมาไม่เป็นการบ่อเกิดแห่งปัญญา ซึ่งจะนำเวไนยสัตว์ให้ไปพ้นความโลภ โกรธ หลงเสียได้ โดยที่ประเพณีและพิธีกรรมพวกนี้มีมีฉฉาพิฐุเป็นปัจจัยหลัก นั่นคือต้นทางของความโลภ และเจ้ากู่ที่ใช้โลกจจริตสะกดคน ก็มีกชอบ ลาก ยศ และชอบอิงอำนาจ

นั่นคือตัวโทสจริต และทั้งหมดนั่นคือความหลงหรือโมหจริตนั่นเอง กล่าวคืออกุศลมูลทั้งสามรวมอยู่กับความเชื่อที่ผิดแท้ทีเดียวแต่การเชื่อที่ถูกไม่จำต้องปฏิเสธพระสารีริกธาตุหรือพระพุทธรูปหากให้รู้เท่าทันว่านั่นเป็นเพียงสัญลักษณ์ เป็นเพียงพาหะ ให้เข้าถึงพุทธะคือความตื่นจากอกุศลมูลทั้งสามนั้นก็ได้ และก็อาจเป็นภูเขาขวางกั้นไม่ให้เข้าถึงพุทธธรรมก็ได้

ฝรั่งเองเมื่อแรกมาถึงพุทธ ก็ปฏิเสธรหัสลับต่างๆ ที่อาจพิสูจน์ได้ตามทางของวิทยาศาสตร์ นางริคส์ เดวิดส์ ผู้ร่วมก่อตั้งสมาคมบาลีปกรณ์มากับสามีแต่ปี ค.ศ. ๑๘๘๑ โดยเธอเองก็สอนภาษาบาลีที่มหาวิทยาลัยของอังกฤษด้วย ถึงกับเขียนพุทธประวัติให้พระพุทธเจ้าเป็นเพียงสามัญมนุษย์ จนไม่อาจอธิบายได้ตามแนวทางของตรรกอีกด้วย ถึงกับบางที่ใช้คำว่าทรงเป็นเทวาทิเทพเอาเลยก็มี

ฝรั่งร่วมสมัยบางคนก็ยืนยันว่า คนเราอาจถือพุทธได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อ ดังเรื่อง *พุทธพันลัทธิ* ของสตีเฟน แบชลอร์เป็นตัวอย่างพร้อมกันนั้นก็มีฝรั่งร่วมสมัยหลายคนเชื่ออย่างสนิทในเรื่องการกลับชาติมาเกิดและเรื่องพระบรมสารีริกธาตุ Vicki Mackenzie เป็นหนึ่ง ซึ่งเขียนเรื่อง *Reincarnation : The Boy Lama* (เข้าใจว่ามีแปลเป็นไทยแล้ว) เธอรู้จักท่านลามะก่อนท่านมรณภาพ และเชื่อกันว่าท่านกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กสเปน เธอตามไปพบเด็กดังกล่าวและเธอเชื่อได้ทันทีเลยว่าเด็กคนนั้นคือท่านลามะกลับชาติมาเกิดจริงๆ ดังเธอเขียนเล่าเรื่อง *The Mystery of Buddhist Relics* ตีพิมพ์อยู่ *Tricycle: The Buddhist Review* (Spring 2007) อย่างน่าสนใจยิ่งเช่นกัน

บทความชิ้นนี้รักก็เล่าถึงลามะธิเบตอีกรูปหนึ่ง ซึ่งเธอคุ้นเคยและดูท่านออกจะเป็นพระสมณะอย่างธรรมดาๆ หากความเป็นพระที่แท้ของท่านนั้นปรากฏว่าเมื่อเผาศพท่าน มีพระธาตุปรากฏออกมามากมาย เลือดก็เป็นพระธาตุอย่างหนึ่ง

กระดูกก็เป็นพระธาตุอย่างหนึ่ง ผมอันขาวโพลนของท่านก็เป็นพระธาตุอีกอย่างหนึ่ง

ไทยเราเองก็มี เช่นว่าอัฐิของพระป่า สายพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ได้กลายเป็นพระธาตุไปก็หลายองค์ บางองค์ยังมีชีวิตอยู่และประกาศตนว่าเป็นพระอรหันต์แล้วด้วย โดยที่เมื่อไปฉายเอกซเรย์ดูนั้น ก็ปรากฏว่ากระดูกของท่านเป็นพระธาตุไปก่อนถึงแก่กรรมภาพเอาเลยด้วยซ้ำ

แปลตรงที่พระอาจารย์จาม มหาบุญโญ ซึ่งมีชาติกาลแต่ พ.ศ. ๒๔๕๓ และบิดามารดาถวายให้เป็นลูกศิษย์พระอาจารย์มั่นแต่ในวัยเด็กแล้ว บวชเรียนในสำนักนั้น มาจนบัดนี้ มีอายุอยู่ได้ ๗๗ ปีแล้ว (พรรษา ๗๗) หากท่านลั้งไว้ชัดเจนว่า “ตายแล้ว ให้เผาในระยะเวลาอันควรทันที อย่าเก็บศพเอาไว้นาน กระดูกชี้เถ้าให้ชุดหลุมฝังเสีย หรือจะเอาไปหว่านลงแม่น้ำโขงก็ได้” ฟังดูก็คล้ายปณิธานท่านอาจารย์พุทธทาส อินทปัญโญ แห่งสวนโมกขพลาราม ไชยา ที่แปลก็คือ ณ สำนักของท่านพระอาจารย์จามรูปนี้ ที่วัดป่าวิเวก-วัฒนาราม บ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร กลับมีพระธาตุมิใช่น้อย โดยพระธาตุเสด็จมาเพิ่มปริมาณอยู่เรื่อยๆ อีกด้วย

ในปี ๒๕๔๒ น้ำหนักของพระธาตุที่วัดป่าวิเวกฯ ชั่งแห้งก่อนอัญเชิญสรองน้ำ มีสถิติดังนี้

๑) พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า ๑๓.๖๕ กก.

๒) พระธาตุของพระอรหันตสาวก ๑.๐๐ กก.

๓) พระธาตุพระสิวลี ๐.๓๕ กก.

๔) พระธาตุพระอุปคุต ๐.๓๕ กก.^๒

ชาวพุทธลังกานับถือพระสิวลียิ่งนัก เฉกเช่นชาวพุทธมอญพม่าก็นับถือพระอุปคุตยิ่งนักคล้ายๆกัน ที่เล่ามาทั้งหมดนี้ เพียงเพื่อให้ประกอบการพิจารณา **ข**

๑ จากธรรมเนียมประเพณีของหลวงปู่จาม มหาบุญโญ ผู้มากมีบารมี โดยคณะศิษยานุศิษย์ พ.ศ. ๒๕๕๐ หน้า ๕๘๐

๒ จากธรรมเนียมประเพณีของหลวงปู่จาม มหาบุญโญ ผู้มากมีบารมี โดยคณะศิษยานุศิษย์ พ.ศ. ๒๕๕๐ หน้า ๗๐๖

วันไหว้ครู

มิใช่เทพจากฟ้าลงมาเกิด

มิใช่เลิศปัญญากว่าใครอื่น

แต่ว่าเป็นมนุษย์มีจุดยืน

ปลุกคนอื่นจากความคิดอริชชา

ผู้สร้างสรรค์ศึกษาศิลปศาสตร์

นบอภิวาทน้อมหัวใจใฝ่ศึกษา

หมิ่นแสนคำเทิดพระคุณกรุณา

หมิ่นแสนใจศรัทธาบูชาทวิ

พานข้าวตอกดอกไม้มาไหว้กราบ

รักซึ้งซาบแทรกใจในทุกที่

ต่างรูปเทียนสถิตมั่นคงตัวยุติ

ณ สถานถิ่นนี้ที่โสภณ

มิใช่เทพจากฟ้าลงมาเกิด

แต่ว่าเลิศความดีมีรูปลิ้น

วันไหว้ครูจึงยิ่งใหญ่ให้โลกยิน

ขอชีวิตคารวะครู...อย่ารู้คลาย

● วาสนา บุญสม

หากย้อนอดีตได้
ยายทองคำจะหัดให้ลูกทำงาน
ตั้งแต่เล็ก
ปลูกฝังความขยันลงในสายเลือด
ให้เห็นคุณค่าของความลำบาก
หากทำได้
ลูกคงไม่ติดเหล้าเมามาย
ยายทองคำก็ไม่ต้องมานั่งเสียใจ
ในวันนี้ที่สายเกินแก้เสียแล้ว

ปั้นไม่ได้ได้ลูกชื้อเมา

ปานเก่าหลังคาลังกะสีออกสีสนิมเขลอะ
ฝาบ้านไม้ผุๆ แตกระแหงเป็นร่องเล็กบ้าง
ใหญ่บ้าง ดูไม่ต่างกับบ้านร้าง เป็นที่พักคุ่มหัว
ยายทองคำวัย ๘๐ กว่า

เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่ยังหลงเหลืออยู่ เพราะ
ที่นา ๑๒ ไร่พร้อมที่ดินปลูกบ้านหลังนี้ ถูก
ลูกชายชื้อเมาคนเดียวเอาไปจำนองกับนายทุนใน
หมู่บ้าน ไม่ถึงปีเงินที่ได้มาก็หมดไปกับเหล้าและ

การเที่ยวเตร่เสเพล ครบกำหนดสัญญาไม่มีเงิน
ไถ่ถอนคืน จึงหลุดมือไป เคราะห์ยังดีนายทุน
ยินยอมให้ยายทองคำและลูกชายพักอาศัยที่บ้าน
หลังเก่านี้ได้ตลอดไป

ลูกชายมีอาการตาเหลืองโดยไม่ทราบสาเหตุ
แต่ยังคงคบหาคอเหล้าตั้งวงสรวลเสเฮฮาเหมือนเดิม
ต่อมาอาการรุนแรงขึ้น เอามือคล้ำชายโครงขวา
เจ็บก่อนแฉ่งๆ ยื่นออกมายาวเป็นนิ้ว ลูกชายจึง

ไปตรวจที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าเป็นโรคเกี่ยวกับตับ ให้งดไขมัน และห้ามกินเหล้าเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นโรคจะกำเริบ

ยายทองคำได้แต่ส่งสารลูก คนที่ติดเหล้าอย่างหนักแล้วมาเลิกกะทันหันมันทรมาณที่สุด เวลาเห็นลูกมีอไม้อัน แก่ได้แต่ปลอบใจให้ออดทนไว้

ข้าวแม่แต่คำเดียวก็แทบจะกินไม่ลง ท้องเริ่มพองโตอย่างน่าใจหาย ขาทั้งสองบวมเป่งราวจะปริจนลุกเดินไม่ได้ แน่นอนนี่คืออาการมะเร็งตับระยะสุดท้าย ไม่นานลูกชายก็สิ้นลมด้วยวัย ๔๐ ปี

เจ้าอาวาสเมตตาสงเคราะห์จัดงานศพให้แบบเรียบง่าย โดยยายทองคำไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

แม้ฐานะจะยากจน แถมอยู่คนเดียวในบ้านหลังเก่าๆ แต่ยายทองคำก็ยังโชคดีมีสุขภาพแข็งแรงกว่าหลายคนในวัยไล่เลี่ยกัน ที่บ้างก็ล้มหายตายจากไป บ้างก็เป็นเบาหวาน เป็นความดัน จะเดินเห็นก็กระเด้งกระแฉ่งลำบากนัก

ทุกเช้ายายทองคำจะหิ้วตะกร้าไปขอข้าวกันบาตรที่วัดใกล้บ้าน พอได้มีข้าวอ้อมท้องอยู่รอดไปวันๆ

สามทุ่มแล้วยายทองคำใช้พัดกระดาศที่ทำเองพัดคลายร้อน อากาศยุคนี้ช่างร้อนอบอ้าว อย่าวว่าแต่หน้าร้อนเลย แม้หน้าฝนพอฟฝนหยุดก็ร้อนอบอ้าวจนเหงื่อออกเหนียวตัว ชาวไร่ชาวนาต้องตื่นแต่เช้ามีดออกรไธ่อกนา ใกล้เที่ยงจะได้พักยาว จนบ่ายแก่ค่อยออกมาลุยงานต่อไม่เหมือนสมัยก่อนที่ลงไร่ลงนาได้ทั้งวัน

“บีมๆ” เสียงพลจากรถส่งหีบศพดั่งขึ้นเป็นสัญญาณแจ้งข่าวให้ชาวบ้านรู้ว่ามีคนตายที่บ้านนี้ เพื่อจะได้มาช่วยงานศพโดยไม่ต้องออกบัตรเชิญ ในยุคก่อนจะยิงปืน ๓ นัดหรือจุดประทัด แต่เดี๋ยวนี้นิยมจุดพลุแทน

ยายทองคำสะดุ้งเมื่อเสียงพลดั่งขึ้น ๒ ครั้ง บ้านยายทองคำห่างจากบ้านศพไม่ถึง ๒๐๐ เมตร ยายทองคำรู้ข่าวจากเพื่อนบ้านว่า ผู้ตายมีอายุ ๕๐ ปี ฐานะดี แต่ชอบคบเพื่อนติดเหล้า วันเกิดเหตุเพื่อนที่ยังไม่สร้างเมามาชวนไปทำธุระที่ต่างอำเภอ

ขากลับรถแท็กซี่ชนกับเสาไฟฟ้า หน้ารถยุบอัดขาทั้งสองข้างแน่น คนในรถร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ ชาวบ้านละแวกนั้นรีบวิ่งไปช่วย แต่ยังไม่ถึงตัวรถก็พากันแตกฮือคนละทาง เพราะไฟลุกไหม้รถอย่างรวดเร็ว ได้ยินแต่เสียงร้องโหยหวนของคนในรถที่ถูกเผาทั้งเป็น เพราะฝ่าฝืนคำเตือนของตำรวจ “เมาอย่าขับ”

เมื่อสองวันก่อนเสียชีวิตผู้ตายพูดกับเพื่อนในวงเหล้าว่า “ปีนี้ก็สบายหมดห่วง เพราะลูกๆ เรียนจบได้งานทำเป็นหลักแหล่งแล้ว” เขาคิดถึงความสุขสบายในอนาคตอันไกล แต่ใครจะรู้ความตายอาจมาถึงก่อนก็ได้ ดังคำเทศน์ของหลวงตาที่วัด “อันความตายนั้นจะห้อยคออยู่ทุกอย่างก้าว”

ความตายเป็นเรื่องน่ากลัวยิ่งกว่าสิ่งใด แม้ยายทองคำจะไม่มีสมบัติอะไร ไม่มีลูกหลานให้ห่วง แต่นึกถึงความตายคราวใดก็สะดุ้งครวญนั้น ไม่อยากให้อย่างกรายเข้ามาใกล้เลย

มือเหี่ยวจนจับด้ามพัดโบกไปมาให้คลายร้อนใจหวอนนึกถึงอดีตเมื่อ ๔๐ ปีก่อนที่ยังมีที่ดินทำนามีฐานะความเป็นอยู่พอกอยู่พอกกิน แต่พอลูกชายโตเป็นหนุ่ม ก็หลงติดเหล้าติดยาผลาญสมบัติจนหมด ยายทองคำไม่อยากโทษลูกชาย แต่ได้คิดโทษตัวเอง เพราะรักลูกมากเกินไป งานการน้อยใหญ่ในบ้านนอกบ้านทำเองหมด กลัวลูกจะลำบาก ลูกเลยหลงติดสบายมาตั้งแต่เด็ก โตขึ้นทำงานอะไรก็ไม่เป็น แม้จะลองไปหางานทำบ้าง แต่พอเจองานหนักใจก็ถอย หนักไม่เอาเบาไม่สู้ขาดความอดทน บ่นเหน้อยตลอด สุดท้ายก็ทิ้งงานหันหน้าหาเหล้าบงการชีวิต

หากย้อนอดีตได้ ยายทองคำจะหัดให้ลูกช่วยพ่อช่วยแม่ทำงานตั้งแต่เล็ก ปัดกวาดเช็ดถูปลูกฝังความขยันลงในสายเลือด ให้เห็นคุณค่าของความลำบาก หากทำได้ลูกคงไม่ติดเหล้าเมามาย ยายทองคำก็ไม่ต้องมานั่งเสียใจในวันนี้ที่สายเกินแก้เสียแล้ว

๒

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสมาธิอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตือโศก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๓

บทที่ ๒

อาริยสังข ๔ มรรคองค์ ๘

๓. นิโรธอาริยสังข

“ความรู้” คือแบบจำลอง (Model) ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เพื่อพยายามอธิบายความจริงหรือสะท้อนภาพความจริง (Reality) ของธรรมชาติหรือโลก หรือ เอกภพ ที่ถูกรับรู้โดยมนุษย์ผ่านทางมโนทัศน์ต่างๆ (Concepts) ที่เป็นหน่วยพื้นฐานของความรู้ซึ่งประกอบเป็นแบบจำลองดังกล่าว โดยมี “ภาษา” เป็นสัญลักษณ์ที่สื่อแสดงถึงมโนทัศน์เหล่านั้น และความสำคัญมันหมายถึงไปยึดเอา “ภาษา” หรือ “มโนทัศน์” เหล่านั้นมาเป็นอัตตาตัวตนของสิ่งต่างๆ ที่ดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยในโลก ก็คือสิ่งที่พระพุทธรองค์ทรงเรียกว่า “อิตตวาทุปปาทาน” (อิตตา + วาทะ + อุปาทาน = การยึดเอาภาษามาเป็นอัตตาตัวตน)

เช่น “ตัวตนของฉัน” ก็คือการทำสำคัญมันหมายถึงไปยึดเอามโนทัศน์ชุดหนึ่ง ซึ่งสะท้อนผ่านภาษาคำว่า “ตัวตน” มาเป็นอัตตาตัวตนของ

‘ ลุกไปงที่อิตตมจนพอโตเท่าไร
ก็ยังมีโอกาสจะตกเข็ว
เข้าหมายของลูกศรที่จะยิงถูกลูกไปงมากเท่าขึ้น
เมื่อ “อิตตาทัวตน” ขยายใหญ่ขึ้น
โอกาสที่ “ตัวตน” จะตกเข็วเข้าของภาวะ
ความขี้บั่นเข็วทุกข ก็จะมีขึ้นเช่นเดียวกัน ’

ความเป็นตัวตนที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตถุวิสัยในโลก ทั้งที่จริง ๆ แล้ว “ความเป็นตัวตน” อันที่จริงเป็นเพียงกระแสความสืบทอดของสสารและพลังงาน ภายใต้กรอบอ้างอิงของอวกาศ เวลา และการรับรู้ชุดหนึ่งเท่านั้น

เหมือนตัวตนของพระเอกนางเอกในภาพยนตร์ที่เราชื่นชอบ ซึ่งอันที่จริงเป็นเพียงภาพแต่ละเฟรมที่ถูกฉายไปปรากฏบนจอภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง (ประมาณวินาทีละ 3 ภาพ) แต่เพราะความสืบทอดของภาพแต่ละภาพในมิติของอวกาศและเวลา ที่เกิดขึ้นภายใต้กรอบการ

รับรู้ชุดหนึ่งๆ ได้ก่อให้เกิดการปรุงแต่งที่เชื่อมโยง ร้อยเรียงภาพเหล่านั้นเข้าด้วยกันภายในความรู้สึกนึกคิดของเรา จนก่อเกิดเป็นตัวตนของพระเอกนางเอกที่แสดงบทบาทเรื่องราวต่างๆ ให้เราชื่นชอบ ทั้งๆ ที่ถ้าล้าพังมีเพียงภาพแต่ละเฟรมปรากฏขึ้นในมิติของเวลาแล้วหายไป ภาพนั้นๆ จะไม่มีแก่นสารความหมายอะไรเลย เป็นต้น

ข้อจำกัดของความจริงที่เกิดจากความคิด

เดส์การ์ตส์ (Rene Descartes) เคยสรุปไว้ในข้อเขียนทางปรัชญาที่มีชื่อเสียงของเขาถึงการค้นพบมูลบท (axiom) ของสิ่งที่เป็นพื้นฐานความจริงซึ่งไม่มีทางสงสัยถึงความดำรงอยู่ของตัวมันว่า **“ฉันคิด ดังนั้นฉันจึงมีอยู่”** เนื่องจากถ้าไม่มี **“สิ่งหนึ่ง”** ที่ดำรงอยู่จริง (อย่างเช่นวัตถุวิสัย) ในโลก ซึ่งกำลังทำหน้าที่คิดสงสัยเกี่ยวกับความดำรงอยู่ของตัวฉันในขณะนี้แล้ว ความคิดสงสัยเกี่ยวกับความมีอยู่ของตัวฉันดังกล่าวจะเกิดขึ้นมาในโลกได้อย่างไร ฉะนั้นถึงแม้เราอาจจะตั้งข้อสงสัยอย่างไรก็ได้ต่อความดำรงอยู่จริงของสรรพสิ่งในเอกภพ แต่อย่างน้อยมีสิ่งหนึ่งที่เราไม่มีทางตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความดำรงอยู่จริงของสิ่งนั้นได้เลย ซึ่งก็คือความดำรงอยู่จริงของ **“ตัวฉัน”** นั่นเอง

ข้อสรุปทางตรรกะที่มีชื่อเสียงของเดส์การ์ตส์นี้ อันที่จริงได้ชี้ให้เห็นกระบวนการปรุงแต่งของอวิชชา ที่ก่อให้เกิดความหลงผิด คิดว่ามีสิ่งที่เป็น **“ตัวตนของฉัน”** ที่ดำรงอยู่จริงอย่างเช่นวัตถุวิสัยในโลก ทั้งๆ ที่ **“ตัวฉัน”** ⁽¹⁾ ซึ่งกำลังทำหน้าที่คิดสงสัยเกี่ยวกับความมีอยู่แห่งตัวตนของฉันในขณะนี้ เป็นเพียงกระแสการเกิดดับของจิต ที่ทำหน้าที่รับรู้โลกในแต่ละปัจจุบันขณะเท่านั้น แต่เราก็มักจะสรุปเกินเลย (เพราะอวิชชาครอบงำ) ต่อไปว่า **“ตัวฉัน”** ⁽²⁾ อันเป็นสิ่ง หนึ่ง ซึ่งดำรงอยู่อย่าง เป็นอัตตาตัวตนและเป็นวัตถุวิสัย จะต้องเป็นสิ่ง ที่ดำรงอยู่จริงในโลกด้วย

กล่าวคือไปสรุปว่า **ฉัน** ⁽¹⁾ = **ฉัน** ⁽²⁾ เมื่อพบว่า

“ฉัน” ⁽¹⁾ มีจริง ฉะนั้น **“ฉัน”** ⁽²⁾ จะต้องมียุ่จริงด้วย อันเป็นข้อสรุปที่เกิดจากการไปยึดเอา มโนทัศน์ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า **“ฉัน”** ⁽¹⁾ มาเป็นอัตตาตัวตนของความเป็นตัวฉัน ⁽²⁾ ซึ่งเป็น **“อัตตวาทุปาทาน”** ที่ทำให้เข้าใจว่ามีสิ่งต่างๆ ที่เป็นอัตตาตัวตน บุคคล เรา เขา ดำรงอยู่จริงอย่างเช่นวัตถุวิสัย ดังเช่นที่เดส์การ์ตส์พยายามพิสูจน์ต่อไปถึงความดำรงอยู่จริงอย่าง เป็นวัตถุวิสัยของสิ่งอื่นๆ จากพื้นฐานมูลบทแห่งความดำรงอยู่จริงของ **“ตัวฉัน”** ที่เขาค้นพบนี้ เหมือนการใช้สิ่งที่เห็นจริงแล้ว (axiom) ของวิชาเรขาคณิต เป็นมูลบทในการพิสูจน์ทฤษฎีบทที่ ๑ แล้วอาศัยทฤษฎีบทที่ ๑ เป็นพื้นฐานพิสูจน์ทฤษฎีบทที่ ๒ ตลอดจนอาศัยทฤษฎีบทที่ ๑, ๒ เป็นพื้นฐานพิสูจน์ทฤษฎีบทที่ ๓, ๔, ๕... ฯลฯ ต่อไป เดส์การ์ตส์จึงได้ชื่อว่าเป็นนักปรัชญาที่วางรากฐานของโลกทัศน์ทางวิทยาศาสตร์หรือฟิสิกส์แบบเก่า ซึ่งทำให้มองสิ่งต่างๆ ในเอกภพในสถานะของสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างเช่นวัตถุวิสัยภายใต้อวกาศ ๓ มิติ อันสามารถจะศึกษาธรรมชาติแห่งความดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นได้อย่างมั่นคงชัดเจน จนกลายเป็นรากฐานของการพัฒนาความรู้ทางวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ (แต่เมื่อมูลบทแห่งความดำรงอยู่จริงอย่าง เป็นอัตตาตัวตนของ **“ตัวฉัน”** ถูกล้นคลอนเช่นนี้ โลกทัศน์ที่มองเอกภพในสถานะสิ่งที่ดำรงอยู่อย่าง เป็นวัตถุวิสัยภายใต้อวกาศ ๓ มิติ ก็ถูกล้นคลอนตามไปด้วย)

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เราได้อาศัยมโนทัศน์ต่างๆ เป็นหน่วยพื้นฐานของการปรุงแต่งความรู้สึกนึกคิด เพื่อสร้างแบบจำลองความจริงในธรรมชาติ จนเกิดเป็นความรู้และทฤษฎีต่างๆ ที่พยายามอธิบายธรรมชาติทั้งหลายขึ้นมา ส่งผลให้ความรู้ทั้งหลายที่เราศึกษาเรียนรู้ผ่านทางความคิด ที่ต้องอาศัยมโนทัศน์ (concepts) ซึ่งสะท้อนผ่านทางภาษา (โดยเราจะคิดเป็นภาษา หรือวลีสังขาร ไม่ว่าจะ เป็นภาษาพูด หรือภาษา

ที่เป็นภาพก็ตาม) มีพื้นฐานอยู่บน **“อัตตวาทุปา-
ทาน”** (อันเป็นอุปาทานตัวที่ลึกที่สุดในอุปาทาน ๔
ตามพุทธปรัชญา ได้แก่ กามุปาทาน ทิฏฐุปาทาน
ลีลัพทอุปาทาน และอัตตวาทุปาทาน)

ความรู้ที่เกิดจากความคิดซึ่งอาศัยมโนทัศน์ที่
สะท้อนผ่านภาษาต่างๆ และสามารถศึกษาเรียนรู้
โดยสื่อสารผ่านทาง **“ภาษา”** จึงมีสถานะเป็น
เพียงแบบจำลองความจริง หรือเป็นเพียง
เสมือนเงาที่สะท้อนภาพความจริงในธรรมชาติ
เท่านั้น แต่ยังไม่ใช่ตัว **“ความจริง”** (Reality)
อันส่งผลทำให้ความรู้ที่เกิดจากความคิดผ่านทาง
มโนทัศน์ต่างๆ เป็นเพียงแค่ **“สมมติลัจจะ”** เท่านั้น
ไม่ใช่ **“ปรมาตลัจจะ”**

ความพยายามที่จะทำให้ **“อวิชา”** หหมดไป
และเข้าถึงความจริงตามความเป็นจริงด้วย
ตรรกะหรือความนึกคิด จึงเป็นวิถีทางที่ผิดพลาด
และไม่มีทางทำให้อวิชา (ความไม่รู้) หหมดสิ้นไปได้
ถึงแม้เราจะพยายามเรียนรู้พุทธปรัชญา และ
สร้างระบบความคิดที่เป็น **“แบบจำลอง”** เพื่อ
อธิบายสภาวะแห่งความเป็นจริงของธรรมชาติ
อันมีลักษณะเป็นไตรลักษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เป็น **“อนัตตา”** อย่างไร ก็ไม่มีทางก้าวพ้นจาก
อวิชาไปได้

เปรียบเสมือนการใช้น้ำสกปรกเพื่อล้างพื้นที่
สกปรก ถึงแม้ว่าจะช่วยให้พื้นสกปรกลดน้อย
ลงได้บ้างในระดับหนึ่ง แต่ย่อมไม่มีทางจะทำให้
พื้นสะอาดอย่างแท้จริงฉันใด

การอาศัยความรู้ที่เกิดจากความคิด ซึ่ง
ปรุงแต่งขึ้นจากพื้นฐานของมโนทัศน์ต่างๆ ที่
สะท้อนผ่านทางภาษา อันมีลักษณะเป็น **“อัตตวา-
ทุปาทาน”** (ซึ่งเป็นอุปาทานอย่างหนึ่ง) ย่อมไม่
อาจนำไปสู่ **“ปัญญา”** ที่เป็นอิสระจากการครอบงำ
ของ **“อุปาทาน”** จนสามารถเข้าถึง **“วิชา”**
หรือภาวะความหมด **“อวิชา”** ได้อย่างแท้จริง
ฉันนั้น

ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ห้วงโซ่ตัวแรกของกฎ
ปฏิจลสมุปบาทจะเริ่มต้นที่ **“อวิชา”** แต่พระ

พุทธองค์กลับชี้ไปที่ห้วงโซ่ตรง **“ตัณหา”** โดย
ถือว่าจุดนี้เป็นเป้าหมายที่เป็นเสมือนจุดคานงัด
สำคัญ อันเป็นสาเหตุหรือสมุทัยของการก่อเกิด
ปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ทั้งหลาย ซึ่งถ้าจับ
ห้วงโซ่ตรงจุดนี้ได้มัน และทำลายข้อต่อสำคัญ
ดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง กระแสแห่งปัจเจกการก็
จะถูกสะบัดตัดขาด อันจะทำให้ภพชาติสิ้นสุดลง
และภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่างๆ ก็จะสิ้นสุด
ตามไปด้วย สุดท้ายอวิชชาที่จะสลายตัวไปเอง
โดยอัตโนมัติ เหลือแต่ปัญญาหรือวิชาที่
ประจักษ์ถึงความจริงของธรรมชาติ (ที่มีลักษณะ
เป็นไตรลักษณ์) อย่างกระจ่างชัดตามที่เป็นจริง
(โดยไม่ใช่อาศัยตรรกะขบคิดให้เข้าใจ เพื่อให้เกิด
ปัญญาเข้าใจความจริงของธรรมชาติว่ามีลักษณะ
เป็นไตรลักษณ์ จนหมดอวิชาความไม่รู้)

เป้าหมายที่ต้องทำให้ดับสูญ

พระพุทธรองค์ได้ตรัสอธิบายถึงเป้าหมาย
สำคัญที่เป็นจุดมุ่งหมายสุดท้ายที่ต้องไปให้ถึง
หรือเป็นตัว **“นิโรธ”** อันเป็นอารยสังขข้อที่ ๓ ว่า
**“ภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลคือทุกขนิโรธอารยสัง-
คือการที่ตัดหนั้นแลดับไป ด้วยการสำรอกออก
หมดไม่มีเหลือ การสละเสียได้ สลัดออก พ้นไปได้
ไม่ห่วงเหนียวพันพัวพัน”** (พระธรรมปิฎก, ๒๕๓๘ :
๘๙๖)

“ตัณหา” จะเป็นปัจจัยให้เกิด **“อุปาทาน”** เมื่อ
มีตัณหา ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น
หรืออยากที่จะไม่ได้ อยากที่จะไม่มี อยากที่จะ
ไม่เป็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว อุปาทาน
ความรู้สึกยึดมั่นว่ามีสิ่งๆ หนึ่งอันคือ **“ตัวฉัน”** ที่
ดำรงอยู่จริงซึ่งกำลังมีความรู้สึกอยากอยู่นั้นๆ ก็
จะเกิดปรากฏตามมา โดยขอบเขตปริมนทลแห่ง
ความรู้สึกเป็น **“ตัวฉัน”** จะแปรผันเป็นสัดส่วน
โดยตรงกับขนาดของ **“ตัณหา”** ความรู้สึกอยาก
ดังกล่าว

ยิ่งความรู้สึกอยากขยายตัวออกไปกว้างขวาง
เท่าไร ปริมนทลของความรู้สึกเป็น **“อิตตาตัวตน**

ของฉันท”ก็จะพองโตใหญ่ขึ้นตามไปด้วยมากเท่านั้น
ส่งผลให้ “เป้าของลูกศร” แห่งภาวะความบีบคั้น
เป็นทุกข์ขยายตัวกว้างขึ้น

เปรียบเสมือนลูกโป่งที่อัดลมจนพองโตเท่าไร
สิ่งที่มีขนาดใหญ่ขึ้น ก็ย่อมมีโอกาสจะตกเป็น
เป้าหมายของลูกศรที่จะยิงถูกลูกโป่งดังกล่าวมาก
เท่านั้น เมื่อ “อึดตายตัวตน” ขยายใหญ่ขึ้น โอกาส
ที่ “ตัวตน” ดังกล่าวจะตกเป็นเป้าของภาวะความ
บีบคั้นเป็นทุกข์ ก็จะขยายเพิ่มมากขึ้นเฉก
เช่นเดียวกัน

ตัวอย่างเช่น ถ้าเราติดเหล้าและอยากดื่ม
เหล้าเป็นประจำทุกวัน ปริมาณของความรู้สึก
ว่ามี “ตัวเรา” (ที่อยากดื่มเหล้า)ก็จะขยายขอบเขต
ออกไปตามความอยากดังกล่าว และเกิดความรู้สึก
ยึดมั่นเป็นอุปาทานว่า “เหล้า” คือส่วนหนึ่ง
แห่งชีวิตตัวตนของเรา หรือกลายเป็น “อุปาทาน-
ขันธ” งอกเงยเพิ่มขึ้นมาในชีวิต

หากวันไหนไม่ได้ดื่มเหล้า ก็จะรู้สึกเสมือนว่า
ตัวตนของเรากำลังขาดบางสิ่งบางอย่างไป
หมดชีวิตชีวา เป็นตัวตนที่ขาดพร่องไม่สมบูรณ์
จนเกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ทรมานทราญ รว
กับว่า “ชีวิตตัวตน” ของเราจะดำรงอยู่ต่อไปไม่ได้
ถ้าไม่สามารถหา “เหล้า” มาเติม “ชีวิต” ที่ขาด
พร่องดังกล่าวให้เต็ม

เมื่อขนาดของ “ตัวตน” อันเป็น “อุปาทาน-
ขันธ” ขยายขอบเขตใหญ่ขึ้น จากการไปยึดถือ
เอา “เหล้า” (ซึ่งอันที่จริงเป็นสิ่งเกินความจำเป็น
ของชีวิต)มาเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งแห่งความเป็น
“ชีวิตตัวตน” ของเรา (หรือเป็น “อุปาทาน-
ขันธ”) เพิ่มขึ้นใหม่เช่นนี้ โอกาสที่จะเกิดภาวะ
ความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการไม่ได้ดื่มเหล้าสมใจ
อยาก (หรือ “ภาวะแฝงของความทุกข์”) ก็
จะขยายขอบเขตเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว และ
กลายเป็นเหตุมูลฐานของภาวะความบีบคั้นเป็น
ทุกข์ในชีวิต เพราะถ้าหากเมื่อใดที่ไม่สามารถหา
เหล้ามาดื่มได้สมใจอยาก ทั้งในเวลาและปริมาณ
ตามที่ต้องการ “ภาวะแฝง” (Potentiality) ของ

ความทุกข์ที่ซ่อนตัวอยู่ ก็จะปรากฏสู่ “ภาวะ
ความจริง” (Actuality) เล่นงานเราทันที จน
กลายเป็นความทุกข์ ความคับแค้นใจ ความ
ไม่สบายใจ ความอึดอัดขัดเคืองใจ ฯลฯ

แต่ในทางกลับกัน ถ้าหากเราสามารถ
สำรวจความติดเหล้า (ตัณหา) ดังกล่าวออกไปได้
หมด ไม่มีเหลือ สละเสียได้ สลัดออก พ้นไปได้
ไม่ห่วงเหนียวพันพัน หมดความอยากใดๆ ที่จะ
ดื่มเหล้าอีกต่อไป “ตัวตน” หรือ “อุปาทาน-
ขันธ” ในส่วนที่สัมพันธ์กับเหตุปัจจัยเรื่องอยากดื่ม
เหล้าก็จะสลายตัวเสื่อมไป ส่งผลให้โอกาสที่จะ
เกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการไม่ได้ดื่ม
เหล้า ลดน้อยลงตามไปด้วย ผลที่สุดปัญหาความ
บีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต ก็จะถูกทำให้ลดน้อยลงได้
ส่วนหนึ่ง ตามลัดส่วนของ “อุปาทานขันธ” ที่ถูก
ทำให้สลายตัวไปนั้นๆ ด้วยเหตุนี้ “การพิจารณา
เห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปในอุปาทาน-
ขันธ” จึงชื่อว่าเป็นการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่
เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ”

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● อันติมะ

● นักเรียนสัมมาสิกขาศาลิโกช่วยกันเก็บถั่วเขียว
ไร่สารพิษในนาข้างชุมชน

ตอน

โบยบิน...สู่...บ้านใหม่

● ต่อจากฉบับที่ ๒๐๓

**อิสระเสรี
ไม่ใช่การได้ทำอะไร
นอกกฎระเบียบ
แต่คือการทำ
สามารถดำเนินชีวิต
ในกฎระเบียบได้
โดยที่ใจไม่รู้สึก
ว่าเป็นกรอบ**

ฉันเดินทางมาจากบ้านราชด้วยจิตใจที่บอบช้ำ แน่นนอนว่า มันเกิดจากตัวฉันที่เป็นต้นเหตุ ในเมื่อฉันเลือกทางเดินชีวิตเอง ก็ต้องเดินหน้าต่อไป

ภาระอันหนักอึ้งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ไม่ใช่แค่โลกธรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพของที่นี่ให้ได้ด้วย ลำพังแค่สถานที่กับสิ่งแวดล้อมคงไม่เท่าไร แต่กับตัวบุคคลนี่สิ ลำบากกว่ากันเยอะ โดยเฉพาะเพื่อนร่วมห้องฝ่ายหญิงที่ดูจะมีแรงผลักดันต่อฉันสูงพอดู

หลายต่อหลายครั้งที่ฉันพยายามเข้าหาพวกเขาด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็มักจะได้รับปฏิเสธรด้วยกิริยาต่างๆ บ้างก็ออกทางสายตา บ้างก็ออกมาทางคำพูด หนักที่สุดก็ถึงขั้นออกมาทางพฤติกรรม ส่วนบางคนก็ดูเป็นผู้ใหญ่หน่อยก็จะเฉยมากกว่า

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวด เพราะคิดเสมอว่า การที่เลือกมาที่นี่ ฉันต้องการและตั้งใจจะพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเรียกร้องหรือโกรธเคือง เพราะเป็นสิทธิเสรี

ของเขาที่จะรู้สึกอย่างไรกับเราก็ได้ หากมันเสียเวลาไปถือสาหรือตอบโต้ ก็ปล่อยให้เสียเวลาเฉยๆ อะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด ถือว่าอุปสรรคเป็นเพียงแค่สายลมและแสงแดดที่เข้ามาทักทายแล้วก็จากไป แม้ว่าวันนี้หลายต่อหลายคนอาจจะยังไม่เข้าใจและไม่เชื่อใจ แต่ฉันก็เชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่ง “**ความดี**” ย่อมเปลี่ยนความรู้สึกเขาได้ การเอาชนะที่สูงส่งไม่ใช่ชนะด้วยอำนาจ แต่การเอาชนะที่เนียนที่สุดคือ การเอาชนะด้วยธรรม

ฉันดำเนินชีวิตช่วง ม.๓ ตอนปลาย ด้วยศิลปะและการงาน อย่างน้อยก็พอจะมองเห็นแล้วว่าจริงๆ แล้วชีวิตควรจะดำเนินไปในทิศทางใดจึงจะเหมาะสม

แม้ว่ากฎระเบียบโรงเรียนล้มมาลิกขาปฐม-อโศกจะเคร่งครัดกว่าทางบ้านราชฯ มาก แต่ฉันก็อยู่ที่นี้ได้ด้วยใจอิสระไม่ได้ยึดติดอะไร ฉันคิดว่าไม่ใช่การฝืนตัวเองให้ทำงานตามกฎได้ และก็ไม่ได้มาจากแรงบีบในการย้ายมาด้วย แต่เป็นไปตัวเองโดยปรกติตามที่ฉันเป็น

อิสระเสรี ไม่ใช่การได้ทำอะไรนอกกฎระเบียบ แต่คือการที่เราสามารถดำเนินชีวิตในกฎระเบียบได้โดยที่ใจไม่รู้สึกว่ามันเป็นกรอบ และอิสระที่สูงส่งก็น่าจะเป็นการดำรงตนเองและจิตใจให้อยู่เหนือการบงการของกิเลสได้ตลอด

ฉันตั้งหน้าตั้งตาปรับปรุงพัฒนาตัวเองใหม่และไม่ไปคิดใส่ใจกับคมหอกคมดาบจากปากของผู้อื่น สิ่งใดที่เขากล่าวมาแล้วฉันบอกพร่องจริง ก็จะขออน้อมรับมาปรับปรุง แต่ถ้าสิ่งใดที่เขากล่าวมาแล้วไม่ใช่ตัวฉันก็ไม่จำเป็นที่จะไปหาข้อแก้ตัว แค่ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ซะก็สิ้นเรื่องจริงๆ แล้วฉันควรจะขอบคุณเขามากกว่า ที่เอากาละและให้บททดสอบเหล่านี้แก่ฉัน

วรยุทธ์ที่ดีที่สุดควรจะนำออกมาใช้ในสถานการณ์แบบนี้ก็คือ**ความอ่อนน้อมถ่อมตน และการยอม** เพราะพ่อท่านก็สอนพวกเราอยู่เสมอ

ว่า อารมณ์ที่ดีที่สุดของบัณฑิตคือ “**ความอ่อนน้อมถ่อมตน**” และลึกที่สุดสำหรับการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมใหญ่ก็คือ “**การยอม**”

เวลายอมเป็นสิ่งพิสูจน์ แม้ไม่คาดหวัง หากทำเหตุดี ผลดีก็ต้องเกิด สุดท้ายเพื่อนที่มีอคติกับฉันที่สุดในห้องได้กลับกลายมาเป็นเพื่อนที่เข้ากันได้ง่ายที่สุด แม้เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ก็ตามแต่ฉันคิดว่า ฉันได้เก็บเกี่ยวเอาประโยชน์และข้อคิดจากมันมากมายเลยทีเดียว หนึ่งในนั้นทำให้ได้รู้ว่าอานิสงส์ของการยอมและอ่อนน้อมถ่อมตนจะออกมาเป็นอย่างไรบ้าง

ประตูลู่ ม. ปลาย

ฉันใช้เวลาครึ่งปีกับการฝ่าฟันด้านวิฤตต่างๆ มาได้ขนาดนี้แม้จะลำบาก แต่ผลลัพธ์ก็ออกมาคุ้ม ตอนนี้ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว ทั้งในเรื่องของสภาพแวดล้อมและสภาพบุคคลจริงๆ แล้วฉันก็เข้ากับที่นี่ได้ไม่ค่อยยาก

คนเราเมื่อมีพบก็ต้องมีจาก ไม่มีสิ่งใดในโลกที่จะไม่พรากจากกัน จะต้องจากกันไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่เวลาใดไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งทุกอย่างยอมเป็นไปตามสังขาร

พวกเราจบ ม.๓ ด้วยความสำราญเบิกบานใจที่สามารถเดินทางมาถึงครึ่งทางของชีวิตล้มมาลิกขาแล้ว สำหรับฉัน ๓ ปีข้างเป็นเวลาที่น้อยนิดมากกับการศึกษาบนเส้นทางสายนี้ แน่แน่นอนว่าเป้าหมายของฉันไม่ได้หยุดแค่นี้ และอาจจะไม่ได้หยุดอยู่แค่ ม.๖ เช่นกัน แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าควรทำปัจจุบันให้ดีที่สุดก่อน แล้วเป้าหมายกับอุดมการณ์ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงหากเราตั้งใจจริง

หลายต่อหลายคนมีความมุ่งมั่นที่จะก้าวต่อไป แต่ก็ไม่น้อยเหมือนกันที่ลังเลและตั้งใจจะหลีกหนีจากเส้นทางสายนี้ เพื่อนร่วมห้องของฉันมีทั้งหมด ๒๔ คนเมื่อรวมฉันด้วยก็เป็น ๒๕ คน แต่สุดท้าย พอถึงจุดจุดหนึ่งผู้เหนียวล้าต่อการเดินทางยอมเป็นฝ่ายล่าถอย เพื่อน ๙ คนต่างก็ขอหยุดชีวิตโลกุตระไว้เพียงเท่านั้น บ้างก็แสดง

เจตจำนงที่จะไป บ้างก็ไปเพราะทางบ้านอยาก ให้ไป หลายต่อหลายเหตุผลที่ประเดประดัง เข้ามา แต่ท้ายสุดของความจริง ผู้กำหนดชีวิตก็ คือ “ตัวเราเอง” ต่างหาก

ไม่มีใครในอโคทที่อยากจะสูญเสียเมล็ดพันธุ์ เหล่านี้ไป แต่สุดท้ายสิ่งที่ดีที่สุดก็คือเอาเท่าที่ได้ เมื่อทุกอย่างยอมเป็นไปตามกรรม

เอาเถอะ ใครใคร่ไปก็ขอให้เอาดีๆ แต่สำหรับ ใครที่ใคร่อยู่ ก็ต้องตั้งใจและเอาจริง ตัวฉันเอง ก็เชื่อว่าอยากจะทำให้เพื่อนออกไป เพราะถึงแม้ว่า เขาจะไปเพียงชั่วคราว แต่มันก็ทำให้เสียเวลาไป มากเท่าไรก็ไม่รู้ ไหนๆ ก็ได้มาพบสิ่งที่ดีแล้วก็ อยากให้ดำเนินต่อไปไม่อยากให้ทิ้ง แต่เอาเถอะ เพราะนี่อาจจะไม่ใช่ข้อสรุปที่ถูกต้องเสียทีเดียวก็ได้ เพราะเรื่องผลบุญบารมีมันวัดกันไม่ได้ง่าย ๆ ผู้ที่ ออกไปก็เชื่อว่าไม่มีโอกาสอีก ลักวันหนึ่งอาจจะ เป็นรอบของเขาก็ได้ เอาเป็นว่า ตอนนี้อย่ามอง ที่ตัวเองดีกว่า เมื่อคิดจะอยู่แล้วก็ตั้งใจจริง เฟ่งเพียรอยู่ตลอด และก็ควรระวังจักเพียรด้วย

งานรับกลดของรุ่นพี่ ม.๖ พร้อมกับงาน สูขวิทย์ ม.๓ ผ่านไปได้ไม่กี่วันก็ถึงฤดูกาลแห่งการ ปิดเทอมภาคฤดูร้อน กำหนดปิด ๓๐ วันข้างเป็น ช่วงเวลาที่เด็ก ๆ ส่วนใหญ่ต่างก็รอคอยใจจดใจจ่อ แต่สำหรับพวกเราเตรียม ม.๔ ๓๐ วันในปี นี้ คง ไม่ใช่ของพวกเรา

โรงเรียนอนุญาตให้กลับบ้านได้ ๑๕ วัน จากนั้นจะต้องกลับมาเตรียมงานรับน้องใหม่ และ ต้องมาเข้าค่ายทดสอบสมรรถภาพของตนเอง เพื่อที่จะก้าวเข้าสู่ชีวิต ม. ปลายด้วยค่าย “วินัยทหาร” ฉันก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่า อยู่มา จนปานนี้แล้วฝึกฝนตนเองมาก็ ๓ ปีแล้ว แต่ต้อง มาใช้วิธีคัดเลือกกันด้วยระบบทหารที่ใช้อำนาจ เป็นธรรม แต่ไม่ได้เอาธรรมเป็นอำนาจ จริงๆ แล้วโรงเรียนของเราน่าจะหันมาใช้ระบบจิต ลำนึกเพื่อคัดสรรเด็ก ๆ น่าจะดีกว่า เพราะเท่าที่ดู แล้วระบบนี้คงลึกกว่ากันแยะ และก็น่าจะให้ผลดี ต่อจิตวิญญาณของเด็กด้วย แต่ก็อย่างว่า ฤดู

กาลนี้เป็นรอบการเรียนรู้วิธีการและผลลัพธ์ของ ระบบนี้เราก็ต้องดำเนินตามให้ได้โดยที่ใจไม่ดูด หรือไม่ผลึก

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจการรับน้องค่ายแรกแล้ว พวกเราต่างก็เตรียมล้มภาระเพื่อออกเดินทางสู่ **พนาอโคท จ.ลพบุรี** นี่เป็นเพียงข้อมูลเดียวเท่านั้น ที่มีโอกาสรับรู้ งานนี้เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับนอนที่ไหน ก็ต้องแล้วแต่ครูฝึก การ ไม่รู้อะไรล่วงหน้าก็ดีไปอย่างไร จะได้ฝึกความกล้า เผชิญหน้ากับสิ่งที่เรายังไม่รู้

ระยะเวลาของค่ายกินเวลายาวนานถึง ๗ วัน กระนั้นใจของฉันก็ยังรู้สึกว่ามันช่างนาน เหมือน ๗ เดือนเลยทีเดียว เพราะในช่วง ๗ วัน นี้พวกเราจะต้องดำเนินชีวิตอยู่กับสถานการณ์ ต่างๆ ที่ครูฝึกได้เสกสรรปรุงแต่ง ปรุงแต่งขึ้นมา เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายหลักของค่ายที่ว่า “เด็กจะได้ฝึกเรียนรู้ที่จะควบคุมอารมณ์ตนเองให้ ได้ขณะที่อยู่ในสภาพแรงกดดัน

เอากับครูฝึกเขาลี แต่ละวันแทบจะไม่ได้ พักผ่อนกันเสียเลย ถ้าไม่พาทำงาน ก็เป็นการฝึก ระเบียบวินัยแบบกดดันทั้งร่างกาย อารมณ์และ จิตใจ ไม่ว่าจะเป็นการเรียกแถวนับร้อยๆ ครั้ง ต่อวัน การสั่งทำโทษที่แม้จะไม่ผิด ก็ต้องหาเรื่อง กล่าวโทษจนได้ การกินข้าวแบบสายฟ้าแลบ การคลุกซี้โคลน การถูกกลั่นแกล้งด้วยสถานการณ์ ต่างๆ เพื่อกระชากสัญชาตญาณดิบของเด็ก ออกมาคัดเลือก งานนี้เรียกว่าสะบักสะบอม ตลอด ๗ วัน

กว่าจะได้ผ้าพันคอฟ้าขาว อันเป็นเครื่องหมาย ยืนยันและประกาศให้รู้ว่า เราคือผู้พิชิตล้มมา- ลิกขาปฐมอโคท ก็เล่นเอาแทบแย่ไปตามๆ กัน จะว่าไปแล้ว น้องๆ ก็ช่างยอดเยี่ยมกันจริงๆ นี่ถ้า เกิดว่าไปสมัครเรียนข้างนอกก็คงจะเหนื่อยเพียง แค่มอง แต่น้องๆ กลับเลือกที่จะดันดันกัดฟันร่วม กันฟันฝ่าอุปสรรคของค่ายปฐมอโคท จนกระทั่ง ถึงวันที่ประกาศผลโดยสวัสดิภาพ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

คดียุบพรรค

คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ยุบพรรค
คไทยรักไทยตามพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๑
 มาตรา ๖๗ ประกอบมาตรา ๖๖ (๑) และ (๓)
 กับให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งกรรมการบริหาร
 พรรคจำนวน ๑๑๑ คน ตามประกาศนายทะเบียน
 พรรคการเมือง เรื่องการตอบรับการเปลี่ยนแปลง
 กรรมการบริหารพรรคไทยรักไทย ฉบับลงวันที่ ๔
 พฤษภาคม ๒๕๔๙ มีกำหนด ๕ ปี นับแต่วันมี
 คำสั่งให้ยุบพรรคการเมือง ตามประกาศคณะ
 ปฎิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมี
 พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๒๗ ลง
 วันที่ ๓๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙ ย่อมมี
 เหตุที่ไปที่มา ตามเหตุผลที่ปรากฏในคำพิพากษา
 ใครจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ จะขึ้นชมหรือตำหนิ
 คำพิพากษาดังกล่าว ผู้เขียนไม่อาจบอกได้ว่า
 ความคิดของใครถูกของใครผิด ของใครถูกต้อง
 กว่าของใคร ใครชัดเจนกว่า แต่ผู้เขียนและใคร
 ต่อใครที่มีความห่วงใยในประเทศไทยก็พอจะบอก
 ได้ว่าบ้านเมืองของเราไม่อาจสงบร่มเย็นลงได้ง่ายๆ
 อย่างที่คิด การจะเกิดความสมานฉันท์นั้นไม่ได้
 เกิดจากการประกาศ แต่ต้องเกิดจากการกระทำ

ที่พร้อมใจกันของคนไทยทั้งชาติทุกฝ่าย ไม่ใช่
 พุดอย่างทำอย่าง

เด็กๆกระทำความผิดเรามีแนวคิดจะไม่ลงโทษ
 เด็กเหล่านั้นเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เพราะยังด้อย
 วุฒิภาวะ ไม่ว่าจะด้านประสบการณ์ ความรู้ สังคม
 เศรษฐกิจ ฯลฯ และยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่คิดว่
 การลงโทษเด็กนั้นไม่ใช่แนวทางแก้ไขปัญหา แม้
 แต่คดีต่างๆ ไปของผู้ใหญ่ ที่ศาลได้มีคำพิพากษา
 ลงโทษก็ตาม เราก็ยังเรียกร้องให้สังคมดำเนิน
 การแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ เพราะการพิพากษาตัดสิน
 คดีที่ศาลนั้นเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ผู้เขียนเองก็
 ลงความเห็นว่ งานของศาลในปัจจุบันนี้เป็นงาน
 ที่ถูกกำหนดให้แก้ปัญหาที่ปลายเหตุ แก้เท่าไร
 ก็ไม่มีทางหมด แก้เท่าไรก็ไม่มีทางลดปัญหา
 ตรายใดที่สังคมยังไม่ได้รับการแก้ไขหรือไม่
 พยายามมุ่งหาต้นเหตุ ไม่ว่าจะสังคม เศรษฐกิจ
 การเมือง ลือ การบังคับใช้กฎหมายอย่าง
 เท่าเทียมเสมอภาค

เราโทษอยู่เสมอว่า สังคมมีสื่อลามกอนาจาร
 มากทำให้คิดทางเพศไม่ยอมลดลงมีแต่จะเพิ่มขึ้นๆ
 การกำจัดสื่อพวกนี้หมดหรือเหลือน้อยที่สุดจึงน่า
 จะลดหรือบรรเทาปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ
 ลงได้ระดับหนึ่ง

เราพูดกันเสมอว่า เมื่อใดเศรษฐกิจฝืดเคืองก็
 จะมีคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น
 เมื่อใดยาเสพติดระบาดมาก ปัญหาเล็กๆ
 ขโมยน้อยก็จะมากขึ้น หมู่บ้านชุมชนใดที่มีผู้
 ติดยาเสพติดมาก คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินในชุมชนนั้นก็
 ต้องมีมากกว่าชุมชนอื่น จังหวัดใดมีแหล่งบันเทิง
 มาก คดียาเสพติดก็ย่อมต้องมากตาม เมื่อใด
 ก็ตามที่มีการตีมสุรามาก เช่น ในเทศกาล
 เฉลิมฉลองต่างๆ ไม่ว่าจะปีใหม่ สงกรานต์ ก็ย่อมมี
 คดีความผิดเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย คดี
 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายหรือบาดเจ็บ
 เสียหายมาก และเป็นการชัดเจนว่าเด็กๆ ใน
 เมืองใหญ่จะมีปัญหาด้านความประพฤติมากกว่า
 เด็กๆ ในชนบท

สรุปได้ว่า ทุกอย่างนั้นมีเหตุมีปัจจัยของมันทั้งหมด ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่เกิดขึ้นโดยไม่มีสาเหตุ ไม่มีสิ่งใดที่อุบัติขึ้นโดยไม่มีที่มาที่ไป คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำสั่งยุบพรรคไทยรักไทย เพราะเชื่อว่ามี การจ้างพรรคเล็กให้ลงสมัครรับเลือกตั้งเพื่อไม่ต้องลงสมัครซ้ำ กฎหมายไปบังคับให้ต้องมีผู้ไปใช้สิทธิ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เพราะไม่มีคู่แข่งและเชื่อว่ามี การดำเนินการให้แก่ไขฐานข้อมูลของสมาชิกพรรคเล็กเพื่อให้บุคคลที่ไม่ใช่สมาชิกหรือเป็นสมาชิกไม่ครบกำหนดตามเกณฑ์ของกฎหมายได้เข้าเกณฑ์เพื่อไปสมัครแข่งขันกับพรรคไทยรักไทย แต่ถามต่อไปว่า เดิมเคยมีกฎหมายกำหนดไว้แบบนี้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่มี เพราะมีกฎหมายจึงเป็นเหตุทำให้ผู้ที่ได้รับผลพวงตามกฎหมายต้องไปพยายามดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เข้าเงื่อนไขในข้อกฎหมายที่กำหนด และถ้าพรรคการเมืองที่มีอยู่และรับเงินภาษีของประชาชนทุกพรรคใช้สิทธิ์สมัครลงเลือกตั้งตามปกติก็อาจจะไม่เกิดเหตุอย่างที่เราเห็นก็ได้ ถามว่าทำไมพรรคร่วมฝ่ายค้านจึงไม่ส่ง ฝ่ายค้านก็อ้างว่าเพราะกำหนดระยะเวลาหาเสียงในระยะสั้น ถามว่าทำไมจึงให้หาเสียงในระยะสั้น พรรคร่วมฝ่ายค้านก็ตอบว่า เพราะพรรคไทยรักไทยเอาเปรียบ แต่เมื่อถามต่อไปว่าเดิมนั้นมีการหาเสียงระยะเวลาน้อยกว่านี้เคยทำหรือไม่ ก็ปรากฏว่าเคยมีมาก่อนแล้ว ผู้สนับสนุนพรรคไทยรักไทยอีกกลุ่มหนึ่งกลับให้เหตุผลว่า ที่ไม่ลงเลือกตั้งเพราะเป็นที่รู้แน่ชัดแล้วว่า พรรคร่วมฝ่ายค้านลงเลือกตั้งก็สู้พรรคไทยรักไทยไม่ได้นั่นเอง แต่ถ้าไม่มีกฎหมายกำหนดจำนวนร้อยละของผู้ไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง ทุกพรรคอาจจะลงสมัครแข่งขันก็ได้ เพราะถึงอย่างไรพรรคไทยรักไทยก็ได้เป็น ส.ส.แน่นอน ไม่ต้องไปลงทุนเลือกตั้งซ้ำแล้วซ้ำอีก ทั้งหมดนี้ผู้เขียนไม่ได้เห็นด้วยกับฝ่ายใดหรือชื่นชมหรือตำหนิฝ่ายใด แต่เพียงชี้ให้เห็นว่าทุกอย่างมีเหตุที่ไปที่มาทั้งนั้น

การร่างรัฐธรรมนูญที่พยายามแก้ปัญหานี้

อาจจะไปสร้างปัญหาอีกปัญหาหนึ่งให้เกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดคิดก็เป็นได้ บางครั้งเป็นต้นเหตุให้บุคคลหรือคณะบุคคลต้องไปทำผิดเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เป็นไปตามกฎหมาย แม้แต่การแจ้งบัญชีทรัพย์สินที่มีเจตนาธรรมที่ดี แต่ก็มีนักการเมืองไม่ว่าพรรคใดๆ ก็ตาม พยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมมีชื่อในทรัพย์สิน การแสดงบัญชีทรัพย์สินแต่ละครั้ง คู่สมรสมีทรัพย์สินมากกว่านักการเมืองทั้งบุตรที่บรรลุนิติภาวะแล้ว ซึ่งไม่จำเป็นต้องแสดงบัญชีทรัพย์สิน ภรรยาที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายก็ไม่ต้องแสดงบัญชีทรัพย์สิน จึงไม่มีการจดทะเบียนสมรส ทำให้เราเห็นนักการเมืองผู้ใหญ่โสดๆ หลายคน ถ้าเรายังเขียนกฎหมายตามหลังอยู่เช่นนี้ก็มิได้แต่จะให้ผู้ลึกลับคิดมาทำงานการเมืองเป็นอาชีพ เพราะไปกำหนดไว้หมดสิ้นจนผู้มีความรู้ความสามารถและสุจริตใจไม่อยากจะเล่นการเมือง พวกเขาอยากทำการเมืองโดยไม่สุจริตเขาไม่กลัว โดยใช้วิธีโอนให้ลูกให้เมียที่ไม่จดทะเบียนสมรสหรือให้ญาติถือไว้แทน แล้วมาหาทุนจากการเล่นการเมือง ทำให้การเมืองเป็นที่หาผลประโยชน์ของผู้ไม่สุจริต ส่วนอีกพวกหนึ่งก็เข้ามาทำมาหากินเพราะทำอาชีพอย่างอื่นไม่ได้ เมื่อหามาได้ก็เอาไปฝากไว้ที่ตรงนั้นตรงนี้เช่นเดียวกัน แล้วเราจะหวังฝากบ้านเมืองนี้ไว้กับคนพวกนี้หรือ

คนดีก็มีหลายประเภทและบางครั้งบางคนดีสำหรับบางยุคบางสถานการณ์ แต่บางยุคบางสถานการณ์ทำงานไม่ได้ บางคนทำงานได้แต่ไม่สุจริต บางคนสุจริตแต่ทำงานไม่เป็น ทำงานไม่ดี ทำงานไม่ประสบผลสำเร็จหรือทำได้แต่ไม่ตลอดรอดฝั่ง

ฉะนั้นการมองให้รอบด้านไม่ใช่มองแต่ว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมายจึงไม่ดี คนหรือพรรคที่ไม่ถูกยุบตีหมดไม่มีข้อตำหนิ และอย่าไปมองว่ายุบแล้วจะแก้ปัญหาก็ได้ คิดอย่างนั้นมันง่ายเกินไป แต่ควรจะมองแยกแยะสาเหตุทั้งหมดว่ามาจากฝ่ายใดบ้าง เหมือนเด็กที่กระทำความผิด อย่ามองแต่ว่าเด็กมันทำผิดจึงลงโทษ ต้องมองพ่อแม่เด็กด้วยว่า

มีส่วนผิดไหมในการอบรมดูแลอุปการะเลี้ยงดู
มองสังคมรอบๆ ตัวเด็กด้วยว่าเป็นเหตุให้เด็ก
กระทำความผิดไหม ว่ามันพอนพะมันเนา มันส่ง
เสริม มันเปิดโอกาสหรือมันสนับสนุน ต้อง
วิเคราะห์ถึงเศรษฐกิจของเด็กของครอบครัวเด็ก
ของสังคมที่เด็กอยู่ด้วยว่ามันอดอยาก แร้นแค้น
ขาดสน ฝืดเคืองจนเด็กต้องทำอย่างนั้นหรือไม่
กระแสสังคมรอบๆ ตัวเด็กเป็นอย่างไร สื่อซึ่งถือ
ว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่โน้มน้าวให้เด็กไปกระทำนั้นเป็น
อย่างไร สื่อให้ความสำคัญในการป้องปรามหรือ
สื่อให้ความสำคัญในการตรวจสอบหรือสื่อให้
ความสำคัญในการชี้แนะหรือสื่อมองแต่ผล
ประโยชน์ของสื่อมองแต่รายได้ที่จะเข้ามา มอง
แต่ยอดจำหน่ายหรือมองแต่การขายโฆษณา
เรื่องนี้ก็ต้องมองกันทั้งระบบ มองถึงรัฐบาลมอง
ถึงฝ่ายค้าน มองถึงประชาสังคม องค์กรเอกชน
ตลอดจนสภาพสังคมคนไทยทั้งหมด จะโทษแต่
บางคน คณะบางคณะ พรรคบางพรรคก็จะแก้
ปัญหาประเทศไม่ได้ ทุกองคาพยพของสังคมไทย
มีส่วนผิดพลาดทั้งหมด ใครจะยอมรับหรือไม่เป็น
อีกเรื่องหนึ่ง แม้ผู้เขียนเองก็ยอมรับว่ามีส่วนใน
การเกิดเหตุครั้งนี้ แม้ผู้เขียนเป็นศาลและต้อง
ยอมรับกับบรรทัดฐานของศาลที่วางไว้ในคดีนี้
คดีต่างๆ ของนักการเมืองที่ขึ้นมาสู่ศาลไม่ว่าคดี
หมิ่นประมาท คดีดูหมิ่น ที่นักการเมืองหรือสื่อ
มวลชนขึ้นมาสู่ศาลต้องทบทวนมาตรฐานการวาง
โทษกันพอสมควร มิเช่นนั้นสังคมจะอยู่ไม่ได้
เพราะแต่ละวันมีแต่การทำร้ายทำลายกัน มีการ
ใส่ร้าย แต่เรื่องยกเมฆ ซึ่งโทษที่ได้รับเพียงเล็ก
น้อยเท่านั้น แต่สามารถสร้างกระแสสังคมจน
ทำร้ายทำลายสังคมทั้งสังคม ทำลายระบบการ
เมืองในระบบประชาธิปไตย ทำร้ายระบบ
เศรษฐกิจของประเทศอย่างมหาศาล ลงท้ายก็
ปลุกกระดมด้วยข้อมูลเท็จ คาดการณ์เอาเอง จิน
ตนาการโดยไม่มีพยานหลักฐานรองรับ เกิดความ
วุ่นวายขึ้นในสังคม เป็นปัญหาที่วนเวียนอยู่ไม่
จบสิ้นในรอบ ๕๐ ปีของประเทศไทย **ก**

พระพุทธองค์ตรัส

พึงพิจารณาตน
ด้วยตนเองอย่างนี้ว่า
เราเป็นจำเลยผู้ถูกฟ้อง
ถูกโจทก์ผู้กล่าวหาฟ้อง
กลับเอาเรื่องอื่น
มาพูดกลบเกลื่อน
พูดนอกเรื่อง
แสดงความโกรธ
ความมุ่งร้าย
และความไม่เชื่อฟัง
ให้ปรากฏมีหรือไม่
หากพิจารณาอยู่
รู้อยู่อย่างนี้ว่า
เราเป็นเช่นนั้น
ก็ควรพยายาม
เพื่อที่จะละอกุศลธรรม
อันชั่วช้านั้นเสีย
แต่ถ้าเราไม่เป็นเช่นนั้น
พึงอยู่ด้วยปิติ
และปราโมทย์นั้นทีเดียว
หมั่นศึกษาทั้งกลางวันกลางคืน
ในกุศลธรรมทั้งหลาย

▶ พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง
เล่มที่ ๑๒ “อนุมานสูตร” ข้อที่ ๒๒๕

(จากหนังสือ พระพุทธองค์ตรัส เล่ม ๒
โดย ผนวมพุทธ)

คนแค่นี้...คน...คน

สมันฉันท์ สมันแผล ของแผ่นดิน
 คือเป้าหมาย ใฝ่ถวิล เป็นวิถี
 สร้างสังคม สมันอึดตา สามัคคี
 ยอมรับ "ดี" ละ "ชั่ว" เลิกมัวเมา
สมันฉันท์ มิใช่ สมันชั่ว
คนดีสยบ เกลือกกลัว คนชั่วเขลา
ใช้สีขาว เจือดำ เป็นสีเทา
แต่ต้องเอา สีดำ ทำให้ขาว
 นักการเมือง ไม่รู้ถูก ไม่รู้ผิด
 ทั้งที่ก่อ วิกฤต ทุจริตฉาว
 ยังตะแบง ตะบัน ปั่นเรื่องราว
 เบียงประเด็น ราศีคาว ลวงประชา
 ก่อกระแส ปลุกปั่น ให้หลงผิด
 เหมือนล้นคิด ไร้สติ การศึกษา
 โอ้สูงศักดิ์ โฉน ไร้ปัญญา
 เพิ่มปัญหา ทับถม สังคมไทย
 ทำร้ายชาติ บาดเจ็บ เลียนสิ้นชาติ
 เข็มบังอาจ ตอกย้ำ ช้ำเติมได้
 เนรคุณ แผ่นดิน เกินอภัย
 ไปเถิดไป แผ่นดินไหน เอื้อชายคา
แผ่นดินนี้... แผ่นดินไทย เพื่อไทยแท้
พวกไทยแปร ปล้นชาติ ไม่ปรารถนา
วิบากกรรม โทษทัณฑ์ เห็นทันตา
ยังตากหน้า ดันทุรัง ลงโลกันตร์

๒